

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๑ กำเนิดพระอิตาเมียวซัง

ในสมัยราชวงศ์โจวปีสุดท้าย แผ่นดินจีนนองเลือดด้วยภัยสงครามจากการปราบปรามอาณาจักรใหญ่น้อยสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนทุกหย่อมหญ้า เหตุด้วยจักรวรรดิจีนต้องการรวมอำนาจให้เป็นหนึ่งเดียว

หากแต่ไกลออกไปทางทิศตะวันตกนับหมื่นลี้ข้ามอาณาเขตแห่งขุนเขาซีมีซานอันเยือกเย็นปกคลุมไปด้วยหิมะชั่วตาปีกลับมีอาณาจักรอันเจริญรุ่งเรืองและยิ่งใหญ่ชื่อว่าอาณาจักรชิงหลิงดำรงอยู่อย่างสันติและเป็นสุขมานานนับร้อยปี

ในรัชสมัยของพระเจ้าเมียงจวง ผู้ทรงปรีชาสามารถด้านการสงคราม และจัดการระบอบเศรษฐกิจได้เป็นอย่างดี ประชาชนภายใต้การปกครองของพระองค์นับแสนคนจึงอยู่ดีกินดีและไฟในทางสันติธรรมพระเจ้าเมียงจวงทรงมีพระมเหสีพระนามว่าพระนางเป่าเต๋อ ผู้งดงามและชาญฉลาดแต่ทว่าทั้งสองพระองค์มีเพียงสองพระธิดาที่งามดั่งนางฟ้าองค์น้อยๆ พระนามว่าเมียวอิมและเมียวเวียนจึงสร้างความกังวลให้กับพระเจ้าเมียงจวงในยามพระชนมายุกว่า ๖๐ พรรษาผู้ไร้พระโอรสสืบทอดราชบัลลังก์อย่างยิ่ง

คืนหนึ่งพระนางเป่าเต๋อสุบินว่าทรงตื่นขึ้นกลางทะเลกว้างเว้งเว้งเกลียวคลื่นมีมาฆัดสาอดอย่างน่ากลัวล้นปลันก็เกิดเสียงดังสนั่นก้องทั่วท้องทะเลพร้อมดอกบัวทองพุ่งขึ้นมาลอยอยู่เหนือผิวน้ำขนาดของดอกบัวค่อยๆขยายใหญ่ขึ้นสูงเสียดฟ้ารัศมีสีทองเจิดจ้าจนพระนางต้องหลับตาลงเมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็พบว่ามิถุนเขาสูงลิบโผล่ขึ้นมาแทน

บนยอดเขามีเจดีย์เจ็ดยอดพร้อมแก้วมณีส่องรัศมีไกลหมื่นลี้ประดิษฐานอยู่บนยอดสูงสุดบนฟ้าปรากฏหมู่กระเรียนและมังกรบินพาดผ่านแก้วมณีบนยอดเจดีย์นั้นค่อยๆลงตรงเข้ามาคอกสู่อ้อมอกของพระนางพอดีหากแต่เมื่อจะคว้าไว้ดวงมณีนั้นก็ลอยหายไปพระนางวิ่งไล่ตามอย่างไม่คิดชีวิตจนกระทั่งสะดุ้งองค์ตื่นขึ้น

พระนางเป่าเต๋อเล่าสุบินนิมิตให้พระเจ้าเมียงจวงฟังพระองค์ก็เกษมสำราญยิ่งนักตรัสว่า"สุบินของน้องหมายถึงพระพุทธรูปจากแคว้นไพศาลด้วยผู้มีบุญบารมีจะมาจุติในครรภ์ซึ่งต้องเป็นพระโอรสอย่างแน่นอน"ครั้นแล้วพระเจ้าเมียงจวงได้ทรงประกาศจัดงานเฉลิมฉลองอย่างมโหฬารหลังจากนั้นไม่นานพระนางเป่าเต๋อก็ทรงพระครรภ์สมพระทัยปรากฏอาการแพ้ครรภ์ก็ต่อจะทรงเสวยเนื้อสัตว์รวมทั้งผักที่มีกลิ่นเหม็นจนชนิดใดมิได้เลยทั้งที่ยามปกติจะทรงโปรดอาหารประเภทเนื้อเป็นที่สุดก็ตามเมื่อฝืนเสวยก็จะทรงอาเจียนออกหมดหมดหลวงตรวจแล้วก็ว่าเป็นอาการของหญิงแพ้ท้องตามปกติไม่มีใครรู้สึกผิดแปลกถึงความมหัศจรรย์อันสุดวิเศษภายในพระครรภ์ของพระองค์ขามนี้เลย

หมันต์ฤดูผ่านไป ๖ สัปดาห์อันชุ่มชื้นเข้ามาเยือนแทนที่ พร้อมพระครรภ์ก็ใกล้กำหนดประสูติครั้นถึงวันที่ ๑๕ เดือน ๒ นางสนมในตำหนักพระนางเป่าเต๋อได้วิ่งมาทูลพระเจ้าเมียงจวงว่า "พระมเหสีประสูติพระธิดาแล้วพะคะ ขอพระราชทานนามพะคะ"พระเจ้าเมียงจวงทรงนั่งอึ้งรำพึงอย่างลึมอังก์ว่า"ลูกสาวอีกแล้วรี..พระมเหสีอาการเป็นอย่างไรบ้าง"นางสนมจึงทูลว่า"พระพลานามัยสมบูรณ์ทั้งคู่พะคะหากเวลาประสูตินั้นนานานาชนิดสังเสียงร้องขับขานดังดนตรีมีกลิ่นหอมประหลาดอบอวลไปทั่วตำหนักมวลดอกไม้สดชื่นแจ่มใสกว่าที่เคยและพระธิดามีกระแสเสียงก้องกังวาลกว่าทารก

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ธรรมดาเพคะ"พระเจ้าเม็ยจวงฟังแล้วก็ทราบว่าจะพระธิดาสามต้องเป็นผู้มีบุญญาธิการใหญ่หลวงเป็นแน่จึงทรงตรัสว่า"ให้ชื่อว่าเม็ยชานอันหมายถึงความดีอันวิเศษยอดเยี่ยม!"

ตอนที่ ๒ นักพรตเฒ่าลี้กัณฑ์

ครั้นบรรดาพสกนิกรทราบว่าจะอาณาจักรซึ่งหลังได้พระธิดาองค์ที่สามต่างประดับประดาโคมประทีปหลากสีเฉลิมฉลองเป็นการใหญ่ ทุกบ้านตีฆ้อง กลอง เดินรำรื่นเริงราวกับได้ไอรสแห่งแผ่นดินกระนั้น ส่วนในพระราชวัง พระเจ้าเม็ยจวงทรงจัดงานฉลองเหล่าเสนาอำมาตย์ถึง ๓ วัน ๓ คืน เอิกเกริกไม่แพ้กัน

เมื่อพระเจ้าเม็ยจวงรับสั่งให้พระพี่เลี้ยงนำพระธิดาเข้ามายังท้องพระโรง เพื่อให้เหล่าอำมาตย์ได้ถวายพระพร พระธิดาน้อยซึ่งไม่มีวิแว่วว่าจะเจอแม่มาก่อนเลยได้กรรแสงขึ้นเสียงดังลั่นท้องพระโรง สะกดให้ทุกคนหยุดนิ่งอย่างแปลกใจ และไม่ว่าพระพี่เลี้ยงจะให้หันก็มีทรงหยุดร้องได้เลย

ขณะเดียวกันทหารผู้หนึ่งได้นำทางนักพรตชราทำทางมิใช่ชนักพรตสามัญมาเข้าเฝ้าถวายพระพร พระเจ้าเม็ยจวงตรัสถามว่า "ท่านนักพรตชื่อแซ่ว่าอะไร เหตุใดจึงมาถึงที่นี่ได้" นักพรตเฒ่าทูลว่า "เฒ่าเขลาผู้นี้มีชื่อแซ่ หากมีจุดประสงค์หนึ่งเดียวคือ มาเพื่อทูลให้ทรงทราบว่า พระธิดาเม็ยชานเป็นภาคหนึ่งของพระโพธิสัตว์ผู้เมตตาไปโปรดสัตว์โลกให้พ้นจากกิเลส พระธิดาน้อยจักโตขึ้นเป็นหน่อเนื้อพุทธวงศ์ศรีษะแห่งอาณาจักร" พระเจ้าเม็ยจวงฟังแล้วหัวเราะลั่นท้องพระโรง "ฮ่าๆ นักพรตเฒ่าช่างไปปิด เหตุไฉนพระโพธิสัตว์จึงแบ่งภาคมาเป็นหญิงมิใช่ชายเล่า แล้วซึ่งหลังเป็นอาณาจักรเล็กเท่าธุลีจะมาโปรดสัตว์ที่นี้เพื่ออะไรหากท่านต้องการพิสูจน์ว่าเรื่องที่กล่าวมาเป็นเรื่องจริง ก็จงทำให้ลูกสาวเราหยุดร้องให้ ท่านจะทำได้หรือไม่"

นักพรตเฒ่าจึงว่า "เหตุที่พระธิดากรรแสงนั้นเพราะทรงแค้นเมตตาประทานแก่เหล่าวัว ควาย หมู เป็ด ไก่ กุ้ง หอย ปู ปลา บนโต๊ะอาหารที่ถูกประหารชีวิตสังเวทปากท้องมนุษย์...เฒ่าเขลาผู้นี้จักสาธยายคุณพระแก่พระธิดาน้อยให้หยุดกรรแสงเอง" นักพรตตรงเข้าหาพระธิดา ใช้มือลูบพระพักตร์และกล่าวว่า อย่าร้อง เพราะจิตจะหม่นหมอง ท่านคือพระผู้มาโปรด ชาวโลกล้วนศรัทธาท่าน จงก้าวพ้นภัยอันยิ่งใหญ่ด้วยญาณและคุณความดี พระธิดาน้อยหยุดกรรแสงเพื่อสดับธรรมตั้งแต่คำแรก ตาจับจ้องอยู่ที่นักพรตเฒ่าไม่กระพริบคั้งเข้าใจมนต์บทนั้น พระเจ้าเม็ยจวงและบรรดาเสนาอำมาตย์ต่างตกตะลึงประหลาดใจ

หลังจากนักพรตเฒ่ากล่าวอำลาพระเจ้าเม็ยจวงและจากไปพร้อมสายลมประหลาด กิริยายามเดินก็รวดเร็วดูเห็นต่างจากชายชราทั่วไป พระเจ้าเม็ยจวงเข้าพระทัยทันทีว่านักพรตเฒ่าเป็นผู้วิเศษจึงสั่งทหารตามไปเชิญกลับมา แต่ทว่ากำลังทหารองครักษ์ค้นหาทำอะไรก็ไม่พบร่องรอยของนักพรตเฒ่าแต่เงา อำมาตย์ฝ่ายซ้ายนาม อานาลั้ว ผู้ฝึกไปในพระพุทธศาสนา จึงกราบทูลว่า "หม่อมฉันเห็นว่าแม้เราจะใช้กำลังติดตามไปก็ย่อมไม่พบนักพรตผู้นั้น เมื่อท่านมิใคร่ต้องการให้ผู้ใดพบ

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

อีก ยี่ได้ฟังมนต์ของท่านนักพรตจนพระธิดาหยุดกรรมแสงนั้น แสดงว่านักพรตท่านนั้นคงเป็นพระอรหันต์สาวกจำแลงกายมา!”

เส้นทางสายใหม่

ข่าวการปรากฏกายและหายตัวไปอย่างลึกลับของนักพรตเด่า รวมทั้งเรื่องการฟังธรรมจนหยุดกรรมแสงของพระธิดาเมี่ยวชาน แพร์สะพัดไปทั่วอาณาจักรซิงหลิง ชาวบ้านร้านตลาดต่างกล่าวขวัญถึงเหตุการณ์เหล่านี้อย่างไม่รู้เบื่อ เพราะในยามนี้พวกเขากำลังสนใจพุทธศาสนาที่แผ่เข้ามาจากทางภิกษุและพ่อค้าอินเดียบนเส้นทางการค้าขายที่ชื่อว่า เส้นทางสายใหม่ ด้วยทุกคนมุ่งหวังยังจุดมุ่งหมายอันแน่วแน่ คือ ความพ้นทุกข์แห่งสรรพสัตว์นั่นเอง

ตอนที่ ๓ พระธิดาน้อยกับวิภกรรมในสวนอุทยาน

ฝ่ายพระนางเป่าเต๋อ ทรงเลียดดูพระธิดาน้อยอย่างรักใคร่ทนุถนอมจนเจริญวัยได้ถึง ๖ พรรษา พระธิดาเมี่ยวชานก็แสดงให้เห็นว่าทรงมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด กิริยามารยาทเรียบร้อย อ่อนหวาน เปี่ยมด้วยน้ำพระทัย ผิดกับพระพี่นางทั้งสองคือ องค์หญิงเมี่ยวอิม และองค์หญิงเมี่ยวเวียนอย่างยิ่ง ขณะที่พระพี่นางชอบเสียด้าแพรพรรณ เครื่องประดับสีสด ๆ แต่พระธิดาเมี่ยวชานกลับชอบผ้าพื้น ๆ ทอหยาบๆ ส่วนอาหารเลิศรสที่ตั้งถวายก็เสวยมิได้ ทรงรับแต่เพียงผักผลไม้ที่รสไม่จัดเกินไปจน โดยเฉพาเนื้อสัตว์และน้ำมันจากสัตว์จะเสวยมิได้เลย หากเพียงเข้าพระโอรุ ก็จักเอาเจียนออกหมดแม้ยังไม่ได้กลิ่นลงท้องก็ตาม

เมื่อกล่าวถึงการเล่าเรียน พระธิดาสามก็ฉลาดเป็นหนึ่ง พระอาจารย์สอนสิ่งใดก็จดจำได้ แม้เพียงผ่านคำก็ไม่ลืม ผิดกับพระพี่นางที่ชื่นชอบแต่การร้องรำทำเพลงสิ่งบันเทิงใจต่าง ๆ มากกว่าการเล่าเรียน พระเจ้าเมี่ยวจวงปรึกษากับพระมเสีว่า "ลูกสามมีปัญญามากกว่าใคร เห็นทีจักต้องให้อภิเษกกับชายที่เพียบพร้อมเสียก่อน จึงค่อยแต่งตั้งบุตรเจตจากลูกสามให้เป็นรัชทายาท" พระนางเป่าเต๋อฟังแล้วเห็นชอบด้วยทุกประการ มีเพียงเวลาดาอาฆาตของธิดาองค์โตและองค์รองเท่านั้นที่แอบฟังพระบิดามารดาคุยกัน และน้อยใจจนกลายเป็นริษยาพระธิดาเมี่ยวชานจนยากจะพรรณนา

วันหนึ่งพระธิดาเมี่ยวชานประทับอยู่ในตำหนักด้วยความร้อนรุ่มไม่สบายใจ จึงเสด็จสู่อุทยานหลวงพร้อมนางกำนัลคนสนิท พระธิดาชมสวนเรื่อยมาจนถึงหน้าถ้ำทวดคาก็ทรงเห็นฝูงมดดำและฝูงมดแดงต่อสู้ทำกันกันอย่างดุเดือด ไม่มีใครยอมใคร พวกที่บาดเจ็บล้มตายกองสะเปะสะปะพระธิดาเมี่ยวชานจึงเก็บศพมดทั้งสองฝ่ายฝังดิน ก่อเป็นเนินดั่งฮวงซุ้ยทำให้ฝูงมดรับรู้ถึงแรงสิ้นสะเทือน ก็เกรงอันตราย จึงต่างแยกย้ายกันกลับรังตน พระธิดาเมี่ยวอิมและเมี่ยวเวียนทอดพระเนตรเห็นน้องคนสุดท้องใช้มือขุดดินอย่างไม่กลัวเปื้อน และไม่รู้สาเหตุมาก่อนก็ตรงเข้าไปเฝ้าเยี่ยกลางว่า "ดูเจ้าสามชี่ เป็นถึงองค์หญิงองค์โปรดแต่ลดตัวลงมาเกลือกดิน โคลนช่างน่าละอายนัก"

พระธิดาเมี่ยวชานอธิบายสาเหตุแล้วก็ชวนพระพี่นางทั้งสองมาช่วยกันจัดเรียงซากมดที่หัวขาดตัวขาดฝังลงดิน แต่พระพี่นางทั้งสองไม่สนใจช่วยกลับอึ้งหมมเหมียดยศ กล่าวว่าร้ายต่างๆ นานาแล้วจากไป พระธิดาเมี่ยวชานมิได้ใส่ใจ

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พระทัย ยังคงอยู่กับการฟังศพมดต่างเผ่าด้วยความประณีต พลังคิดหาสาเหตุในการต่อสู้ จนสรุปได้ว่าอาหารที่มีอยู่ไม่พอเพียง จึงทรงนำขมหวานมาป้อนเป็นเศษแล้วโรยหน้าปากทางเข้ารังของมดทั้งสองชนิด ผุงมดทั้งหมดสาละวนกับการขนอาหารเข้ารังมิได้สนใจต่อสู้กันอีก สร้างความยินดีให้แก่พระชิตาสามเป็นอันมาก ครั้นเมื่อกลับเข้าสู่ตำหนัก พระนางเป่าเต๋อก็รับสั่งให้องค์หญิงสามเข้าเฝ้า ทรงตรัสถามว่า "ไปชุกชนที่ไหนดมารีลูกสาม" พระชิตาสามทราบดีว่าพระพี่นางต้องมาฟ้องวีรกรรมของพระองค์แล้วเป็นแน่ แต่ก็ทรงกราบทูลตามความจริงว่าไปสร้างสุสานให้มด โดยไม่เกรงว่าจะถูกลงทัณฑ์ที่เล่นสกปรกแต่อย่างใด พระนางเป่าเต๋อพอใจที่ลูกรักมีจิตเมตตาและกล้าพูดความจริง จึงเพียงแต่เอื้อว่า "ช่วยมดแม่ไม่ว่าแต่ถูกกัดก็ต้องแสบคันพระแม่เพียงจะเดือดร้อนไปกันใหญ่ แม่ขอสั่งห้ามไม่ให้เจ้าทำเช่นนั้นอีก" พระชิตาสามจึงต้องขอมรโห่อย่างจำยอม

แต่ใครจะรู้ความจริงเล่าว่าในใจขององค์หญิงสามนั้นละวางการช่วยเหลือผู้อื่น โดยเฉพาะผู้อ่อนแอกว่าได้ยากยิ่ง ดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในกลางฤดูร้อนคืนหนึ่ง พระชิตาเมี่ยวซ่านร้อนรุ่มพระทัยอย่างแปลกประหลาด จึงออกมานั่งเล่นใต้ต้นหลิวเพื่อรับลมเย็น ฟังจิ้งจั่นกรีดเสียงเป็นจังหวะพลัดพลิน พระชิตาใคร่ครวญถึงความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ ความเอารัดเอาเปรียบ ก่อเวรสร้างกรรมอย่างไม่รู้สำนึก พลันคิดหาเหตุแห่งทุกข์และการดับทุกข์จนจิตสงบประหนึ่งเข้าฌาน ทันใดนั้นเสียงจิ้งจั่นอันไพเราะ ได้ขาดห้วงลงเหมือนถูกบางสิ่งรบกวน พระชิตาสามตื่นจากภวังค์รีบค้นหาสาเหตุที่รบกวนเสียงจิ้งจั่นทันที

และแล้วพระชิตาก็ได้เห็นตึกแดนตำข้าวขนาดใหญ่ ใช้สองขาหน้าจับจิ้งจั่นพร้อมที่จะกัดกินทุกเมื่อ พระชิตาผู้เมตตาขอมไม่ยอมให้เหตุเช่นนั้นเกิดขึ้น พระองค์รีบป็นม้าหินเหนี่ยวกิ่งหลิวจับตึกแดนแยกออกจากจิ้งจั่นเจ้าแมลงตัวจ้อยบินจากไปอย่างไม่สำนึกบุญคุณ ฝ่ายตึกแดนตำข้าวแวงสองขาหน้าเหมือนโกรธแค้นที่มีผู้ช่วยเหลือเหยื่อของมัน จึงปีกขาอันแหลมคมลงบนมือของพระชิตา กรีดเนื้ออ่อนๆ เป็นแผลยาวแล้วบินหายไป พระชิตาดกใจจนตาพร่ามัวไร้เรี่ยวแรง ล้มคว่ำลงจากม้าหิน พระนลาฏ (หน้าผาก) กระแทกโขดหินที่ประดับสวนจะเป็น โพรงเลือดไหลนองพื้นแล้วสติก็ดับวูบลง

พระชิตาเมี่ยวซ่านฟื้นขึ้นอีกครั้งภายในห้องบรรทม บาดแผลบนศีรษะและมือได้รับการพยาบาลแล้ว กระดุกข้อมือที่ข้อมือหูดขณะล้มคว่ำถูกต่อให้เข้าที่ คงเหลือแต่ความเจ็บปวดจนยากจะบรรเทา แต่พระองค์ไม่ปริปากร้องออกมา เพราะพระบิดาพระมารดาเฝ้ามองอยู่อย่างทุกข์ใจ พระเจ้าเมี่ยวจวงรับสั่งถามว่า "ลูกรัก! โฉนจึงไปบาดเจ็บสาหัสอยู่ในสวนได้ แล้วรู้สึกเจ็บที่ตรงไหน บอกพ่อมาเร็ว" พระชิตาน้อยไม่กล้าไปปดจึงเล่าเรื่องตึกแดนทำร้ายจิ้งจั่นแล้วตนเข้าไปช่วยให้ฟัง เมื่อรู้สาเหตุพระเจ้าเมี่ยวจวงก็ทรงพิโรธยิ่ง ตรัสว่า "พ่อบอกเจ้าอยู่เสมอว่ามีให้ทำในสิ่งที่ไร้ประโยชน์ ดีแล้วเจ็บคราวนี้จะได้สำนึก" พระมเหสีเห็นลูกรักทรมาณกายและใจก็ได้แต่รำให้รำฟังว่า "ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย" พระชิตาเมี่ยวซ่านนั้นไม่เคยคิดโทษตัวเองที่ช่วยจิ้งจั่นตัวจ้อยจนเกิดเหตุเลย หากจิตใจยังปีติยินดีคิดหาทางช่วยเหลือผู้อื่นเพิ่มขึ้นๆ มากกว่าเดิม

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๔ บุรุษหนุ่มลึกลับและยาวิเศษ

หนึ่งเดือนผ่านไปพระอาการต่าง ๆ ทั้งบาดแผลตามเนื้อตัวและกระดูกข้อเท้าที่หลุดใกล้หายดีดั่งเดิมแล้ว กงเหลื่อแต่แผลบนหน้าผากข้างขวาเท่านั้น ที่ยุบจนกลายเป็นแผลเป็นสีคล้ำทำลายความงามบริสุทธิ์บนใบหน้าของพระธิดาน้อยให้เป็นรอยมลทิน สร้างความกังวลให้กับพระบิดามารดามาก เพราะเกรงว่าจะเป็นข้อบกพร่องในการเลือกราชบุตรเขมา อภิเษกกับพระธิดาสาม

พระเจ้าเมี่ยวจวงจึงมีพระราชโองการประกาศหาหมอฝีมือดีมารักษาแผลเป็นของพระธิดาสาม หากผู้ใดทำสำเร็จจะประทานรางวัลเป็นเงิน ทอง และตำแหน่งหมอลหลวงประจำราชสำนัก ทันทิที่ประกาศคิดทั่วเมืองบรรดาหมอและผู้รู้ทางยาได้เข้าวังถวายการรักษาอย่างเต็มความสามารถ แต่ทว่าก็ไม่อาจทำให้แผลเป็นนั้นหายได้ พระเจ้าเมี่ยวจวงพิโรธมาก ทรงกักตัวหมอทั้งหมดไว้เตรียมสังเวย

กระทั่งวันหนึ่งมีบุรุษหนุ่มลึกลับปรากฏตัวขึ้น อาสารักษาแผลบนพระนลาฏ (หน้าผาก) ของพระธิดาเมี่ยวจวง โดยมิขอแม้ว่าพระเจ้าเมี่ยวจวงต้องปล่อยตัวหมอคนอื่นๆ ไปเสียก่อน นามของเขาคือ ไ่ฉวนปู้เจี้ยน

พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงมีความหวังขึ้นมาทันที "เจ้าจงบอกมาว่าจะใช้ตัวยาชนิดใดมารักษาลูกสามของเรา" ไ่ฉวนปู้เจี้ยนยิ้มแล้วตอบว่า "วิธีการรักษาพระธิดาจำเป็นต้องใช้ยาวิเศษกับหมอวิเศษเท่านั้น ข้าผู้น้อยไม่มีทั้งยาและไม่ใช้หมอวิเศษเพียงแต่รู้และเข้าใจ" พระเจ้าเมี่ยวจวงฟังคำออกข้อเงื่อนไขของชายลึกลับแล้วก็ได้แต่พิโรธ "ในเมื่อเจ้าไม่ใช้หมอวิเศษหรือมียาวิเศษ เพราะฉะนั้นการรักษาลูกสามก็มีอาจทำได้"

ไ่ฉวนปู้เจี้ยนหัวเราะแล้วพูดว่า "ในที่สุดพระองค์ก็เข้าใจ" ชนวนสุดท้ายถูกจุดขึ้น อารมณ์พิโรธยากจะต้านทาน พระเจ้าเมี่ยวจวงสั่งจับตัวไ่ฉวนปู้เจี้ยนไปคุมขังรอการประหารชีวิตทันที "ทหาร...ลากตัวมันออกไป!"

พระนางเป่าเต๋อริบห้ามพระสวามี "ช้าก่อนเพคะ ชายผู้นี้เพียงแต่บอกว่าเขาไม่มียาวิเศษ แต่ไม่ได้หมายความว่าบนโลกนี้ไม่มี ทรงพระทัยเย็นแล้วฟังเขาเจรจาความให้จบเถิด" พระเจ้าเมี่ยวจวงใคร่ครวญตามจนพระทัยเย็น จึงถามว่า "เจ้าจงบอกมาว่ายาวิเศษนั้นหาได้ที่ไหน" ไ่ฉวนปู้เจี้ยนตอบว่า "บัดนี้พระองค์มีจิตใจมั่นคงแล้ว ข้าพระองค์จักทูลว่ายาวิเศษนั้นคือบัวดอกหนึ่ง ซึ่งเกิดกลางหิมะบนเขาซีมีซาน รากมิได้แตะดินโคลน ยกแก่การแสวงหา ผู้มีบุญญาธิการเท่านั้นจึงจะได้เป็นเจ้าของ ชื่อของยานั้นก็คือ บัวหิมะ"

"...ตั้งแต่ครั้งโบราณถึงปัจจุบันมีบัวหิมะเกิดขึ้นแล้วสามดอก พระแม่ฟ้าหลวงนำขึ้นสวรรค์ไปประดิษฐานกลางสระหยกแล้วหนึ่งดอก เป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้าอีกหนึ่งดอก ส่วนดอกสุดท้ายอยู่ระหว่างทิศตะวันออกและทิศใต้ของเขาสีมีซาน โดยอยู่ในโพรงหิมะ มีน้ำแข็งห่อหุ้มอยู่อีกชั้นหนึ่ง กลิ่นหอมของบัวนี้ลอยไปไกล แต่น้อยคนนักจะให้เห็น ผู้มีบุญบารมีและเปี่ยมด้วยศรัทธาเท่านั้นจึงจะได้มาโดยไม่ลำบาก" พระเจ้าเมี่ยวจวงฟังแล้วไม่เชื่อว่ามีอยู่จริงจึงตรัสว่า "เราจะควบคุมตัวเจ้าไว้ก่อน เมื่อส่งคนไปค้นหาจนพบแล้วจึงจะปล่อยเจ้าให้เป็นอิสระ แต่ถ้าไม่มีบัวนั้นจริง เราจะปล่อยเจ้าไว้แน่" ตรัสจบทหารองครักษ์จึงเข้าจับกุมชายลึกลับไว้ตามพระบัญชา

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๕ การตามหาบัวหิมะและการหายตัวไปของบุรุษหนุ่มลึกลับ

วันรุ่งขึ้น ขุนพลเจียเยี่ย ผู้แก่กล้า รับอาสาออกตามหาบัวหิมะพร้อมทหารจรรจ้ออีกห้าสิบนาย ได้ออกเดินทาง โดยกองคาราวานอูฐ ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างผู้ยอดเขาซีมีซานอันทุรกันดารและลึกลับซับซ้อน

เส้นทางนั้นเป็นทะเลทรายอันกว้าง บางครั้งก็เป็นป่าที่รกชัฏเต็มไปด้วยสัตว์ร้ายตลอดเส้นทางนั้น ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย จนกระทั่งเวลาผ่านไปครึ่งเดือน กองคาราวานที่สะหาบัวหิมะก็ถึงทิวเขาซีมีซานในพลบค่ำคืนหนึ่งขุนพลเจียเยี่ยสั่งการให้ตั้งกระโจมพักแรมที่เชิงเขา ในใจรู้สึกปีติยินดีที่ถึงจุดหมายแต่ก็ใจก็เป็นทุกข์เพราะมองไปทิศใดก็เห็นแต่เทือกเขายอดสูงเสียดฟ้าไม่แตกต่างกัน

ขณะที่ทหารทั้งหลายหลับสนิทในกระโจมด้วยความเหนื่อยอ่อน สายลมหนาวยะเยือกพัดปะทะร่างท่านขุนพลที่ นั่งใคร่ครวญอยู่ลำพังจนปวดกระดูก แต่ก็ไม่ได้ผลหลังสรีรภาพในการอธิษฐานจิตของท่านลงได้ "เทพแห่งป่าไม้และขุนเขา ข้าผู้น้อยเจียเยี่ยขอประทานพรให้ได้พบบัวหิมะอันศักดิ์สิทธิ์สักครั้ง ให้รู้ว่าที่พวกเราเดินทางมามิได้สูญเปล่าเลยด้วยเทอญ" กลับพลันได้มีรัศมีเจิดจ้า เปล่งประกายออกมาจากยอดเขายอดหนึ่ง ท่านขุนพลเพ่งมองแล้วก็พบว่า แสงนั้นคือรัศมีจากกลีบบัวหิมะนั้นเอง ท่านจึงรีบปลุกนายทหารขึ้นมาชมอกินหารในครั้งนี้นั้นทั่ว เหล่าทหารต่างไซโยโห่ร้อง โลดเต้นด้วยความยินดี

แต่ทั้งหมดก็ยินดีได้เพียงชั่วครู่เหตุเพราะบัวหิมะนี้เป็นสิ่งวิเศษรับสัมผัสของเสียงโห่ร้องได้จึงค่อยๆจมลงไปใต้มะความมืดมิดก็เข้าปกคลุมทั่วพื้นที่นั้นอีกครั้งเหตุดังกล่าวทำให้ทหารทุกคนรวมทั้งท่านขุนพลยินดีอย่างเหลือสิ้นเพราะเห็นแล้วว่าบัวหิมะนั้นมีอยู่จริง แผลเป็นของพระธิดาสามอันเป็นที่รักของทุกคนย่อมรักษาหาย หมอทุกคนที่ถูกคุมขังและชายลึกลับนามโล้วนาปูเจียนจะพ้นจากพระอาญาทั้งมวลคิดได้ดังนั้นแล้วจึงพักผ่อนอย่างเป็นสุขรอให้ถึงรุ่งเช้าโดยเร็ว ทว่ากองทหารทุกคนก็ต้องผิดหวังเพราะไม่ว่าจะค้นหาอย่างไรก็ไม่ผลตำแหน่งยอดเขาทุกยอดดูเหมือน ๆ กันไปหมด ยามค่ำคืนก็ไม่พบวิเวกที่บัวหิมะจะเปล่งรัศมีสว่างไสวอีกเลย

จนล่วงเข้าวันที่ ๕ ขุนพลเจียเยี่ยเห็นว่ารอคอยต่อไปก็ไร้ประโยชน์จึงยกพลกลับสู่เมืองชิงหลิง เข้าเฝ้าพระเจ้าเมี่ยวจวงแล้วกราบทูลว่า "กำลังพลของข้าพระองค์ได้พบบัวหิมะบนยอดเขาซีมีซานจริงดังกล่าวของโล้วนาปูเจียน แต่ไม่สามารถนำกลับมาได้เพราะบัวหิมะซ่อนตัวได้ยอดเขาแยกการค้นหาพระเจ้าข้า" พระเจ้าเมี่ยวจวงถึงกับคร่ำไม่ออก เมื่อฟังคำของท่านขุนพลจบลง

นั่นก็เพราะย้อนไปหลายวันก่อน เมื่อขบวนของขุนพลเจียเยี่ยออกเดินทางจากเมืองไป พระมเหสีเป่าเต๋อก็ทรงประชวรด้วยโรคประหลาด คือหลับอย่างกะทันหัน เมื่อตื่นก็ไม่ตรัสอะไรกับใคร แล้วก็หลับลงไปอีก แม้หมอหลวงก็ไม่อาจเยียวยาได้ ท่านเสนาซ้ายอานาล้วจึงกราบทูลให้ปล่อยตัวโล้วนาปูเจียนมาดูแลการพระนางเป่าเต๋อ พระเจ้าเมี่ยวจวงใคร่ครวญแล้วยังไม่พบวิธีอื่น จึงรับสั่งให้ปล่อยตัวโล้วนาปูเจียนออกมาทำการรักษาพระมเหสี เมื่อจับชีพจรแล้วเขาทูลพระเจ้าเมี่ยวจวงว่า "ชีพจรทั้งหกยังเต้นเป็นปกติ แต่บางครั้งก็เหลือเพียงเส้นบางๆ เส้นเดียวที่เต้นอยู่เป็นเพราะจิตวิญญาณของพระนางจะแยกออกจากร่างใน ๗ วัน ไม่มีวิธีรักษาเลย"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พระเจ้าเมี่ยวจวงฟังแล้วไม่พอพระทัยยิ่ง รับสั่งให้นำตัวโล้วนาปูเจี้ยนไปประหารทันที แต่เสนาซ้ายรีบทูลทัดทานว่า "ขอได้ทรงโปรด หากประหารชีวิตคนในขณะนี้ย่อมไม่เป็นสิริมงคลแก่การประชวรของพระมเหสี อาจเกิดเหตุร้ายได้ ทรงใคร่ครวญด้วยเถิด" พระเจ้าเมี่ยวจวงตรัสว่า "เมื่อท่านเห็นดังนั้นเราก็จะไว้ชีวิตมันแต่โทษเป็นข้อมละไม่ได้ ทหารลากตัวไอ้หนุ่มโอหังผู้นี้ไปโบยสองร้อยไม้" โล้วนาปูเจี้ยนต้องโทษตามพระอาญา แล้วจึงถูกคุมขังอยู่ในคุกหลวงที่ยากแก่การหลบหนี ทว่าเวลาล่วงไปเพียง ๕ วัน ก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น เมื่อโล้วนาปูเจี้ยนหายไประจอนจ่าอย่างไร้ร่องรอย เป็นเวลาเดียวกันกับชีวิตของพระมเหสีเป้าเต๋อที่จากไปอย่างสงบพร้อมๆ กัน !!

ตอนที่ ๖ ไฉ่ก๊กปริศนาจากหม่อมสิ๊กลับ และการเริ่มศึกษาพระธรรมของพระธิดาเมี่ยวชาน

พระนางทิ้งไว้แต่คำตรัสตั้งเสียเป็นครั้งสุดท้ายต่อพระธิดาสาวว่า "ลูกรัก แม่คงมิได้อยู่เห็นเจ้าเติบโตใหญ่มีครอบครัวที่เป็นสุข แม่เสียใจเหลือเกินต่อไปนี่เจ้าจงทำตามพระทัยเสด็จพ่อ อย่ายึดถือความเชื่อของคนอื่นเพราะจะทำให้เสด็จพ่อเสียพระทัย" ขาดคำพระนางก็ทรงมีอากรกระตุกและสิ้นพระชนม์ พระธิดาองค์ใหญ่และองค์รองกรรแสงอย่างโศกเศร้า ส่วนพระธิดาเมี่ยวชานนั้นเสียพระทัยจนหมดสติลง เหล่านางกำนัลต้องพยาบาลกันอลหม่าน

การจากไปของพระมเหสีอันเป็นที่รักยิ่งของพระสวามี พระธิดาทั้งสาม และเหล่าชาวเมือง ทำให้ทั้งอาณาจักรซึ่งหลงตกอยู่ในความโศกเศร้าอย่างเหลือประมาณ โดยเฉพาะพระธิดาเมี่ยวชานที่แม้มีพระชันษาเพียง ๗ ปี แต่กลับต้องสูญเสียพระมารดาที่รักยิ่งไปต่อหน้าพระพักตร์

ฝ่ายพระเจ้าเมี่ยวจวงนั้นเสียพระทัยจนไม่เป็นอันทำอะไร เฝ้าแต่ทอดพระเนตรกระดาศแผ่นหนึ่งที่ทหารนำมาถวาย โดยกล่าวว่ากระดาศแผ่นนี้ ตกอยู่ในที่คุ้มขังโล้วนาปูเจี้ยน ภายในกระดาศมีอักษรเขียนเป็นโคลก (โคลก หมายถึง คำขบร้องสรรเสริญ) สิบบรรทัดที่ว่า

"แต่เดิมธรรมอันวิเศษมีหกถ้อย

ผลที่สุดความดีฉายเห็นอย่างยิ่งใหญ่

มองความว่าง ถู ฐิทธิภักิเลไรรู้

และแล้วแต่เลี้ยงให้บริเวทนาการ

พระเจ้าเมี่ยวจวงหักห้ามความเสียใจ พิจารณาข้อความในโคลกนั้นๆ จนตีความได้ว่า ธรรมอันวิเศษ หมายถึง เมี่ยว บรรทัดที่สองปรากฏคำว่าความดี หมายถึง ชาน ส่วนในบรรทัดที่สามมีคำว่า มอง หมายถึง กวนและต่อมามีคำว่า เสีย หมายถึง อิม รวมความแล้วคือ เมี่ยวชานกวนอิมแต่ละแห่งความนัยสื่อถึงสิ่งใดนั้นพระเจ้าเมี่ยวจวงมีอาจู้ได้เลย

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

การหายตัวไปของนักโทษโล้วนาบูเจี้ยนและการสิ้นพระชนม์ของพระมเหสีได้รับการกล่าวขานไปทั่วเมือง บ้างก็ว่าชายลึกลับเป็นพุทธทေးแปลงมา เพราะแม่นยำเครื่องจองจำพันธนาการตั้งแต่คอจรดเท้าก็มีอาจกักขังเขาไว้ได้ บ้างก็ว่าพระนางเป่าเต๋อสิ้นเพราะพระเจ้าเมี่ยวจวงสั่งประหารโล้วนาบูเจี้ยน ใครเลยจะทราบพระเจ้าเมี่ยวจวงเสียพระทัยกับการกระทำที่มีอาจย้อนคืนของพระองค์ยิ่งนัก

ฝ่ายพระธิดาเมี่ยวชานนั้นแลเห็นถึงความทุกข์และความตามไม่มีใครหนีพ้นได้ อีกทั้งตนต้องออกตัญญูยิ่งนักเมื่อยังมีได้ตอบแทนคุณพระมารดาทางเดียวที่เราจะบรรเทากรรมนี้ก็คือสละกายแห่งปฐมนสูหนทางแห่งพุทธธรรม จากวันนั้นเป็นต้นมาพระธิดาเมี่ยวชานทรงท่องภาวนาพระสูตรบำเพ็ญตน พร้อมกับพระน่านางผู้เป็นน้องสาวแท้ ๆ ของมเหสีเป่าเต๋อและเป็นพี่เลี้ยงของพระธิดาสามอย่างเคร่งครัดเรื่อยมา

ความตั้งมั่นของพระธิดาเมี่ยวชาน แม้พระเจ้าเมี่ยวจวงก็มีอาจตัดทาน ได้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะยังทรงเสียพระทัยที่พระมเหสีจากไป และเห็นว่ากรทอ่งบ่นพระสูตรนั้นเป็นเรื่องนาราคาญก็จริง แต่ยอมดีกว่าการออกไปช่วยมดหรือจ๊กจั่นจนเจ็บตัวปางตายยิ่งนัก

ทว่าในใจจริงของพระธิดาเมี่ยวชานนั้นมุ่งหวังที่จะเข้าเป็นพุทธสาวิกาคือออกบวชเป็นภิกษุณีเพื่อนำเพ็ญกรรมนสำเร็จสมบูรณ์ แล้วจึงจะโปรดบรรดาสรรพสัตว์ให้พ้นจากความทุกข์เข็ญ ชาวโลกจักได้พบความสุขอันแท้จริง

คืนหนึ่ง ขณะพระธิดาเมี่ยวชานกำลังบรรทมครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่บนพระที่ปล้นก็มีแสงสว่างโพลงเจิดจ้าขึ้นทั่วตำหนัก ตรงกลางแสงนั้นปรากฏร่างของพระพุทธรองค์ พระวรกายสีทองเปล่งรัศมีโดยรอบ ประทับยืนอยู่กลางคอกบัว พระธิดาเมี่ยวชานรีบทรุดกายลงกราบ และอ้อนวอนให้ทรงชี้แนะทางที่ถูกต้องให้ พระพุทธรองค์ตรัสว่า สังฆารแลทุกข์ไม่เที่ยง ผู้รู้แจ้งสำเร็จจะทำใจให้เข้มแข็งจัดทุกข์ได้ที่สุด จะเป็นผู้บริสุทธิ์รู้แจ้งด้วยตนเองเมื่อถึงเวลา พระธิดาถามว่าตนจะสำเร็จเป็นผู้วิเศษเมื่อใด จึงได้รับคำตอบว่า ในไม่ช้านี้ เมื่อเจ้าได้คอกบัวแห่งเขาซีมีซานและแจกันหยกขาวที่มีน้ำสุธาทิพย์โดยมีผู้มอบให้ จงจำไว้ให้ดี ครั้นจบก็ทรงหายวับไปพร้อมแสงจ้าที่ดับวูบลง

นับจากวันนั้น พระธิดาเมี่ยวชานยิ่งทรงมุ่งมั่นศึกษาพระธรรมจากพระไตรปิฎก ละวางสิ่งบันเทิงใจหมดสิ้น เพื่ออุทิศเวลาบำเพ็ญภาวนาอย่างจริงจัง จนแตกฉานในพระพุทธธรรม

วันคืนล่วงเลยไปจากพระธิดาน้อยได้เจริญวัยเป็นสาวงามสะพรั่งมีพระชนมายุครบ ๑๖ พรรษา และยังคงฝึกฝนในทางธรรมเสมอมา ท่ามกลางความไม่พอพระทัยของพระราชบิดาและความริษยาของพระพี่นางทั้งสองจะมีก็แต่พระน่านางเพียงองค์เดียวที่คอยดูแลและสนับสนุนให้พระธิดาเมี่ยวชานได้ปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่เรื่อยมา

ตำนานเจ้าแม่กอนอิม

ตอนที่ ๑ การแต่งงาน และการรับทูลงโทษแรก

ครั้นพระธิดาทั้งสององค์ถึงวัยสมควรมิคู่ครอง พระเจ้าเมี่ยวจวงจึงทรงจัดการอภิเษกพระธิดาองค์โต ให้แก่ โฮเฟง แม่ทัพหนุ่มผู้เกรียงไกร และให้พระธิดาองค์รองอภิเษกกับ เจาไคว บัณฑิตผู้มากปัญญา พระเจ้าเมี่ยวจวงนั้น ทรงคิดว่าราชบุตรเขยทั้งสองนี้เป็นผู้เปี่ยมด้วยวิชาความรู้ จึงทรงรักใคร่เอ็นดูเป็นอย่างดี หากแต่ทรงหาว่า บุรุษทั้งสองนี้ทำดีเฉพาะยามอยู่หน้าพระพักตร์ลับหลังก็ชมแต่ระบาราฟ้อน ประนเปรอความสุขใส่ตนและภรรยาที่เป็นถึงองค์หญิงโสมงานอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน

พระเจ้าเมี่ยวจวงนั้นยังทรงแน่นแน้กับความคิดที่จะยกราชสมบัติให้แก่พระธิดาสามดังเช่นที่เคยตรัสหาหรือกับพระนางเป่าเต๋อตอนมีพระชนม์ชีพอยู่ ดังนั้นจึงต้องเฟ้นหาชายหนุ่มมาอภิเษกกับพระธิดาเมี่ยวชานเป็นพิเศษ โดยนำเรื่องนี้เข้าปรึกษาเหล่าเสนาบดีในท้องพระโรง เมื่อข่าวการอภิเษกแว่วมาถึงพระกรรมของพระธิดาเมี่ยวชานก็ทำให้พระองค์กพระทัยยัง รีบเข้าเฝ้ากราบทูลต่อพระเจ้าเมี่ยวจวงทันที "เสด็จพ่อเพคะ ลูกมีอาจสุมพรได้ (สุมพร หมายถึง แต่งงาน) เพราะลูกถือพรหมจรรย์อุทิศตนเป็นพุทธสาวกของพระพุทธองค์แล้วเพคะ หากลูกผิดคำสัตย์ที่ให้ไว้จักตกนรกมิได้ผู้ใดเกิดเพคะ"

พระเจ้าเมี่ยวจวงได้ฟังก็ทรงพิโรธเป็นอย่างยิ่งตรัสลงโทษพระธิดาทันที"ลูกไม่รักดีเป็นองค์หญิงอยู่สุขสบายไม่ชอบริจะไปบวชชีอุชิถ้าเจ้าไม่มีเวลาคิดเรื่องพระธรรมอะไรนั้นแล้วจะเป็นอย่างไรข้าจะให้เจ้าลดบรรดาศักดิ์ลงไปทำงานหนักในอุทยานหลวงแผ่นดินทวารวดีใช้ก็ยังมีศสูงกว่าเจ้าไปเสีย"แม่พระนางนางจะขอร้องอย่างไรพระเจ้าเมี่ยวจวงก็ไม่ทรงลดโทษให้เลยพระธิดาเมี่ยวชานจึงย้ายจากตำหนักมาอาศัยกระท่อมท้ายอุทยานมีหน้าที่ตั้งแต่เช้าตรู่มารดน้ำต้นไม้กวาดลานเจ็ดคูพระที่นั่งในศาลาหลวงพื้นที่ในอุทยานนั้นแสนกว้างใหญ่แต่พระธิดาทรงทำงานหนักโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยตั้งแต่เช้าจรดค่ำสองแขนพระวรกายจึงอ่อนล้ายิ่งนัก ฝ่ายพระเจ้าเมี่ยวจวงทรงให้นางกำนัลผู้หนึ่งชื่อ ช่งเหลียน ติดตามดูพฤติกรรมของพระธิดาแล้วคอยรายงานว่าความลำบากที่ได้รับทำให้ทรงกลับใจได้หรือไม่ แต่ไม่ว่าจะนานเพียงใดช่งเหลียนก็นำความมานะอดสาหะของพระธิดา ไปกราบทูลพระเจ้าเมี่ยวจวงทุกครั้ง

หลายเดือนผ่านไปจนถึงวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระเจ้าเมี่ยวจวงพระธิดาเมี่ยวชานเข้าเฝ้าถวายพระพรแต่เช้าตรู่ พระเจ้าเมี่ยวจวงเห็นสภาพทรุดโทรมของพระธิดาแล้วทรงอ่อนพระทัยลง ตรัสให้พระธิดาเปลี่ยนใจหากผู้สุมพรโดยเร็ววันจะได้ไม่ลำบากกาย แต่ทว่าพระธิดากลับยืนยันกรานว่า การทำงานหนักทำให้จิตใจหนักแน่นและปลอดโปร่งอย่างที่สุด พระเจ้าเมี่ยวจวงพิโรธยิ่งตรัสว่า "ดี เป็นคนสวนยังไม่พอก็จงมาเป็นคนรับใช้ข้า พี่สาว และพี่เขยของเจ้าในวันเกิดข้านี้ล่ะ ไปจัดการปิดกวาดอุทยานแล้วตั้งเครื่องเสวยเดี๋ยวนี้" พระธิดาเมี่ยวชานรับพระบัญชามาทำความสะอาดและจัดเตรียมสถานที่ทันที

เมื่อขบวนเสด็จของพระเจ้าเมี่ยวจวงและสองพระธิดามาถึงก็ได้พบกับสถานที่อันรื่นรมย์ ทั้งไม้ดอกนานาพันธุ์ เครื่องเสวยเลิศรส หมูนางระบาราฟ้อนสวยงาม แต่พระธิดาสามกลับยืนอยู่ไกลๆ มองตรงแนวแน่ ไม่สบตาใคร เพราะเห็นว่าไม่ควรพบปะราชบุตรเขยซึ่งเป็นชาย ตามจารีตที่หญิงชายไม่ควรใกล้ชิดกัน พระพี่นางทั้งสองต่างเข้ายึดพระกรพระธิดา

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พูดหาว่านล้อมให้มาเสพสุขด้วยกัน ดึกว่าอยู่ตัวคนเดียว พระธิดาเมี่ยวซ่านจึงตรัสว่า "ทรัพย์สินนอกกายเหล่านั้นทำให้ผู้คน
แก่งแย่งจนเกิดสงครามกันมิใช่หรือ ลากยศ สุข สรรเสริญ ล้วนทำให้คนลุ่มหลงอยู่ในห้วงอบายภูมิ พุทธธรรมเท่านั้นจะหลุด
รั้งและกำจัดมารได้ อีกทั้งความเมตตาอันแผ่ออกไปในบทธสวคตมนต์ของน้อง เพื่อช่วยชาวโลกให้พ้นจากทุกข์ภัย สู่บรมสุข
แห่งนิพพานด้วยกัน"

พระเจ้าเมี่ยวจวงได้ฟังก็รวิงจนสุระระงับ บริภาษว่า "ข้าให้เจ้ามารับใช้เพราะหวังจะให้สำนึกกลับตัวกลับใจเสีย
ใหม่ แต่เจ้ายังกล่าวเท็จถึงความเมตตาจอมปลอมนั้น เจ้าลองคิดดูสิว่าสตรีใดในโลกจะมีสุขเพราะปราศจากบิดาและ
สามี พุทธธรรมที่เจ้าอ้างนั้นเคยมาช่วยทำสงครามหรือนับจากนี้ไปเจ้าต้องทำงานหนักเพิ่มขึ้น น้ำสะอาดต้องเต็มเจ็ดคุ่ม ต้อง
ผ่าพื้นวันละสองหาบ ช่วยหุงข้าว ต้มแกง และงานในครัวทั้งปวง ยามว่างก็จงเย็บรองเท้าฟางอย่างประณีต ดูซิว่าจะมีเวลา
ท่องมนต์อะไรอีกหรือไม่" สิ้นพระบัญชาพระองค์เสด็จจากไปทันที พระธิดาและราชบุตรเขยทั้งสองจึงรีบตามเสด็จไป

ตอนที่ ๔ การรับบทองโทษที่หนักขึ้น

นับจากวันนั้นพระธิดาเมี่ยวซ่านก็ต้องตื่นแต่เช้าตรู่ไปตักน้ำในบ่อมาใส่คุ่มจนครบเจ็ดใบ แม้กายจะอ่อนเปลี้ย
เหนื่อยล้าแต่ก็ต้องรีบมาตักไฟหุงข้าว ระหว่างรอข้าวสุกก็ออกไปผ่าพื้นจนครบตามพระบัญชา ซึ่งเป็นเวลาอาหารเย็น
พอดี พระธิดาจึงต้องตักไฟหุงข้าวอีกครั้ง หน้าที่ในคราวนี้หนักหนาสาหัสยิ่งนัก แต่พระธิดาก็ไม่ปริกบ่นหรือเรียกให้
ใครช่วยเหลือเลย ในครัวกลับมีเสียงหัวเราะเยาะและคำเสียดสีถากถางให้ได้ยินอยู่เสมอ แต่พระธิดาเมี่ยวซ่านนั้นทรงอดทน
อดกลั้นต่อกรว่าร้ายต่างๆ มิเคยกริ้วหรือบริภาษให้คนเหล่านั้นหยุดพูดแม้แต่ครั้งเดียว

พระธิดาทำงานหนักตลอดหลายวันที่ผ่านมา แม้ยามค่ำก็ยังจุดตะเกียงเพื่อสานรองเท้าฟาง และสวดสาธยายพระ
สูตรไปด้วย จนดึกคืนจึงเข้าบรรทมบนเตียงแคบๆ แข็งกระด้างในบ้านพักของพระองค์ วันต่อๆ มาที่ทรงปฏิบัติหน้าที่ทุก
ประการมิได้มีว่างเว้นเลย นานเข้าเสียงซุบซิบนินทาที่ค่อยๆ หายไปและมีเสียงพรับปรังสงสารพระองค์เข้ามาแทน แม้แต่นาง
ก้านล่งเหลียน ผู้รายงานพฤติกรรมของพระธิดาต่อพระเจ้าเมี่ยวจวงยังอดเคารพรักในตัวพระธิดาไม่ได้ นางและข้าราชการ
บริวารในห้องครัวจึงช่วยกันวางแผนการบางอย่างเพื่อพระธิดาอันเป็นที่รักของทุกคน

เช้าวันหนึ่ง พระธิดาลุกขึ้นจากเตียงไม่อันแข็งกระด้าง สลัดความอ่อนล้าทางกายทิ้งไป ตรงเข้าครัวไปหยิบถัง
เตรียมหาบน้ำ ปรากฏว่าเมื่อมองไปในคุ่มกลับพบว่ามิน้ำใสสะอาดอยู่เต็มปริ่มครบทั้งเจ็ดใบ ที่ท้ายครัวก็มีพื้นผ้าแล้วครบ
ตามจำนวน อุทยานหลวงก็ได้รับการดูแลทำความสะอาดอย่างดี พระธิดาเหลียวมองรอบกายด้วยความอัศจรรย์ใจ คงเหลือ
แต่งงานจุดไฟหุงข้าวเท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นงานที่เบาที่สุดในบรรดาหน้าที่ทั้งหมด พระธิดาจึงลงมือตักไฟทันที

เมื่อเหล่าพนักงานในครัวเข้ามาทำงานของตนตามปกติแล้ว พระธิดาเมี่ยวซ่านจึงกล่าวว่า "พวกท่านได้ช่วยกัน
ทำงานในส่วนของเรากันอย่างไม่เห็นแก่เห็นน้อย เราเสียอีกกลับเป็นภาระให้พวกท่าน เราไม่มีทรัพย์สินรางวัลอันใดตอบแทน
น้ำใจของพวกท่านเลย มีเพียงคำขอบคุณเท่านั้น ช่างน่าละอายนัก แต่ต่อจากนี้ไปขอให้พวกท่านได้ให้เราทำงานตาม

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พระบัญชาเช่นเดิมเกิด เพราะเรามีอาชพเห็นผู้เหนื่อยยากแทนตัวเราได้" ย่งเหลียนและทูกๆ คนได้ฟังต่างรู้สึกรักและเห็นใจองค์หญิงเป็นเท่าทวี ย่งเหลียนทูลว่า "ไม่ใช่พวกหม่อมฉันหรือกเพคะ คงเป็นเทพมาช่วยเหลือเพราะหมายให้พระองค์ได้มีเวลาว่างสวดมนต์ปฏิบัติธรรมและบรรลุมรรคผลโดยเร็ว" พระธิดาสนใจด้วยเหตุผลจึงได้แต่น้อมกายการวะทูกคนอย่างซาบซึ้ง

ทูกๆ วันพระธิดาเมี่ยวซ่านตื่นขึ้นมา งานในครัวก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว ครั้นเสด็จไปทำความสะอาดอุทยานหลวงก็พบว่า ดอกไม้ ต้นไม้ และศาลาพักผ่อน ได้รับการบำรุงรักษาอย่างดี พระธิดาได้แต่น้อมการวะผู้ที่กระทำหน้าที่แทนตนด้วยความลำบากใจและเกรงใจทุกครั้งไป เมื่อใดที่ไต่ถามว่าผู้ใดปฏิบัติงานให้ตนก็จะได้รับคำปฏิเสธทุกครั้งว่าไม่มีใครรู้เห็น ย่งเหลียนเองก็บ่ายเบียงว่าอาจเป็นเพราะอำนาจของพระพุทธรูปมาช่วยพระธิดาอยู่เสมอ พระธิดาผู้ชาญฉลาดมีหรือจะไมรู้ว่าทุกคนเปลี่ยนแปลงความคิดที่มีต่อพระองค์ไปจากเดิม แล้วกลับหันมาช่วยเหลือแบ่งเบาภาระแทน

เมื่อทรงมีเวลามากพอ พระธิดาเมี่ยวซ่านจึงใช้เวลาสานรองเท้าฟางโดยไม่มีกำหนดจำนวนตามพระบัญชา พร้อมกับท่องภาวนาพระสูตรไปพร้อมกัน ทำให้ปฏิบัติธรรมได้มากขึ้น บางครั้งก็ทรงแผ่เมตตาให้กับสรรพสัตว์ที่ต้องถูกฆ่าเป็นอาหารในโรงครัววันละหลายสิบตัว จำนวนบพสวดก็เพิ่มขึ้นหลายร้อยเที่ยว ในบางครั้งก็ทรงหาวิธีลดอาหารให้เก็บไว้ใช้ยามขาดแคลน เช่น ทรงให้เก็บข้าวที่เหลือเป็นจำนวนมากในแต่ละมือไว้ไปดองไฟไล่ความชื้น แล้วนำไปตากแดด เมื่อแห้งดีแล้วจึงเก็บใส่ถุงผ้าเตรียมไว้ใช้หรือแจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้ อีกทั้งพระองค์ยังสนิทสนมกับทุกคน โดยไม่เห็นแก่บรรดาศักดิ์ ทุกคนจึงรักและเคารพพระธิดาเมี่ยวซ่านเป็นทวีคูณ

พระธิดาปฏิบัติหน้าที่ของตนทุกวันเรื่อยมาจนครบ ๑ ปี พระเจ้าเมี่ยวจวงก็ค่อยๆ คลายโทสะลง วันหนึ่งพระองค์มีรับสั่งให้พระธิดาสวมเข้าเฝ้ายังท้องพระโรง แล้วก็ได้ออดพระเนตรเห็นพระธิดาผู้มีความตั้งมั่นอันแรงกล้า แม้ร่างกายจะซูบผอม เสื้อผ้าเต็มไปด้วยรอยปะชุน แต่ความเด็ดเดี่ยวยังฉายเปี่ยมในแววตา พระเจ้าเมี่ยวจวงบริภาษด้วยเสียงอันดังว่า"เราซึ่งไม่เคยพ่ายแพ้ในการรบก็ต้องไม่พ่ายแพ้คนในครอบครัวเช่นกัน! เมี่ยวซ่านเจ้าจงเลือกคู่ครองจากชายหนุ่มผู้มีสกุลหรือมีความรู้คนใดคนหนึ่งมาสมรสด้วยเดี๋ยวนี้ ไม่เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ไม่ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป"

พระธิดาเมี่ยวซ่านไม่หวั่นไหวกับคำขู่กลับตรัสว่า "เสด็จพ่อ ลูกได้ตั้งมั่นแล้วว่าช่วยดับทุกข์ของผู้คนทั้งหลาย ไม่ฝักใฝ่ในทางโลก หากเลือกได้หม่อมฉันขอสละชีวิตทางโลก เพื่อบวชเป็นภิกษุณีบำเพ็ญธรรมค้อยปลดปล่อยความทุกข์ของสัตว์โลกดึกว่าเพคะ" พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงแสดศรเสียงก้องท้องพระโรงว่า "ลูกไม่รักดี คิดจะบวชเป็นชีกระทัดตนอ่อนแอหลบอยู่หลังพระคัมภีร์ เราผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดินขอประกาศว่าไม่เคยมีลูกเช่นเจ้า จงไสหัวไปใส่เครื่องขาวแล้วออกไปให้พ้นราชวังของเราเดี๋ยวนี้" พระธิดาเมี่ยวซ่านถวายเป็นกมลลาแทบพระบาทแสดงความคารวะสูงสุด จากนั้นจึงเดินทางออกจากวัง ท่ามกลางความเศร้าโศกของเหล่าข้าราชการ โดยเฉพาะเหล่าคนครัวและชาวสวนที่อยู่ใกล้ชิดผูกพันกันมาแรมปี

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๙ บทที่๑๖๖(๑๖๖๑-๑๖๖๖)

พระธิดาเมี่ยวซ่านยังคงเดินจากไปอย่างงามสง่า เสมือนหลุดพ้นจากห่วงทุกข์อันยิ่งใหญ่ เพราะในใจนั้นแสนปีติที่ได้ออกบวชบำเพ็ญธรรมสมความตั้งใจ มิได้อาลัยอาวรณ์กับทรัพย์สมบัติหรือราชบัลลังก์เบื้องหลังเลย

พระธิดาเมี่ยวซ่านเสด็จสู่อารามนิกายขาว พร้อมทหารรักษาพระองค์หนึ่งกองร้อยเป็นผู้ติดตาม ผ่านถนนสายต่าง ๆ ในพระนคร ชาวเมืองต่างพากันมาชมพระบารมีไม่ขาดสาย ต่างพูดกันเป็นเสียงเดียวกันว่า พระธิดาผู้สูงศักดิ์ พระเจ้าเมี่ยวจวง สละทรัพย์สมบัติมหาศาล เสด็จสู่ทางแห่งพุทธธรรม นำสรรเสริญยิ่งนัก
ครั้นกองทหารนำทางพระธิดาผู้วัดนิกายขาวเรียบร้อยแล้ว เตรียมจะลากลับ นายทหารผู้นำกองร้อยจึงแจ้งสาสน์ลับแก่ภิกษุณีเจ้าอาวาสว่า "พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงมีพระบัญชาให้พระธิดาเมี่ยวซ่านทำงานหนักที่สุดและต่ำช้าที่สุด ห้ามให้ผู้ใดช่วยเหลือเป็นอันขาด มิเช่นนั้นทั้งวัดนี้และวัดอื่น ๆ ในราชอาณาจักรจะถูกทำลายจนหมดสิ้น" พระภิกษุณีต้องรับพระบัญชาด้วยความจำยอม

หลังจากกองทหารนำเสด็จกลับไปแล้ว พระธิดาเมี่ยวซ่านจึงตรัสขอออกบวชเพื่อแสวงหาทางดับทุกข์ และช่วยเหลือสรรพสัตว์ทั้งปวง ภิกษุณีเจ้าอาวาสท่านมีจิตสงสารพระธิดาเป็นที่สุด จึงกล่าวว่า "พระธิดาผู้สูงศักดิ์ พระเจ้าเมี่ยวจวงมีรับสั่งมาให้พระองค์ทำงานอันหนักและต่ำช้าเป็นการทดสอบก่อนบวช ไม่ทราบว่าคุณจะอดทนได้หรือไม่" พระธิดาเมี่ยวซ่านตรัสยืนยันว่า "พระแม่เจ้าอย่าได้กังวลเลย ร่างกายของข้าพเจ้านี้ได้ผ่านงานหนักมาแรมปี ย่อมอดทนต่อกิจทั้งปวงได้อย่างแน่นอน" ภิกษุณีเจ้าอาวาสจึงพาพระธิดาเข้าปฎิญาณตนต่อพระพุทธรูปปฏิมาทองคำในยามสนธยานั้นเอง

วัดนิกายขาวในคืนนั้นจึงมีเสียงสวดสาธยายพระสูตรดังเจื้อยแจ้วเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงจากพระธิดาเมี่ยวซ่าน ท่ามกลางบรรยากาศอันสงบเงียบ กลิ่นธูปควันเทียนลอยขึ้นฟ้าปนกับกลิ่นใบสนในอากาศ นับเป็นความสุขสงบเรียบง่ายทั้งกายและใจที่พระธิดาไขว่คว้ามาตลอดชีวิต

พระธิดาเมี่ยวซ่านเข้าที่พักเมื่อเวลาตีสอง จวบจนยามใกล้รุ่งจึงลุกขึ้นจากที่บรรทมเตรียมปฏิบัติภารกิจที่พระบิดาสั่งการไว้ โดยแต่งองค์ในชุดขาวคล้ายชี แต่ขมวดผมมุ่นเป็นมวยเพราะยังมีอาภรณ์ผมได้หากไม่ได้รับอนุญาตจากพระบิดา

ครั้นพระองค์เสด็จผ่านลานวัดเพื่อจะไปตักน้ำ ปรากฏว่ามีชายแปลกหน้าผู้หนึ่งท่าทางมีสง่าเหนือคนทั่วไปกำลังยืนรอพระธิดาอยู่ พร้อมกับกล่าวว่า "พระธิดาผู้กตัญญูในพระพุทธศาสนาจะเสด็จไปตักน้ำในบ่อน้ำที่ห่างไกลเสมือนสิ่งกีดขวางการปฏิบัติธรรมตามประสงค์ร้ายของพระบิดา แต่เราจะไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นแน่" ทันใดนั้นได้มีบ่อน้ำพุพุบุดีขึ้นกลางลานวัด น้ำสะอาดบริสุทธิ์ใสปานแก้วไหลพวยพุ่งดังจะไม่มิวันสิ้นสุด ภิกษุณีเมี่ยวซ่านตะลึงงัน และเมื่อจะหันไปคารวะท่านผู้วิเศษ ชายผู้นั้นก็ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าและกล่าวว่า วิบากกรรมของผู้มีบุญบารมี เช่นท่านทำให้สวรรค์ร้อนดังเพลิง เราจึงลงมาช่วยเหลือท่าน อย่าแปลกใจไปเลย" พระธิดาเมี่ยวซ่านยินดียิ่งนักจึงเปล่งวาจาว่า "หากผลบุญจากแรงกาวนาของข้าพเจ้ามีจริงขอให้น้ำพุจากธารนี้จึงกลายเป็น โอสถาบาคความเจ็บป่วยแก่ผู้มีลัทธิหรือผู้มาวัดนี้ด้วยใจศรัทธาเทอญ"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ด้วยแรงอธิษฐานนั่นเอง ทำให้น้ำพุร้อนกลายเป็นน้ำทิพย์ ช่วยผู้คนจากทั่วสารทิศที่เดินทางมาทำบุญในวัดนี้ ใ้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ ยกเว้นผู้มีบาปอกุศลอันร้ายแรงเท่านั้นที่ดื่มกินเท่าไรก็ไม่บังเกิดผล

ต่อมาพระธิดาเมี่ยวซ่านได้เสด็จสู่พระวิหาร เพื่อจะเก็บกวาดทำความสะอาด แต่ทว่าได้มีนุรุษแปลกหน้ากำลังกวาดพื้นอยู่ เมื่อชายผู้นั้นเห็นพระธิดาจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นเทพบนสวรรค์ แต่นุรุษที่มิใช่ยังไม่เท่าการได้รับใช้พระโพธิสัตว์ในขณะที่ยังมีพระชนม์ชีพ ดังนั้นขอให้ข้าพเจ้าได้กวาดวิหารนี้ต่อไปเถิด" พระธิดาเมี่ยวซ่านจำต้องยินยอม

จากนั้นได้เสด็จออกจากวัดขึ้นเขาเพื่อเก็บฝืน ทันใดนั้นก็ปรากฏชายสวมเสื้อผ้าสีเขียวแบกฝืนเดินมาคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์แล้วกล่าวว่า "ข้าแต่องค์พระโพธิสัตว์ ข้าพเจ้าเป็นเทพารักษ์แห่งภูเขานี้มาหลายพันปี ขอให้ข้าพเจ้าได้รับใช้แบกฝืนแทนพระองค์ เพื่อผลบุญอันยิ่งใหญ่ด้วยเทอญ" พระธิดาเมี่ยวซ่านฟังแล้วจึงว่า "สาธุ" ของจึงเป็นไปตามที่ท่านปรารถนาเถิด"

เมื่อพระธิดาว่างเว้นจากการทำงาน พระองค์จึงประทับเจริญภาวนา สาธยายพระสูตรเรื่อยไป ขณะนั้นเองได้มีฝูงนกบินมาจากทั่วทุกทิศลงมาห้อมล้อมพระธิดาพร้อมถวายผลไม้มันให้เสวยมากมาย ช่วงเวลาเดียวกันก็บังเกิดเสียงพึมพำซุบซิบลอดเข้าไปในวิหาร เสียงระฆังดังกังวานโดยไม่มีคนตี นับเป็นความอัศจรรย์อันเกิดขึ้นได้ยากบนโลกนี้

ตอนที่ ๑๐ ปาฏิหาริย์จากแรงภาวนา

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ทุกวัน จนกระทั่งพระภิกษุณีห้วนเกรงอำนาจแห่งสวรรค์เป็นอันมาก เพราะเสียงลึกลับดังกล่าวนั้นเป็นเสียงของเหล่าเทพดากระซิบกระซาบและเสียงย่ำเท้าตามขั้นบันไดของผู้ไม่ปรากฏตัวตนเพื่อมาช่วยงานพระธิดาเมี่ยวซ่านทั้งสิ้น

ท่านเจ้าอาวาสจึงให้ภิกษุณีลู่กวัดนำความไปแจ้งแก่พระเจ้าเมี่ยวจวงว่าบัดนี้วัดนงกชขามมีอาชญากรรมตามบัญชาของพระองค์ที่ให้ทรมานพระธิดาเมี่ยวซ่านผู้มากบารมีได้อีกต่อไป

ภิกษุณีผู้แข็งแรงเข้าเฝ้าพระเจ้าเมี่ยวจวง ณ ตำหนักฤดูร้อนอันงดงามตระการตา โอบล้อมด้วยกองทัพอันเกรียงไกรสมพระเกียรติองค์จักรพรรดิแห่งซิงหลิง แต่เมื่อภิกษุณีกราบทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับพระธิดาในยามนี้แล้ว พระเจ้าเมี่ยวจวงก็ทรงพิโรธยิ่ง ครัสต์แก่ภิกษุณีว่า "จงกลับไปก่อนแล้วเราจะส่งสาสน์คำสั่งให้แก่เจ้าวาอาส โดยเร็ว" หลังจากนั้นพระเจ้าเมี่ยวจวงก็ไม่สามารถทอดพระเนตรมหรสพตรงหน้าด้วยใจเบิกบานได้อีกต่อไป เพราะความกริ้วพระธิดาสามเป็นกำลัง

"ทหาร ! ไปตามแม่ทัพสูบิหลิ มาเดี๋ยวนี้" พระเจ้าเมี่ยวจวงสั่งทหารองครักษ์ เมื่อทรงคิดแผนการบางอย่างได้ ชั่วครู่แม่ทัพสูบิหลิก็มาเข้าเฝ้าพระเจ้าเมี่ยวจวงตรัสว่า "ท่านรับใช้เราในการสงครามกว่าร้อยครั้ง ยังไม่เคยทำให้เราผิดหวัง ในยามนี้เกิดสงครามขึ้นในครอบครัวของเราเองนั่นคือลูกสามของเราหลงไปนับถือลัทธิของผู้อ่อนแอจากต่างแดน และลัทธินี้กำลังบ่อนทำลายชาวเมืองของเรา ขอท่านจงนำกำลังไปล้อมวัดนงกชขามแล้วเผาทำลายให้สิ้นไป ภิกษุณีทุกคนต้องตายไม่

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

เว้นแต่ลูกสาวของเรา" แม่ทัพฮุยบิเหล่รับบัญชาด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม "เจ้าครูพຸ່งนี้พระองค์จะได้ทอดพระเนตรเพลิงแดง ฉานทางทิศตะวันตก หม่อมฉันขอให้สัญญา"

คืนนั้น แม่ทัพฮุยบิเหล่นำกำลังทหารเดินทัพผู้วุ่นของชาว โดยมิหุคตักเลย ครั้นใกล้รุ่งชะตากรรมของวัดแห่งนี้ก็ ถูกล้อมไว้ด้วยทหารนับร้อยที่แคว่งคบเพลิงขึ้นเผาวัดนกงงชาวทันที

บรรดาภิกษุณีวังหนีความร้อนจากเพลิงก้นอลหม่าน โดยทั้งหมดวิ่งไปยังกุฏิของพระธิดาเมี่ยวซ่าน ร้องขอชีวิตกัน ละล่ำละลัก "พระธิดาช่วยพวกเราด้วย เพลิงนี้เกิดขึ้นเพราะพระองค์ พวกเราไม่ต้องการตายในกองเพลิง" พระธิดาเมี่ยวซ่าน ตระหนักว่าทหารของพระเจ้าเมี่ยวจวงอำมหิตถึงขนาดเผาวัดมาซีได้โดยไม่กลัวบาปกรรม จึงทำใจให้สงบและรวมสมาธิ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวระลึกถึงพระพุทธคุณด้วยใจตั้งมั่น

ขอได้ทรงโปรดช่วยภิกษุณีผู้ไม่มีความผิดทั้งหลายให้รอดพ้นจากเพลิงกาฬทั้งปวงด้วยเถิดและขอทรงช่วยข้า พระองค์ได้บรรลุนิพพานในการสำเร็จสู่วิษณุโลกเช่นเดียวกับพระองค์ในปางก่อน โปรดส่งธารอันเชือกเส้นลงมาดับความ ร้อนนี้ด้วยเทอญ ทันใดนั้นเมฆฝนหม่นได้ก่อตัวขึ้นเทสายฝนลงมาหาใหญ่ ดับไฟที่กำลังเผาเผาวัดจนมอดไหม้ ผู้คนที่ ได้สัมผัสสายฝนนั้นต่างรู้สึกชุ่มฉ่ำสดชื่นขึ้นอย่างแปลกประหลาด จะมีก็แต่แม่ทัพฮุยบิเหล่เท่านั้นที่ตัวสั่นเทาด้วยความ กลัว "แม้แต่ลมฝนยังช่วยพระธิดาหรือนี่ ช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก" ท่านแม่ทัพรีบสั่งให้นายทหารไปกราบทูลเหตุการณ์ดังกล่าว โดยด่วน

ฝ่ายพระเจ้าเมี่ยวจวงเมื่อได้ฟังก็พิโรธยิ่ง จึงสั่งการลงไป "ไปนำตัวเมี่ยวซ่านมาเดี๋ยวนี้! มันต้องตาย!" เมื่อพระ บัญชาลงมาเรื่องนี้แล้วยอมมิอาจขัดได้ นายทหารผู้นั้นนำความมาแจ้งแก่แม่ทัพฮุยบิเหล่ และดำเนินการตามพระประสงค์โดย ด่วน

พระธิดาเมี่ยวซ่านจึงถูกควบคุมตัวจากอารามนกงงชาว แม่เพ็งพันเคราะห์กรรมจากเพลิงกาฬมาหมาดๆ แต่เหล่า ทหารยังคงนำพระธิดาไปสู่ทางแห่งความทุกข์และความตามอย่างไม่ปราณี

พระเจ้าเมี่ยวจวงจัดสถานที่ในอุทยานอย่างงดงามตระการตา เต็มไปด้วยหมู่ นางระบำรำฟ้อน นักร้อง นักดนตรี ขับ กล่อมเพลงประสานเสียงอย่างไร้เพราะ หมู่ นางก้านลปรนนิบัติอำนวยความสะดวกสบาย พระธิดาเมี่ยวซ่านทอดพระเนตร สรรพสิ่งรอบกาย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งไม่จริงด้วยสายตาแน่วแน่ไม่หวั่นไหวไปกับความบันเทิงใดๆ พระเจ้าเมี่ยวจวงเห็น ดังนั้นจึงพิโรธยิ่งกว่าทุกครั้ง บริภาษเสียงลั่นว่า "ข้าอุตสาห์จัดสิ่งเรีงรมย์ไว้ให้คุณเป็นครั้งสุดท้ายเพราะเห็นแก่ความเป็นพ่อ ลูก เพื่อเจ้าจะเปลี่ยนใจกลับมาใช้ชีวิตปกติเยี่ยงกษัตริย์ แต่ดูสิว่าไอ้ลัทธิที่มันนับถือได้ทำลายชีวิตลูกสาวข้าจนไม่เหลือดี ทหาร! นำนางเมี่ยวซ่านไปประหารเสียในป่า อย่าให้เลือดมันตกต้องดำหนักนี้"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๑๑ ประหารพระธิดา

เหล่าทหารกรูเข้ามาล้อมรอบตัวพระธิดา นำพาไปยังลานประหารทันทีซึ่งพระองค์ก็ได้มีอาการหวั่นไหวสะดุ้ง สะเทือนแต่อย่างใดเลย กลับเสด็จอย่างแน่นมนั่นคง และเหมือนฟ้าเบื้องบนรับรู้ถึงความวิโยคอันเกิดต่อพระธิดาผู้ เมตตา อากาศรอบกายจึงอบอ้าว เมฆหมื่นปกคลุมทั่วท้องฟ้า แสงดาวฉายแสงริบหรี่ พระอาทิตย์แดงฉานดังลูกไฟ ทว่ารอบ กายพระธิดาเมื่อวษานกลับมีแสงรัศมีแห่งความสงบแผ่โดยรอบ พระธิดาคำเนินไปพร้อมจิตที่มุ่งอธิษฐานถึงพระพุทธร องค์กร ขอให้ดวงจิตของข้าพเจ้าสามารถแผ่ความเมตตาไปทั่วทุกทิศในสากลโลก แปรความขังเป็นความการุณ แม้ข้าพเจ้าจัก ตายก็ไม่ปรารถนาความสุขสบายบนสวรรค์ แต่ขอให้ข้าพเจ้านำแสงสว่างไปสู่ผู้คนแม้ในขุมมรกตด้วยเทอญ

เมื่อมาถึงแดนประหาร เพชฌฆาตผู้คอยจ้องคร่าชีวิตก็ได้ปราณีพระธิดาแม่แต่น้อย เขาเงื้อดาบเล่มยักษ์ฟันเข้า กลางลำตัวของพระธิดาทันทีแต่ทว่าดาบอันคมกริบกลับ ไม่สามารถทำให้พระธิดาบาดเจ็บได้แม้แต่น้อย เพราะอารักข์แห่ง ขุนเขาเนรมิตเกราะทองอันแข็งแกร่งคุ้มกันรอบองค์โดยไม่มีผู้ใดเห็น เพชฌฆาตประหลาดใจนัก ครว้าหอกเข้าแทงซ้ำ ด้าม หอกก็หักสะบั้นลง ดาบปลายหอกแตกเป็นเสี่ยง ๆ เพชฌฆาตตกใจถอยกราด แม่ทัพสูบหลิและเหล่าทหารต่างตะลึงงัน แต่ พระราชโองการเป็นสิ่งที่มิอาจขัดขืน ท่านแม่ทัพจึงสั่งให้เพชฌฆาตใช้เชือกประหารแทน

เพชฌฆาตรีบนำผ้าแพรพันรอบพระศอกแล้วผูกโยงขึ้นกับกิ่งไม้ใหญ่ ชั่วครู่พระธิดาเมื่อวษานก็สิ้นลมหายใจ ทันใด นั้นสายลมหนาวยะเยือกพัดอวลสู่แดนประหาร โลกทั้งโลกมืดมิดลงไปกับตา สายฟ้าแลบแปลบปลาบทั่วฟ้า พื้น แผ่นดินไหวสะเทือน คุณาณาจักรจะพินาศไปพร้อมมรณกรรมของพระธิดา ท่ามกลางความมืดมิดและเสียงกรีดร้องของ ผู้คนได้ปรากฏแสงเรืองดั่งเปลวไฟบนยอดเขาใกล้แดนประหารทะยานลงมาสู่ร่างพระธิดา เปลวไฟนั้นแลคล้ายเสื่อโครง รางใหญ่ รับเอาพระธิดาขึ้นหลังแล้วทะยานจากไป

ความจริงแล้วเสื่อโครงตัวนั้นเป็นร่างนิมิตของเทพารักษ์แห่งขุนเขาแปลงมาเพื่อพาพระธิดาไปสู่เขาเขี้ยวมือซานให้ ห่างไกลอันตรายจากพระเจ้าเมี่ยวจวง ณ เขิงเขาแห่งนั้นมีวัดจินกวงหมิงตั้งอยู่ วัดแห่งนี้เป็นวัดร้าง เพราะเมื่อไม่นานมานี้มี เสื่อโครงออกอาละวาดกัดกินพระภิกษุ และปวณเณรน้อยอยู่ในบริเวณเขิงเขา ทำให้ชาวบ้านไม่กล้ามาทำบุญ พระเหล่านั้นจึง ย้ายไปจำพรรษาที่อื่น และเมื่อไม่มีเหลือก็ไม่มีผู้ใดเห็นเสื่อโครงตัวนั้นอีกเลย กระทั่งปัจจุบันเทพารักษ์ในร่างเสื่อโครงได้นำ ร่างของพระธิดาเมื่อวษานมาไว้ภายในอาราม นำยาเมื่อดอมตะใส่ปากพระธิดาเพื่อป้องกันร่างเน่าเปื่อย รอให้ดวงวิญญาณ กลับคืนร่างเดิม แล้วเทวดาในร่างเสื่อก็จากไป

ครั้นยามรุ่งสางพระธิดาจึงค่อย ๆ พ้นขึ้น แล้วก็ต้องแปลกใจยิ่งนักเมื่อพบว่าตนเองยังมีได้สิ้นลมหายใจไป เมื่อ เหลือลมรอบกายก็พบว่าทรงอยู่ในอารามร้างแห่งหนึ่ง เบื้องหน้ามีพระพุทธรูปของพระอมิตตาอันทรุด โทรม ทอดพระเนตรมายังพระธิดาเมื่อวษานด้วยแววตาเปี่ยมความการุณย์ พระธิดาก็มกราบองค์พระพุทธรูปแล้วตรัสว่า "พระอมิตตา โปรดอภัยในความผิดเพราะความไม่รู้ของพระบิดาของลูกด้วย บัดนี้ลูกไว้ที่พึ่งอื่นใดนอกจากขออาศัยใน อารามแห่งนี้เพื่อปฏิบัติพุทธกิจอย่างเต็มที่ ขอทรงอนุญาติด้วยเทอญ" พระธิดาก็มกราบกระทำคารวะสูงสุด พร้อมกันนั้นได้ มีสายลมเย็นซาบซ่าพัดแผ่วพลิวผ่านองค์ของพระธิดาเสมือนเบื้องบนรับรู้กระนั้น

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๑๒ พระเจ้าเม็ยเวียงกลับใจ

จากวันนั้นพระธิดาเม็ยชานได้ทำความสะอาดวัดจินกวงหมิงด้วยสองพระหัตถ์อย่างไม่ย่อท้อ ทำให้อารามและบริเวณวัดสะอาดเอี่ยม แม้บางส่วนจะผุพังจนยากจะซ่อมแซม เวลาที่เหลือพระองค์ก็ใช้ในการปฏิบัติธรรมท่องพระสูตรเรื่อยมา บรรดาชาวบ้านแถวนั้นเมื่อได้ยินเสียงท่องพุทธมนต์ ต่างพากันแปลกใจเพราะวัดนี้ไม่มีพระจำพรรษาอยู่เลยจึงคิดว่าอาจเป็นเสียงของพระธิดาที่ผ่านมาแล้วแะจำวัด แต่นานวันเข้าเสียงท่องพระสูตรนั้นก็มิได้หายไป ชาวบ้านจึงรวมกลุ่มกันเพื่อมาเตือนพระธิดาให้ย้ายวัดไปเสียเพราะเกรงอันตรายจากเสือร้าย

ทว่าเมื่อขึ้นเขามาถึงอารามกลับพบว่าไม่มีสตรีโคมงานวิลาศคั่งนางสาวรงค์ท่องพระสูตรอยู่ตามลำพัง ชาวบ้านต่างแปลกใจยิ่งนัก ชายคนหนึ่งถามว่า "ท่านเป็นใครมาจากที่แห่งใด เหตุใดจึงมาอยู่ในวัดกลางเขาแห่งนี้ได้ ท่านรู้หรือไม่ว่าวัดนี้เป็นวัดร้าง เพราะพระที่เคยอยู่ต่างเกรงภัยจากเสือโคร่งกันทั้งนั้น" พระธิดาเม็ยชานได้ฟังจึงตอบว่า "เราชื่อเม็ยชานมาจากเมืองหลวงแห่งอาณาจักรซิงหลิง แต่มีเหตุให้มาอยู่ในอารามแห่งนี้ คงเป็นเพราะเคยเกี่ยวพันต่อกันแต่ปางก่อน ส่วนเรื่องเสือนั้นเรารู้ได้ก็ด้วยเพราะเสื่อย่อมไม่ทำร้ายผู้มีสติ รักษาศีลแน่วแน่ต่อพระพุทธรูปเป็นสรณะแน่นอน"

เหล่าชาวบ้านต่างอธิบายว่าเสือนั้นเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่เข้าใจเรื่องศาสนา เคยกินพระสงฆ์ที่วัดนี้ไปหลายรูปแล้ว เหตุใดจึงว่าเสียมองกินผู้ทรงศีลได้ พระธิดาอธิบายว่า "ผู้ที่กินมังสวิรัตเป็นประจำ ท่องสวดพระสูตรทุกวันนับว่าเป็นคนมีศีลปฏิบัติธรรมก็จริงอยู่ แต่ถ้ามิได้กระทำด้วยความสุจริต ไม่ซื่อตรงต่อศีลธรรม ย่อมไม่ใช่พระที่บริบูรณ์ นัยน์ตาเสือจึงเห็นคนเหล่านั้นเป็นเพียงเหยื่อ ซึ่งมันต้องตะปบกลืนกินเป็นอาหารตามเวรกรรมที่มีต่อกันในชาติปางก่อน ในทางตรงกันข้ามหากผู้นับถือพระพุทธรูปเป็นสรณะ ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เสื่อย่อมเห็นว่า คนเป็นคนมีกัลยาณิธิอันแน่นอน ดังนั้นเรื่องเสือนั้นย่อมไม่เป็นอุปสรรคต่อเราในการปฏิบัติธรรม พวกท่านจงอย่ากังวลไปเลย" ทุกคนฟังคำกล่าวของพระธิดาแล้วต่างเข้าใจแจ่มแจ้งบังเกิดจิตศรัทธาต่อพระธิดาเม็ยชานโดยทั่วกัน

ข่าวการถือศีลปฏิบัติธรรมของพระธิดาเม็ยชานได้แพร่สะพัดไปทั่วสารทิศ ผู้คนต่างช่วยกันวางแผนบูรณะซ่อมแซมวัดจินกวงหมิงให้เป็นที่ประทับปฏิบัติธรรมอย่างสมบูรณ์ บรรดานายช่างผู้มีฝีมือพากันเดินทางมาโดยไม่เห็นแก่เงินค่าจ้าง เพราะพวกเขามีเจตนาบริสุทธิต่อพระธิดาผู้เมตตา ยิ่งคนเฒ่าคนแก่เล่าเรื่องพระสุบินของพระมหาลีเป้าเต๋อก่อนทรงครรภ์พระธิดา เรื่องของนักพรตเฒ่าผู้เทศน์พระธรรมไม่กี่ปีกี่ทำให้พระธิดาหุศุศรรส และเรื่องไถ่ถอนนางผู้เขียนชายลึกลับหายตัวไปจากห้องคุมขังและทิ้งโคลงสี่บรรทัดไว้ ต่างร้อยเข้าเป็นเรื่องราวความอัศจรรย์ของพระธิดาผู้มากด้วยบุญบารมี ทั้งช่างไม้ ช่างปูน และเศรษฐีต่างช่วยกันลงทุนลงแรงบูรณะวัดจินกวงหมิงเป็นการใหญ่

และแล้วข่าวครึกโครมเรื่องการบูรณะวัดจินกวงหมิงให้แก่พระธิดาเม็ยชานก็เข้าพระกรรมพระเจ้าเม็ยจวงในวันหนึ่ง สร้างความแปลกพระทัยเป็นอย่างยิ่งเพราะทรงคิดว่าพระธิดาสามสิ้นพระชนม์ เมื่อคราวถูกเสือคาบเข้าป่าไปแล้ว แต่จู่ ๆ กลับมาปรากฏตัวขึ้นที่วัดร้างจินกวงหมิงอันห่างไกล เหตุครั้งนี้ทำให้ทรงคิดไม่ตกอยู่ในพระทัยว่าจะทำประการใดต่อไปดี "ทุกหนทางแห่งความทรمانเราก็ได้ทำกับเจ้าสามจนสิ้นแล้ว แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนความตั้งใจในการเป็นนักบวชผู้ทรงศีลของเจ้าสามได้เลย" ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น พระธิดาเม็ยอิมและเม็ยเวียงได้เสด็จมาคุกเข่าต่อหน้าพระพักตร์พร้อมกล่าวว่า "ลูกทั้งสองมาขอร้องไห้เสด็จพาทรงอนุญาตให้น้องสามได้ออกบวชด้วยเถิดเพคะ"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงตกพระทัยยิ่งนัก จึงตรัสว่า "พวกเจ้าพู่คะไรออกมา เสียสติไปแล้วหรือ" พระธิดาเมี่ยวอิมจึงว่า "โปรดฟังลูกก่อนเสด็จพ่อ แต่เดิมลูกทั้งสองก็ไม่เห็นชอบด้วยกับการกระทำของน้องสาม ทว่าเมื่อเห็นน้องทนมานจากการเป็นคนสวน คนรับใช้ หรือแม้แต่ได้รับภัยจากเพลิงกาฬก็ได้ทำให้ความตั้งใจของน้องสามแปรเปลี่ยน ดังนั้นหากท่านพ่อยอมให้เธอปลงผมออกบวชสู่พุทธจักร น้องสามย่อมบรรลุนทางที่ปรารถนา เช่นนี้แล้วเสด็จพ่อเองและเสด็จแม่บนสวรรค์ย่อมได้รับผลบุญอย่างแรงกล้าพะคะ" พระธิดาเมี่ยวเวียนก็กล่าวสนับสนุนเช่นกัน พระเจ้าเมี่ยวจวงจึงคล้อยตามและหวังผลกุศลจะไปถึงพระนางเป้าต่อผู้ล่วงลับ "ตกลงพู่จะจัดการให้เมี่ยวชานได้บวชสมใจ"

ตอนที่ ๑๓ การเอาใจเพื่อมุ่งสู่ทางธรรม

เพียงชั่วข้ามคืนข่าวเรื่องพระเจ้าเมี่ยวจวงยอมให้พระธิดาสามออกบวชและมีพระราชโองการให้ซ่อมแซมวัดจินกวงหมิงได้เลื่องลือไปทั่วทิศเหล่าข้าราชการขุนนางในราชสำนักรวมถึงชาวเมืองทุกคนต่างยินดีปรีดาโดยถ้วนหน้ากัน เพราะขึ้นชื่อว่าเป็นพระธิดาแห่งแคว้นแล้ว ย่อมมียศศักดิ์ ทรัพย์สมบัติ และเสวยสุขจนชั่วชีวิต หากแต่พระธิดาเมี่ยวชานนั้นกลับเลือกที่จะออกบวชเป็นผู้ทรงศีล มีฐานะเยี่ยงสามัญชน ไพรฟ้าราษฎรจึงเคารพเทิดทูนอย่างจริงใจ ร่วมกันบริจาคเงินทอง เพชรนิลจินดาอันมีค่า พระพุทธรูปหินสลัก ภาพวาดพุทธประวัติไว้เป็นทาน ดังนั้นเมื่อรวมกับกลุ่มบูรณะชุดแรกแล้วก็ได้กลายเป็นกองทุนมหาศาล วัสดุก่อสร้างซ่อมแซม และแรงงานอันมาจากความศรัทธาอย่างล้นหลาม

พระธิดาเมี่ยวชานนั้นยังไม่ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงในพระทัยของพระเจ้าเมี่ยวจวง จนกระทั่งนางกำนัลยงเหลียนเดินทางมาแจ้งข่าวแก่พระธิดาอย่างยินดี "พระธิดาพะคะ บัดนี้องค์เหนือหัวมิได้ทรงกีดกันความต้องการของพระองค์อีกแล้ว เพราะทรงอนุญาตให้พระธิดาออกบวชได้และมีพระราชโองการให้บูรณะวัดนี้ให้เป็นที่ประทับแล้วพะคะ เมื่อวัดนี้ซ่อมแซมเรียบร้อยพระองค์ก็จะได้บวชสมดังพระทัย โอ! สวรรค์มีตาจริงๆ พระธิดาทรงยินดีหรือไม่พะคะ" พระธิดาเมี่ยวชานนั้นแสนยินดียิ่ง "ในที่สุดเสด็จพ่อก็ทรงเมตตาต่อลูก แล้วยังเป็นบูรณะปฏิสังขรณ์วัดแห่งนี้ ผลบุญจะต้องตอบสนองในไม่ช้า" ยงเหลียนปลาบปลื้มกับข่าวมงคลนี้จึงกระโดดโลดเต้น พลากร้องอย่างยินดีรอบๆ กายพระธิดาเมี่ยวชาน

ยงเหลียนทูลพระธิดาว่า "เรื่องราวคลี่คลายถึงเพียงนี้แล้ว หม่อมฉันขอสละทางโลกติดตามพระธิดาออกบวชด้วยพะคะ" พระธิดาเมี่ยวชานตรัสอย่างอ่อนโยนว่า "ข้าชื่นชมในความตั้งใจจริงของเจ้า แต่การออกบวชบำเพ็ญพรตนั้นมิใช่เรื่องง่าย เจ้าต้องมีสติตั้งมั่น มีศรัทธาแน่นแน่วไม่ออกแวกแล้งเล เพราะหากไม่มั่นคงเพียงเล็กน้อยเจ้าก็จักไม่บรรลุ ผลธรรมสิ่งที่สร้างมาก็จะสูญเปล่า" ยงเหลียนตอบว่า "โปรดเชื่อในจิตใจของหม่อมฉันด้วย หม่อมฉันสาบานต่อเทพเจ้าบนสวรรค์ สวรรค์ และพระแม่ธรณีบนพื้นปฐพีว่า จะออกบวชโดยจิตใจไม่โลเล หากคิดบวชเพียงครั้งๆ กลางๆ ขอให้ไฟเผาร่างข้าเสีย" แล้วเธอก็ก้มลงเอาหัวโขกพื้นสามครั้ง แสดงความหนักแน่น พระธิดาเมี่ยวชานเห็นความศรัทธาของนางกำนัลใจแล้วจึงยินดีที่มีเพื่อนปฏิบัติธรรมเพิ่มขึ้น

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

การซ่อมแซมวัดจันทรมิ่ง ดำเนินการตั้งแต่วันที่ ๑๐ เดือน ๒ จนถึงวันที่ ๑๐ เดือน ๕ ก็เป็นอันเสร็จสมบูรณ์ ตลอดระยะเวลาที่ปรากฏว่าคืนฟ้าอากาศปลอดโปร่งไม่มีอุปสรรคใดๆ ช่วงฝีมือจึงทำงานได้อย่างรวดเร็วแปรสภาพจากวัดร้างทรุดโทรมกลายเป็นมหาวิหารที่งดงามเกินพรรณนา กระเบื้องที่ชำรุดบนกำแพงถูกซ่อมแซมจนเงาแวบ หลังคามุงกระเบื้องส่งประกายสีทองยามต้องแสงแดด ภายในอารามมีพระพุทธรูปสลักมากมายไว้ให้บูชา อัญมณีจากแรงศรัทธาถูกนำไปประดับประดับบนพญามังกร รอบตัววัดมีกำแพงสีแดงชาดล้อมรอบทั้งสี่ทิศ ด้านหน้ามีบันไดหินทอดยาว คู่ทางขึ้นสู่สวรรค์ เหล่าช่างผู้บูรณะเฝ้ามองผลงานของพวกเขาด้วยความภูมิใจ

ครั้นถึงวันที่ ๑๗ เดือน ๕ ขบวนเสด็จมารับพระธิดาไปยังสุสานบรรพชน เพื่อทำพิธีบูชาบรรพบุรุษ พระธิดาเมี่ยวชานเสด็จในกระบวนพิธีอย่างสมพระเกียรติ ภายในสุสานหลวงนั้นพระธิดาได้กล่าวต่อหน้าดวงวิญญาณบรรพชนว่า "ข้าผู้น้อยเมี่ยวชาน ขอกล่าวอลาต่อดวงวิญญาณของเหล่าบรรพชน ข้าผู้น้อยจำเป็นต้องสละหน้าที่ของบุตรอันพึงกระทำต่อบิดา น้องพึงกระทำต่อพี่ และสละฐานันดรศักดิ์ เจ้าหญิงแห่งแคว้นเพื่อลาผู้ร่วมงานแห่งพุทธวิถี ด้วยความตั้งมั่นในการปฏิบัติธรรมให้หลุดพ้นห้วงทุกข์ทุกเวทนา ขอดวงวิญญาณบรรพบุรุษทรงประทานอนุญาตและให้อภัยในความอกตัญญูต่อบิดาของข้าผู้น้อยด้วยเทอญ"

วันต่อมาเป็นพระราชพิธีอัญเชิญพระราชมารดา พระธิดาเมี่ยวชานเสด็จขึ้นสู่ปราสาทในประตู่ชั้นกลาง ทรงกระทำความเคารพต่อข้าราชการเสวยสรรเสริญจากข้าราชการบริวารตอบรับก้มก้องยินดี พระธิดาตรัสต่อพระเจ้าเมี่ยวจวงและเหล่าขุนนางว่า "ข้าผู้น้อยออกตัญญู มีอาจอยู่สองเมืองบาทพระบิดาได้เพราะมีจิตเลื่อมใสในพระพุทธองค์ จึงต้องละทิ้งหน้าที่ของบุตรออกบวชสู่พระพุทธศาสนา แต่การบวชนี้มีขึ้นเพื่อแผ่บารมีธรรม กุศลทั้งหมดย่อมตกแก่พระบิดาให้มีพระชนม์มัยยาว ข้าผู้น้อยขอกราบถวายพระพรให้ทรงอายุยืนหมื่นปี ลูกขอกราบลา" กษัตริย์เมี่ยวจวงนั้นฟังคำอันนุ่มนวลของพระธิดารัก ถึงกับกลืนน้ำพระเนตรไม่อยู่ ทุกคนในท้องพระโรงจึงพลอยเศร้าโศกไปตามๆ กัน

บายวันนั้นเมื่อหมดภารกิจในพระราชพิธี พระธิดาเมี่ยวชานได้เสด็จลงมายังโรงครัวเพื่อเยี่ยมเยียนสหายยามต้องโทษเมื่อหลายปีก่อน เมื่อทุกคนเห็นองค์หญิงผู้เมตตาเสด็จมาหาถึงโรงครัวอันไม่น่าพิศมัย ความรู้สึกตื่นตันทั้งหลายได้ประดังเข้ามา ภาพความหลังครั้งพระองค์ทำงานร่วมทุกข์ร่วมสุขอย่างขมขื่น มิเคยเห็นพวกตนต่ำต้อยกว่าหลังไหลอยู่ภายในจิตสำนึก ต่างปลาบปลื้มชื่นชมยินดีเต็มไปด้วยไมตรีจิตต่อพระธิดาอย่างสิ้นพัน พระธิดาจึงกล่าวให้กำลังใจและให้ทุกคนมุ่งสร้างแต่ความดี เพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีความหมาย จนกระทั่งข้าสนธยาจึงเสด็จกลับทำหน้าที่ส่วนพระองค์

ครั้นตกคำสองพระธิดาเมี่ยวอิมและเมี่ยวเวียน ได้เสด็จมาเยี่ยมพระธิดาเมี่ยวชานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน "น้องทราบจากขงเหลียนว่าพระพี่นางทั้งสองได้ช่วยพูดกับเสด็จพ่อให้น้องออกบวชได้ น้องไม่รู้จะตอบแทนพวกท่านอย่างไร" พระพี่นางจึงว่า "น้องสามเจ้าก็รู้ว่าพวกพี่ทำผิดบาปไว้มาก เคยกลั่นแกล้งเจ้าไว้ก็ไม่ใช่น้อย มาบัดนี้เราต่างเติบโตทั้งร่างกายและความคิด เมื่อเจ้าซึ่งเป็นน้องของพี่ต้องการแสวงหาทางธรรม พวกเราช่วยต้องการสนับสนุนและพูดให้เสด็จพ่อคล้อยตามโดยง่าย" พระธิดาเมี่ยวชานยินดีนึกที่พระพี่นางเข้าใจตน ทั้งสามจึงอยู่สนทนากันจนดึกสงัด พระพี่นางจึงลากลับ

ขณะที่พระธิดากำลังจะเข้าพักผ่อน ปรากฏว่ามีผู้มาเยือนยามวิกาลอีกองค์หนึ่ง นั่นคือพระน้านางของพระองค์นั่นเอง เพียงเมื่อได้พบทั้งสองพระองค์ก็สวมกอดกันอย่างรักใคร่ โดยเฉพาะพระน้านางซึ่งประทับอยู่ภายในเขต

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พระราชทานมีทราบข่าวคราวของพระธิดาสามมานานแสนนาน "น้ำไม่เคยได้ยินข่าวเจ้าเลขนับตั้งแต่ออกนอกวังไป มาอยู่อีกที่ก็ได้ยินว่าเจ้าถูกเสือคาบเข้าไปแล้ว น้ำแสนเป็นห่วงไม่รู้ว่าหลานเป็นตายร้ายดีอย่างไร จนกระทั่งรู้ว่าเจ้าปลอดภัยและพระบิดายังประทานอนุญาตให้บวชสมาใจ น้ำดีใจกับเจ้าจริง ๆ เมื่อยชานเอ๋ย ต่อไปนี้จะไม่ยอมให้เจ้าจากน้ำไปที่ใดอีกแล้ว น้ำจะออกบวชพร้อมกับเจ้า เพื่อศึกษาธรรมะและเผยแพร่พระพุทธคุณให้ไพศาลดังที่ตั้งใจไว้มาแสนนาน" พระธิดาแสนยินดีที่พระน้านางจะออกบวชพร้อมตน

ตอนที่ ๑๔ พระธิดาเมียชานออกบวช

เช้าวันรุ่งขึ้นอันเป็น วันที่ ๑๕ เดือน ๕ พระธิดาเมียชานพร้อมด้วยพระน้านางและนางกำนัลยงเหลียนได้เข้ามาสู่พระราชฐานเพื่ออำลาพระเจ้าเมี้ยวจวง แต่พระธิดาเมียชานและเมียชานเถียงกันว่า พระบิดาให้การระเพียงค้ำนอก พระธิดาเมียชานจึงก้มคำนับแก้ครึ่ง และหันมาคารวะพระพี่นางด้วยบรรยากาศโศกเศร้า เพราะครั้งนี้เป็นการแยกจากกันสู่โลกแห่งธรรมเสมือนทางคู่ขนานที่ไม่มีวันบรรจบกัน

จากนั้นขบวนพระธิดาเมียชานจึงได้ออกเดินทางสู่วัดจินกวงหมิงอันห่างไกล ท่ามกลางเสียงร้อง กลอง มโหรี และเสียงแซ่ซ้องสาธุชยมนต์ของเหล่าชาวเมืองที่คอยส่งเสด็จทั้งสองข้างทาง

ขบวนเสด็จครั้งนี้มีขุนพลเจี๋ยเยี่ยเป็นผู้นำทางพร้อมเหล่าทหารราชวงศ์สามร้อยนายคอยคุ้มกัน ผู้คนที่มารอส่งเสด็จนั้นนำดอกไม้ธูปเทียนมาถวายพระธิดา บ้างก็ไซโยโห่ร้องกระโดดโลดเต้น โปรยข้าวตอกดอกไม้สู่หนทางที่ราชรถเคลื่อนผ่าน บรรยากาศโดยรอบจึงอบอวลไปด้วยกลิ่นไม้ดอกกำจายทั่วทุกอณู ต้นไม้และดอกไม้ที่เคี้ยวเจ้าก็กลับขึ้นต้นงามสะพรั่งอย่างน่าประหลาด หมุ่นกและแมลงบินว่อนเบิกบาน แสงทองสาดส่องเป็นประกาย เป็นนิมิตหมายอันดีเกินพรรณนา

และแล้วก็ถึงเชิงเขาเยี่ยมือชานซึ่งบัดนี้บันไดหินทอดขึ้นไปยังประตูวัดสี่ทองอร่ามเสมือนสะพานมังกรทอดคดเคี้ยวสู่ประตูสวรรค์กระนั้นพระธิดาเมียชานและสองผู้ติดตามขึ้นสู่บันไดจนถึงพระอุโบสถสถานที่ประกอบพิธีอันเป็นลานหินอ่อนสีขาวนวลมีบรรดาภิกษุผู้ศรัทธาพระธิดาเมียชานขออุทิศตนมาอยู่ที่วัดแห่งนี้กว่าสามสิบลูปยื่นเรียงแถวรอเป็นสักขีพยานการบวชของพระธิดา โดยรอบยังมีฝูงชนที่แห่แหนมาเฝ้าดูพิธีด้วยความเคารพ ศรัทธา และเลื่อมใสยิ่งเมื่อเห็นพระสิริโฉมงดงามอ่อนหวานดั่งหยกชั้นเลิศทุกคนก็ยิ่งเบียดเสียดเข้ามาหวังชมบารมีอย่างใกล้ชิด

แต่แล้วฝูงชนก็ต้องแยกออกจากกันตั้งระลอกคลื่น เมื่อพระเจ้าเมี้ยวจวงเสด็จเข้ามาในพิธีพร้อมเหล่าขุนนางในราชสำนัก เจ้าพนักงานพิธีประกาศว่าถึงเวลาอันเป็นมงคลฤกษ์แล้ว พระองค์ทรงจุดธูปเทียนบูชาพระพุทธรูปและเทวดาฟ้าดิน จากนั้นพระธิดาเมียชานก็ถวายบังคมพระบิดา พระเจ้าเมี้ยวจวงตรัสว่า "ลูกเอ๋ย อีกชั่วครู่เราก็จะอยู่กันคนละเส้นทาง ซึ่งทางของลูกนั้นเป็นหนทางที่พ่อเองไม่รู้จักและไม่เข้าใจ พ่อขอให้เจ้าสำเร็จผลในการปฏิบัติธรรมเป็นที่เคารพ

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

กราบไหว้ของชาวโลกประกาศธรรมะให้แผ่ไพศาล พ่อจะทำหน้าที่ของพ่อเป็นครั้งสุดท้ายนั่นคือ ปลงผมให้แก่เจ้า ณ บัดนี้" พระธิดาเมียวชานและผู้ร่วมในพิธีต่างฟังพระดำรัสด้วยความปลื้มปีติ

พระธิดาเมียวชานคุกเข่าลงให้พระเจ้าเมียวจวงปลงพระเกศา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำด้วยความ โศกเศร้าที่ต้องสูญเสียลูกสุดที่รักไป น้ำพระเนตรไหลอาบพระพักตร์อย่างสุดกลั้น พระภิกษุณีที่อยู่ใกล้จึงรีบถวายพานมารับพระขรรค์ ท่วงก่อนที่จะหลุดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์ชรา

จากนั้นพระภิกษุณีอาวุโสจึงมาทำหน้าที่ปลงพระเกศาต่อ ชั่วครู่พระธิดาผู้มีพระเกศาดำมันชลบยวสลาย ก็ กลายเป็นภิกษุณีที่ศีรษะปราศจากเส้นพระเกศา

พระเจ้าเมียวจวงถวายผ้ากาสาหวัดสร หมวก และรองเท้าให้ด้วยพระองค์เอง พระธิดากราบคารวะพระบิดาและ ภิกษุณีอาวุโสแล้ว เป็นอันเสร็จพิธี บัดนี้พระธิดาเมียวชานได้ละจากทางโลกก้าวเข้าสู่หนทางแห่งพุทธธรรมอย่างเต็ม องค์กร ในพระนาม เมียวชาน ได้ชื่อ

ครั้นเสร็จสิ้นพิธีการ พระเจ้าเมียวจวงก็เสด็จกลับ ฟุ้งชนทั้งน้อยใหญ่ต่างทยอยกลับบ้าง ภายในวัดจึงกลับคืนสู่ ความสงบเรียบร้อยอีกครั้ง ในการนี้มีภิกษุณีบวชใหม่อีกสองรูป คือ ภิกษุณีพระน้านางและภิกษุณียิ่งเหลียนสองนางผู้ เลื่อมใสในบวรพุทธศาสนาและความเด็ดเดี่ยวของเมียวชาน ได้ชื่อ จึงขอปวารณาตนรับใช้เสมือนยามอยู่ในวัง

ตอนที่ ๑๕ การปฏิบัติกิจของได้ชื่อเมียวชาน และภาพนิมิตในลุมาริ

ทุกๆ วันเหล่าภิกษุณีจะทำวัตรปฏิบัติธรรมท่องสวดพระสูตร เมื่อไม่เข้าใจแจ่มแจ้งในตอนใดก็จะให้เมียวชาน ได้ชื่อชี้แนะทุกครั้ง เมื่อยามว่างจากกิจต่าง ๆ เมียวชานได้ชื่อจะคอยนำสนทนาเรื่องในพระธรรมให้กระจ่าง ความเข้าใจ และไพเราะจากพระธรรมไม่ได้ไฉนน้ำเฉพาะคนในวัดเท่านั้น ชาวบ้านใกล้วัดต่างเข้ามาฟังธรรมด้วยความเลื่อมใสศรัทธา เพิ่มขึ้น

จนกระทั่ง ๓๖๕ วันผ่านไป ผู้คนที่หลงใหลมาฟังธรรมอันมากคุณประโยชน์ ต่างเพิ่มพูนจิตศรัทธาและมุ่งหวัง แสงสว่างแห่งธรรมจากเมียวชานได้ชื่อ ที่กรุณาชี้แนะหนทางอันประเสริฐ อานิสงส์แห่งการกินเจความไม่เอาโรคเอาเปรียบ ทางการค้า และยังทรงจัดเตรียมข้าวต้มและอาหารเจไว้สำหรับคนยากจนที่เดินทางมาไกล เพื่อฟังธรรมด้วยความตั้งใจ จริง กิตติศัพท์ความเมตตาและบารมีธรรมตั้งแต่ประสูติของได้ชื่อส่งผลให้ประชาชนทั้งยากดีมีจนเดินทางมาเยือนวัดจินก วงหมิงกันอย่างคึกคัก เชิงเขาเขี้ยวมือชานจึงเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและชื่นบานกับความเจริญที่แผ่มาถึง

ครั้นถึงฤดูหนาวอันทารุณ ลมจากทิศเหนือพัดพาความหนาวเหน็บจนปวดกระดูกเป็นที่น่าเวทนาสำหรับคน ยากจนไร้เสื้อผ้าหนา ๆ มาป้องกันความหนาวเย็น ได้ชื่อเมียวชานรับรู้ความทุกข์ทรมานข้อนี้ดี ทรงห่วงใยและสงสาร

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ชาวบ้านผู้ยากไร้เหล่านี้ จึงให้คนไปซื้อผ้าสำลีจำนวนมากตัดแบ่งเป็นหลายขนาด แจกจ่ายให้ภิกษุณีรูปอื่นๆ ช่วยกันตัดเย็บ ทุกคนร่วมมือกันอย่างขันแข็งตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ไม่กี่วันต่อมาก็ได้เสื้อหนาวผ้าสำลีจำนวนมากไว้แจกจ่ายแก่ผู้ยากไร้

เมื่อถึงคราวบรรยาศธรรมได้ซื้อได้จัดหม้อข้าวต้มขนาดใหญ่ไว้แจกแก่ผู้เดินทางมาด้วยความหิวโหย แม้ข้าวต้มเปล่าๆ ไร้กับข้าวเคียงก็ยังอิมหนำหนักนอกจากนี้ยังได้รับเสื้อผ้าสำลีอันอบอุ่น โดยถ้วนหน้ากัน

ในที่สุดคนทั้งอาณาจักรต่างมุ่งหน้ามายังเยี่ยมชานเพื่อถวายตัวเป็นศิษย์ได้ซื้อเมียชานกันเป็นจำนวนมาก ได้ซื้อเองก็มีได้ปฏิเสธ จัดหาที่พักให้ทุกคน จนห้องว่างในบริเวณวัดมีผู้อาศัยอยู่เต็มไปหมด แต่ผู้คนที่ยังหลงใหลมาฝากตัวอยู่เสมอ ได้ซื้อเมียชานคิดว่า "พื้นที่รอบวัดยังมีอยู่มาก เราอาจจะมอบสิ่งที่จะดำรงชีวิตและประกอบอาชีพได้โดยไม่ห่างไกลพระธรรม" แล้วจึงทรงมอบไม้ไผ่ หนุ่ยคา และเงินทุนเล็กน้อยให้แก่ชาวบ้านเหล่านั้นเพื่อนำไปปลูกกระท่อมพักอาศัยในบริเวณเชิงเขา หาเลี้ยงชีพตามวิถีธรรม ไม่นานนักเชิงเขาเยี่ยมชานก็ได้กลายเป็นเมืองขนาดเล็กที่สงบสุข ท่ามกลางความสุขใจของเมียชานได้ซื้อ

คืนวันเคลื่อนคล้อยไปอย่างเข้าสู่ปีที่ ๓ ในอารามจินกวงหมิงยังคงสงบสุขด้วยบารมีธรรมของเมียชานได้ซื้อ วันหนึ่งขณะที่ได้ซื้อนั่งสมาธิบำเพ็ญฌานเฉกเช่นทุกวัน ทันใดนั้น สองเสียงของชายซึ่งไม่คุ้นเคยก็ได้แทรกเข้ามาในจิตว่า จิตอันเป็นเอกได้ผลดอกบัวแห่งการตรัสรู้แล้วหรือยัง อีกเสียงตอบว่า ผลออกมาแล้ว ขาดก็แต่พระโพธิสัตว์ เมียชานได้ซื้อคิดว่าเหล่ามารมาลองสติจึงสำรวจจิตให้สงบนิ่ง พลันได้เห็นจิตของตนแปรเป็นดอกบัวบริสุทธิ์มีพระโพธิสัตว์นั่งอยู่ เมื่อเพ่งมองก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกปีติสุข เพราะพระโพธิสัตว์นั้นคือ ตัวพระองค์เอง !!

ความดีใจทำให้จิตไม่สงบนิ่งพอ ภาพนิมิตนั้นจึงมลายหายไป ได้ซื้อลืมตาขึ้นความปีติแผ่ซ่าน เพราะรู้ว่าสิ่งที่เห็นตามนิมิตนั้นจะบังเกิดขึ้นในอีกไม่ช้านาน

วันต่อมา เมียชานได้ซื้อได้กล่าวแก่สานุศิษย์ทั้งหลายว่า "หลายปีก่อนเราได้พบพระพุทธเจ้าในนิมิต พระองค์ตรัสว่า หากเราต้องการบรรลุธรรมผลจำเป็นต้องตามหาบัวหิมะบนยอดเขาซีมีชาน และเมื่อคืนวานเราก็มองนิมิตถึงบัวหิมะอีกครั้ง จึงคิดว่าบัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เราจะเดินทางเพื่อแสวงหาบัวนั้นดังพุทธทศกัณฐะ พวกท่านที่อยู่ทางนี้จงตั้งใจปฏิบัติธรรมและตั้งอยู่ในความไม่ประมาท" จากนั้นเมียชานได้ซื้อได้แต่งตั้งภิกษุณีอาวโสเป็นผู้รักษาการแทน ส่วนพระนางนางและยังเปลี่ยนได้ขอติดตามเมียชานได้ซื้อไปด้วยจนกว่าจะสัมฤทธิ์ผลตามประสงค์ เมียชานได้ซื้อก็มีได้จัดซื้อแต่ประการใด

ก่อนออกเดินทางทั้งสามได้จัดเตรียมสัมภาระที่จำเป็นใส่ในถุงผ้าประกอบด้วยเสื้อผ้า ข้าวเปลือกตากแห้ง รองเท้า ฟางหลายคู่ ซึ่งมาจากฝีมือของได้ซื้อเมื่อยามถูกลดศักดิ์ให้เป็นคนคร่ำ รวมทั้งบาตรทองสัมฤทธิ์ในการประกาศว่าบัดนี้จะทรงออกจาริกแสวงบุญนอกอารามแล้ว

ตำนานเจ้าแม่กอนอิม

ตอนที่ ๑๖ การออกเดินทาง และอันตรายที่รออยู่

ครั้นวันรุ่งขึ้น ภิกษุณีทั้งสามต่างสวดขอพรในพระอุโบสถ แล้วจึงออกเดินทางท่ามกลางภิกษุณีและสาธุศิษย์ที่ตามมาส่งอยู่เบื้องหลังด้วยความหวังว่า ได้ชื่อเมียชานผู้เมตตาจะทรงกลับมาพร้อมความสำเร็จและหวนคืนสู่เขาเยี่ยมือชานโดยเร็ว

คณะของเมียชานได้ชื่อเดินทางมุ่งหน้ามาทางทิศตะวันออก จนกระทั่งวันที่ ๗ ก็พบอุปสรรคเป็นเขาสูงตระหง่านขวางกั้นทางอยู่ ทั้งสามจึงเลี้ยวไปใช้ทางเส้นเล็กๆ แทน โดยลืมนึกไปว่าเขานี้มีชานนั้นอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ภิกษุณีทั้งสามกลับเดินทางลงไปเสียแล้ว !!

เส้นทางต่อจากนั้นเต็มไปด้วยความยากลำบาก ทั้งน้ำผาสูงชัน ทางลาดคังลงก้นเหว ยิ่งเดินก็ยิ่งต้องใช้พลังกำลังมากเป็นพิเศษ ตกค่ำทั้งสามจึงเข้าพักใต้ชะง่อนหินเพื่อกำบังน้ำค้างและความหนาวเหน็บ เป็นเช่นนี้ทุกวันทุกคืน และก้าวพ้นจากเขตแดนแห่งหุบเขาเมื่อล่วงเข้าสู่วันที่ ๕๗ ของการเดินทาง

โชคชะตายังพอเข้าข้างคณะของได้ชื่อบ้างเมื่อได้พบกับหมู่บ้านเล็กๆ แห่งหนึ่งที่ผู้คนต้อนรับขับสู้เหล่านักบวชเป็นอย่างดี ทั้งผู้เฒ่าหรือคนหนุ่มสาวต่างนำอาหารเจมาถวายจนอิ่มหน้า เมื่อได้ชื่อถามถึงหนทางไปยังเขานี้ชาน ผู้อาวุโสของหมู่บ้านจึงกล่าวด้วยความตกใจว่า "พวกท่านได้เดินมาผิดทางเสียแล้ว หมู่บ้านของเราอยู่ห่างจากเขานี้ชานลงมาทางตอนใต้ถึงสามร้อยลี้ ต่อให้เดินมากแค่ไหนก็ไม่มีวันถึงจุดหมายได้เลย" ช่างเหลียวผู้อ่อนล้าจึงว่า "หมายความว่าเราต้องขึ้นไปทางเหนือตามเส้นทางเดิมใช่หรือไม่" ได้ชื่อกล่าวว่า "อมิตตาพุทธ ท่านผู้อาวุโสโปรดชี้แนะด้วย" ชายชราจึงว่า "พຽງนี้พวกท่านจงเดินไปทางตรงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือห้าสิบลี้ ก็จะพบภูเขาชื่อเส้นอาหลัง ให้เดินไปตามสันเขาสามร้อยลี้แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออกสู่เขานี้ชาน..."

"แต่พวกท่านอย่าเพิ่งดีใจไป เพราะทางเส้นนี้ก็เต็มไปด้วยอันตรายเช่นกัน เพราะเมื่อท่านไปถึงยอดเขาจะพบกับจากฝูงอิก้าที่ดุร้าย ปราดเปรียวกว่าสามพันตัว ชาวบ้านแถวเชิงเขาต้องเซ่นบวงสรวงด้วยเนื้อดิบๆ ให้มันอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นหากมันหิว มนุษย์ก็จะกลายเป็นเหยื่อของมัน แต่หากท่านผ่านทางใต้สันเขาท่านก็จะพบกับเสือและฝูงหมาป่าที่โหดร้าย ดังนั้น "หากเลือกไปขณะที่ยังกำลังงึกกินเนื้อสดของเซ่นบูชาอยู่ ข้าคิดว่าน่าจะปลอดภัยกว่า" เมียชานได้ชื่อกล่าวว่า "วิเศษจริงๆ ที่ประสกร์ทาง หาไม่แล้วพวกเราคงไม่มีทางไปถึงเขานี้ชานเป็นแน่" อยู่สนทนาธรรมอีกครู่หนึ่งผู้อาวุโสและชาวบ้านจึงลากลับเรือนของตนให้คณะเดินทางได้พักผ่อนตามสบาย จวบจนรุ่งอรุณ ชาวบ้านและผู้อาวุโสได้นำอาหารเจมาถวายคณะของได้ชื่อให้ฉันทนเรียบร้อย เมื่อเก็บสัมภาระแล้วจึงกล่าวอำลาชาวบ้านผู้อารีออกเดินทางต่อไป

ทั้งสามเร่งฝีเท้าหนีภัยจากอิก้ามารณะอย่างรีบเร่ง เพื่อให้พ้นจากสันเขาแห่งนั้นโดยเร็วที่สุด หนทางนั้นเป็นหน้าผาชันและป่าดงดิบหนาทึบ มีชะง่อนหินที่โผล่ขึ้นมาขวางมิให้การเดินทางราบรื่น คณะเดินทางได้ขึ้นเขาพลางสวดมนต์แผ่เมตตาเป็นกำลังใจตลอดเวลา จนกระทั่งพบทางลาดต่ำลงไปสู่หมู่บ้านกลางหุบเขา ทั้งสามจึงวางใจว่าปลอดภัยแล้ว พลังกำลังที่มีก็หมดไปเสียเฉยๆ จึงพากันหยุดพักคลายความเหนื่อยล้าตรงที่แห่งนั้นเอง

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ฉันทัน เนื้อศีรษะของเหล่านักบวชหญิง ได้มีอีกาฝูงใหญ่บินล้อมรอบอยู่ "กา! กา" อีกาทั้งฝูงส่งเสียงร้องข่มขู่เหยื่ออันโอชะ บางส่วนกระโดดเดินเหยียดอยู่บนพื้นคล้ายกับขวางทางไม่ให้อาหารหลุดรอดไปได้ เมื่อไร้หนทางหนี เมี้ยวชานได้ซื้อจิ้งลงนั่งกับพื้นและกล่าวขึ้นว่า "พวกเจ้าจงนั่งลงทำสมาธิขบไล้ความกลัวความฟุ้งซ่าน ราลึกลับไว้ว่าเราคือผู้มีธรรม" สองภิกษุณีจึงกระทำตามคำสั่งของได้ซื้อ ทั้งสามท่องพระสูตรเพื่อสร้างกำลังใจอยู่นานกว่าครึ่งชั่วยาม ก็ไม่มีกาตัวใดบินลงมาจิกกินเนื้อของเหล่านักบวชเลย

เมี้ยวชานได้ซื้อตั้งสมาธิทางออกจากฝูงกามฤตยูอย่างแน่วแน่ แต่ก็ไม่เป็นผล ทันใดนั้น ได้มีเสียงหนึ่งแทรกเข้ามาในมโนสำนึก พวกเจ้าใจจริง ๆ อีกาเหล่านี้ไม่ได้ต้องการกินเนื้อเพียงอย่างเดียว ข้าวตากในถุงข่ามนั้นไม่ใช่ของโปรดของนกหรือหรือ ได้ซื้อใจเต็มด้วยความยินดี รีบลุกขึ้นวิ่งเข้าไปในข่าม ขยี้ข้าวตากออกมาหว่านบนพื้นที่โล่ง อีกาทั้งฝูงบินโฉบลงมาจิกกินข้าวตากอย่างเพลิดเพลิน ท้องฟ้ากลับมาสว่างโล่ง ได้ซื้อส่งสัญญาณให้ศิษย์ออกเดินทางต่อไปด้วยความโล่งใจ ทั้งสามเดินลงเขาด้วยความอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง กระทั่งถึงหมู่บ้านเชิงเขา ชาวบ้านพากันออกมาดูนักบวชต่างถิ่นด้วยความพิศวง

ตอนที่ ๑๗ มนต์สะกดแห่งขุนเขา และภัยร้ายที่คับคองเข้ามา

ท่านหลิวหัวหน้าหมู่บ้านจัดแจงต้อนรับขับสู้คณะนักบวชเป็นอย่างดี ชาวบ้านต่างพากันซักไซ้ว่า เดินทางผ่านฝูงอีกาเจ้าแห่งขุนเขามาได้อย่างไรเมี้ยวชานได้ซื้อเล่าความให้ฟัง ทั้งหมดจึงพากันตื่นตื่นประหลาดใจ ท่านหลิวบอกว่า "พวกท่านคงเป็นผู้วิเศษ มีบารมีนำเลื่อมใส อีกาซึ่งเป็นสัตว์ขี้เกรงกลัวไม่สามารถทำอันตรายแก่พวกท่านได้... มาเถิดโปรดมาฉันอาหารเจที่พวกข้าน้อยทำถวาย แล้วจึงพักผ่อนที่บ้านข้าน้อย ท่านจงอย่างไร้ภัยภัยชาวบ้านป่าเมืองเถื่อนเช่นพวกเราเลย" เมี้ยวชานได้ซื้อและศิษย์ทำความเคารพขอบคุณในความอารีของชาวบ้าน เมื่อฉันอาหารแล้วจึงเข้าที่พักปฏิบัติธรรมนั่งกรรมฐานก่อนพักผ่อนอย่างสงบ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น คณะของได้ซื้อฉันอาหารเจแล้วก็เก็บสัมภาระเตรียมออกเดินทางต่อ ท่านหลิวกำชับบอกทางไป เขาชีมีชันว่า "พวกท่านขึ้นตรงไปทางเหนือสามสิบลี้ จะพบภูเขาหินหลุนซาน จงเดินเลี้ยวไปข้างๆ อย่าส่งเสียงดังและไปให้เร็วที่สุด เมื่อผ่านไปไร่ราวสิบแปดลี้จะพบป้อมไซโซอันใช้เป็นที่พักแรมได้" คณะได้ซื้อฟังจนเข้าใจแล้วจึงกล่าวอำลาชาวบ้านออกเดินทางต่อไป

เส้นทางขณะนี้มีเพียงพื้นทรายอันร้อนระอุ ไม่มีร่มเงาของพันธุ์ไม้ใด ๆ หรือแม้แต่ไม้สักหยดขี้ยาจะพบ ทว่าสามนักบวชยังคงขำทำต้อไปอย่างหัวงันเกรง จนกระทั่งถึงเขาหลุนหนึ่งตระหง่านอยู่ด้วยทัศนียภาพงดงาม เขียวขจี ทั้งสามจึงเดินเข้าไปตั้งต้องมนต์ลี้มนต์คาถาเดือนของท่านหลิวหมดสิ้น

เมี้ยวชานได้ซื้อกล่าวอุทานออกมาว่า "ดีจริงๆ ตั้งแต่เดินทางมายังไม่เคยเจอที่ใดคงคามเหมือนเป็นฝีมือของทวยเทพเช่นนี้" ย่งเหยียนได้ฟังจึงลึกลับได้กล่าวว่า "ได้ซื้อ! ท่านกำลังถูกรอบงาหลงไหลสถานที่แห่งนี้ เหมือนท่านลี้มนต์ที่ท่าน

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

หลิวสั่งไว้แล้วหรือว่า ระหว่างใช้เส้นทางนี้ห้ามหยุดชมและสังเวยสัง เราควรจะเดินทางต่อไปโดยเร็วเข้า" เมียวชานได้ซื้อจึงระลึกได้รับเดินทางต่อไปทันที แต่ทว่าสายไปเสียแล้วเมื่อบัดนี้มีเสียงกลุ่มคนพูดกันดังมาจากชายป่า ตามมาด้วยเสียงลากของหนักๆ คล้ายชื้อคาสำหรับลงโทษนักโทษประหาร คณะได้ซื้อหันไปมองแล้วก็ต้องตกใจอย่างสุดขีด เมื่อพบว่าด้านหลังนั้นเต็มไปด้วยขบวนฝูงอมมนุษย์อันน่าสะพรึงกลัว

นาที่นั้นควรอย่างยิ่งที่จะวิ่งหนีแต่เท้าของทั้งสามต่างก้าวไม่ออกแม้แต่ก้าวเดียว ขบวนของอสูรร้ายใกล้เข้ามาทุกที ย่งเหลียนได้สติก่อนเพื่อนจุดมือได้ซื้อและพระน้านางออกวิ่งหนีสุดชีวิต เมียวชานได้ซื้อวิ่งได้ไม่เท่าไรก็สะดุดล้ม อสูรคนหนึ่งวิ่งตามมาตะครุบตัวได้ซื้อไว้ได้ ย่งเหลียนวิ่งต่อไปโดยไม่รู้ว่าจะทำประการใดต่อไป

เมื่อมาไกลพอควรแล้วจึงหยุดพักก็พบว่าพระน้านางก็หายตัวไปด้วยเช่นกัน "นี่เราจะทำอย่างไรดี พวกผีป่าจับตัวได้ซื้อได้ พระน้านางก็ไม่มีพลัดหลงไปที่ไหน" พลันได้มีเสียงร้องเรียกมาจากด้านหลัง "ย่งเหลียนรอฉันก่อน" ย่งเหลียนเหลียวกลับไปด้วยความยินดี "พระน้านาง ท่านรอดพ้นภัยมาได้อย่างไรกัน" พระน้านางจึงว่า "เมื่อผีป่าพวกนั้นจับตัวได้ซื้อได้แล้วก็พากันดีใจไม่ตามล่าฉันอีก...ย่งเหลียนเราต้องช่วยกันคิดหาวิธีช่วยเหลือได้ซื้อจากเจ้าผีป่าพวกนั้นนะ" ทั้งสองจึงปรึกษากันว่าจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือจากป้อมไอเซซื่อ คิดแล้วจึงพากันเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าสู่ป้อมไอเซซื่อ

เมื่อเข้าสู่ป้อมได้แล้วได้มีเหล่าคนงานซึ่งกำลังหามน้ำและดิน โคลนสร้างกำแพงป้อมอยู่ต่างเข้ามาสอบถามความเป็นมาของเหล่านักบวชแปลกถิ่น เมื่อฟังว่าเพิ่งรอดจากเหตุการณ์ที่ถูกมนุษย์ขนจับตัวมาได้ ย่งเหลียนชมบารมีของสองภิกษุณีกันขนานใหญ่ หัวหน้าป้อมนาม ชุนเต๋อ ได้ยินเสียงเอะอะจึงออกมา "พวกเจ้าสังเวยอะอะในขณะที่มีงานสิ้นมือได้อย่างไร" คนงานจึงเล่าเรื่องสองนักบวชให้นายป้อมชุนเต๋อฟัง โดยเนื้อแท้แล้วชุนเต๋อผู้นี้เป็นพุทธศาสนิกชนเต็มตัว จึงยินดีที่จะช่วยเหลือสองนักบวช รีบเชิญให้ไปพักผ่อนที่บ้านตนเองทันที

ครั้นได้ฟังความเป็นมาของภิกษุณีผู้จาริกสู่เขาซีมีชาน ทว่าบัดนี้เหลือกันอยู่เพียงสองคน ส่วนเมียวชานได้ซื้อไม่รู้จะเป็นตายร้ายคืออย่างไร ชุนเต๋อกล่าวว่า "เราอยากช่วยเหลือพวกท่านก็จริง แต่ทว่าภัยจากมนุษย์เหล่านี้ยังไม่มีผู้ใดเคยรอดจากเงื้อมมือของพวกมันได้เลย" แล้วชุนเต๋อจึงเล่าเรื่องพวกอมมนุษย์ประหลาดให้ฟังว่า

"...ผีป่าเหล่านี้ ความจริงแล้วก็คือคนจำพวก มนุษย์ขน ที่อาศัยอยู่บนเขาจินหลุน ดำรงชีพด้วยการล่าสัตว์ กินทั้งคนและเนื้อเป็นอาหาร ไม่มีเสื้อผ้าคลุมกาย ไม่รู้จักการทำเกษตรกรรม ตัดขาดการติดต่อกับโลกภายนอกใครคิดจะเดินผ่านเขาภูนี้แล้วห้ามสังเวย เพราะหากพวกมันได้ยินจะถูกจับไปเป็นอาหาร..."

สองภิกษุณีฟังแล้วก็เสียใจยิ่งนัก น้ำตาเอ่อล้นออกมาแทนความระท้อใจย่งเหลียนตัดพ้อว่ามารมาดลใจให้อาจารย์หลงในทิวทัศน์สวยงามแท้ ๆ จึงเกิดภัยร้ายแรงตามมา พระน้านางยังพอมีสติอยู่บ้างจึงเตือนให้ย่งเหลียนหยุดคร่ำครวญและกล่าวว่า "อาจารย์ถูกชิงตัวไปก็จริง แต่อาจารย์มีชีวิตรอดเพราะพุทธบารมีคุ้มครองก็เป็นที่ เราทั้งสามเดินทางฝ่าอันตรายน้อยใหญ่มาด้วยกัน เมื่อได้ซื้อถูกจับเราก็ไม่ควรจะทอดทิ้งท่านไปกันเถิดย่งเหลียนเมื่อเรารวมใจเป็นหนึ่งเดียวแล้ว เมื่อจะตายก็ควรตายด้วยกัน" พระน้านางกล่าวแล้วก็ลุกขึ้นเดินนำย่งเหลียนไปยังประตูทางออก หัวหน้าป้อมชุนเต๋อต้องรีบมาห้ามปราม "ช้าก่อน ! ได้ซื้อถูกจับไปคนหนึ่งแล้ว พวกท่านจะเดินเข้าไปให้มันกินได้อย่างไร โปรดอยู่อย่างสงบที่นี้เถิด"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๑๘ ได้ชื่อเมียชานกับมนุษย์ขน และลูกใหม่ร่วมเดินทาง

แต่แล้วด้านหน้าป้อมก็มีเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นอย่างประหลาด คนงานผู้หนึ่งเข้ามารายงานขุนต่อ "ท่านหัวหน้าขุนขณะนี้มีภิกษุณีประทับอยู่บนข้างฝือกกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้ ไม่ทราบว่าจะได้ชื่อที่ถูกชิงตัวไปหรือไม่ พวกท่านรีบออกไปดูเร็ว" ย่งเหลียนและพระน้านางมองหน้ากันอย่างงงงันเอ่ยว่า "ไม่ใช่ซะ ได้ชื่อของเราเดินทางด้วยสองเท้าเท่านั้น คงเป็นภิกษุณีจากแดนอื่นเป็นแน่" ขุนเต๋อชบขัน "ไม่ใช่เวลามาถึงกัน พวกเรารีบไปดูให้ประจักษ์เถิด" ทั้งสามตามคนงานออกมาดูที่ทางเข้าป้อม ห่างออกไปครั้งที่ ได้มีข้างฝือกและนักบวชผู้หนึ่งนั่งอยู่บนหลัง สองภิกษุณีได้แต่ใจระทึกกลัวนาให้ เป็นได้ชื่อของตน

เมื่อข้างฝือกเชือกนั้นเคลื่อนที่เข้ามาใกล้ยังเหลียนกับพระน้านางต่างอุทานด้วยความยินดี "อมิตตาพุทธนั่นคือได้ชื่อของเราจริงๆ" สองภิกษุณีวิ่งไปรับเมี่ยวชานได้ชื่อขณะที่ข้างฝือกคุกเข่าให้ได้ชื่อลงอย่างง่ายดาย ผงชนแห่เข้ามาชม บารมีเสียงอื้ออึงไม่ขาดสาย นายป้อมขุนเต๋อคารวะแล้วเชิญให้เมี่ยวชานได้ชื่อเข้ามาในป้อมและขอให้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ ทรงรอดชีวิตมาได้ "ขอมัสการได้ชื่อผู้เจริญ ในวันที่ได้ชื่อได้แสดงให้เราเห็นถึงพุทธานุภาพอันไพศาล โปรดเล่าเรื่อง ที่ทรงรอดชีวิตจากมนุษย์ขนมาได้ ให้พวกเราฟังเป็นบทเรียนด้วยเถิด" เมี่ยวชานได้ชื่อแย้มสรวลอย่างมีพระเมตตาขอบคุณ ในไมตรีของทุกคนที่ห่วงใยแล้วจึงเล่าเรื่องราวให้ฟังว่า

"...ขณะที่เราถูกจับไปนั้น สองมือสองเท้าถูกมัดด้วยเถาวัลย์ แต่แรกพวกมนุษย์ขนนั้นห้ามเราไป พอเหนื่อยก็ลากเราไปกับพื้นดิน จนถึงถ้ำที่อยู่ของพวกมัน ซึ่งมีลักษณะเป็นลานกว้าง มีต้นไม้ขึ้นโดยรอบ หนาทึบ ไร้ทางหนี พวกมันวางเราไว้กลางลานแล้วเป่าปากทำสัญญาณเรียกฝูง ครู่เดียวพวกมันทั้งหญิงชายเกือบสองร้อยก็กรูกันออกมาจากป่า คนเหล่านี้มีขนรุงรังทั่วตัวเหมือนมนุษย์ขน มีหนังสัตว์นุ่งห่มน้อยชิ้น เพศชายจะใส่ห่วงเหล็กที่จมูก เพศหญิงจะใส่ที่หู พวกมันมองมาที่เราแล้วก็กระโดดโลดเต้น โห่ร้องราวกับบ้าคลั่งเป็นเวลานาน เราคิดว่าคงหมดหนทางรอดในคราวนี้จึงนั่งสมาธิแผ่เมตตาขอความตาย

เมื่อพวกมันหยุดเต้นรำแล้วก็ปรึกษาเสียงฮึมฮัม คล้ายกับว่าจะแบ่งเนื้อเราอย่างไรดี แล้วก็มียุทธ์คนหนึ่งเห็นร่องเท้าฟางที่เราสวมใส่ จะเข้ามาคว้าไป เราจึงรีบถอยร่นเท้าออกทั้งสองข้างแล้วผลักไปให้ไกล ๆ ตัวพวกมันแย่งชิงกัน แล้วตัวหัวหน้าก็ใช้กำลังแย่งไปสวมดู เมื่อลองเดินและกระโดดขึ้นลงมันก็ชอบใจ ส่งเสียงคำรามยินดี พวกที่เหลือต่างขี้นิวอยากได้บ้าง พอได้ยินยามของเรามีร่องเท้าฟางเช่นนี้หลายคู่ จึงหยิบร่องเท้าออกมาวางทีละคู่ ๆ พวกมันมองตามตาเป็นประกายส่งเสียงดีใจ โกลาหล ทันใดนั้น พวกที่อยู่ใกล้ก็พากันคว้าร่องเท้าไป คนอื่น ๆ ยิ่งคิดขี้อันใหญ่ ร่องเท้าฟางเป็นของประดิลย์เมื่อถูกขี้อยุคก็ขาดกระจุยมนุษย์ขนต่างจุนเจียวที่ถูกทำลายของจึงต่อสู้กันเองอย่างบ้าเลือด

เราฉวยโอกาสนี้หลบหนีออกมาทั้งเท้าเปล่า แม้จะถูกหินตำหรือหนามเกี่ยวบ้างก็ถือว่าเล็กน้อย เพราะร่องเท้าฟางช่วยรักษาชีวิตเราไว้ได้ เดินทางฝ่าป่าดงมาจนถึงทางแยกจึงลังเลไม่รู้จะไปทางใด พอมีข้างฝือกเชือกหนึ่งค่อย ๆ อยากรายเข้ามาหา ขณะนั้นเราคิดว่าคงไม่อาจรอดชีวิตได้ในคราวนี้แล้ว จึงยืนนิ่งไม่ไหวติง ข้างฝือกนั้นมาหยุดตรงหน้า ชูวงขึ้นก้มหัวลงต่ำ ย่อตัวลงประหนึ่งทำความเคารพ เราจึงแน่ใจว่าข้างนี้ไม่ใช่ศัตรูเป็นแน่ จึงกล่าวกับข้างว่า "เจ้าข้างเอ๊ย... หากเจ้าประสงค์จะช่วยเหลือเราให้พ้นจากอสูรร้ายก็จงชูวงขึ้นสามครั้ง" ดังข้างจะรู้ภาษาคิดจึงชูวงตามที่เรابอก "คิดจริง เจ้าช่วยเรา

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ในคราวนี้หากเราบรรลุผลสำเร็จแล้วจะมาช่วยเจ้าให้เข้าสู่พุทธจักรสิ้นเวรจากการเป็นเรขัจฉาน..."ทันใดนั้น ผุ้มนุชย์ซันก็ส่งเสียงโห่ร้องดังมาจากแนวป่า ได้ชื่อระงับความตระหนกกล่าวด้วยเสียงอ่อนโยนว่า "ช่างเผือกเอ๊ย... เหล่าสูรตามมาแล้วช่วยเราที"

ช่างเผือกฟังแล้วก็ใช้วงม้วนจับตรงเอวของเราชูไว้แล้วเริ่มออกเดินจากเดินเป็นวงรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ แต่เรารู้สึกนุ่มนวลเหมือนนั่งบนก้อนเมฆ เจ้าช่างวิ่งมาตลอดสามสิบลี้ จึงค่อย ๆ เดินอีกพักหนึ่ง เมื่อพ้นเขตเขาจินหลุนแล้วจึงวางเราลงกับพื้น เมื่อปิดฝืนตามเนื้อตัวออกหมดแล้วเรารจึงกล่าวขอบคุณเจ้าช่างและสัญญาว่าจะมาโปรดให้พ้นทุกข์อย่างแน่นอน แต่เจ้าช่างก็ไม่มีความกังวลว่าจะกลับเข้าป่า กลับหมอบคู้้อยู่ข้าง ๆ เราแม้ว่าเราจะเดินไปทางไหน ช่างก็ติดตามเราไปทุกทิศ เมื่อเราถามว่า ถ้าต้องการไปยังเขาซีมีซานด้วยผงกหัวสามครั้ง ช่างก็ผงกหัวครบสามครั้งจริง ๆ ทั้งยังขู่วงรัดเราขึ้นไปนั่งบนหลังและออกเดินทางมายังป่ามโหฬารซึ่งตั้งที่พวกท่านเห็นอยู่ขณะนี้..."

ทุกคนเมื่อได้ฟังแล้วต่างพึมพำถึงพุทธบารมีของเมี่ยวซัน ได้ชื่อกันไม่ขาดปาก ชุนเต๋อกล่าวว่ "ความลำบากที่พวกท่านผ่านมาได้อย่างไม่ย่อท้อ ข้าน้อยเชื่อว่าวันหน้าท่านจะต้องสำเร็จมรรคผลเป็นแน่ แต่จากนี้ขอให้ท่านพักผ่อนอยู่ที่นี้สัก ๒ - ๓ วันก่อน ข้าน้อยจะได้เตรียมการให้ผู้คนสานรองเท้าฟางให้ท่านการ เมี่ยวซันได้ชื่อขอบคุณและกล่าวว่า "ประสกชุนอย่างลำบากเลย เพียงให้อาหารและที่พักก็เพียงพอแล้ว พุทธบัญญัติกำหนดไว้ว่าภิกษุผู้เดินทางจะยอมรับเพียงเรื่องกินดื่ม และที่อาศัยเท่านั้น นอกจากนี้รองเท้าฟางที่เราสานตั้งแต่ครั้งอยู่ในวัง ได้ช่วยชีวิตเราถือว่ามีบุญคุณจึงไม่ควรที่จะสวมเหมือนข่มเหงมันอีก ขอประสกโปรดเข้าใจ" ท่านชุนเห็นความตั้งใจจริงไม่เหยียดหยามแม้แต่รองเท้าฟางไร้ชีวิต จึงทวีความนับถือได้ชื่อยิ่งขึ้นไปอีก

ตอนที่ ๑๙ พบกษัตริย์คาราวาน และกรรมสิทธิ์กับบ้านตระกูลอู่

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากฉันอาหารเจที่ท่านชุนถวายแล้ว คณะเดินทางจึงลาจากไป โดยท่านชุนตามมาส่งจนสุดเขตป่ามโหฬาร ภิกษุณีทั้งสามกล่าวลาอย่างซาบซึ้งในความกรุณาของชุนเต๋อ ได้ชื่อขึ้นหลังช่างเผือกมีพระนางและยังเหลียนนั่งขนานชายขวามือหน้าขึ้นเหนือ สองข้างทางเป็นทะเลทรายร้อนระอุ แต่ทั้งสามมีช่างเป็นพาหนะจึงทุเลาความเหน็ดเหนื่อยได้อย่างดี ยังเหลียนนั้นกังวลว่ายามค่ำคืนจะพักแรมที่ใดเท่านั้น ได้ชื่อต้องปลอมไม่ให้วิตกไปก่อน เพราะทางท่วหล้าย่อมต้องพักแรมได้

ครั้นพระอาทิตย์ใกล้ลับขอบฟ้า ทั้งสามก็ได้พบกับคาราวานเลี้ยงสัตว์เร็วร้อน กำลังปลูกระโจิมพักแรม ทั้งสามลงจากหลังช่างและเข้าไปซักถามกับหัวหน้าเผ่าจันทราบว่าชนเผ่านี้มีนามว่า เผ่าเจียลา มีอาชีพเลี้ยงสัตว์เร็วร้อน ต่างยินดีที่นักบวชมาขอพักแรมด้วย จึงจัดกระโจิมที่พักและน้ำดื่มเหยือกใหญ่ให้เรียบร้อย หัวหน้าเผ่าได้นำเนื้อวัวอันโอชะมาถวายด้วยน้ำใจสูงสุด เมี่ยวซันได้ชื่อต้องปฏิเสธอย่างอ่อนน้อมว่า "ผู้ทรงศีลย่อมไม่ฉันเนื้อสัตว์ใดๆ" ต้องอธิบายอยู่นานกว่าหัวหน้าเผ่าจะเข้าใจ เหล่าภิกษุณีจึงฉันทเฉพาะข้าวตากที่เป็นเสบียงติดตัวมา โดยมีน้ำเปล่าดื่มแก้ฝืดคอ จากนั้นทั้งสามต่างเข้ามานสนธิปฏิบัติกรรมฐานอย่างสงบ ครั้นรุ่งเช้าจึงอำลาเผ่าเจียลาไปยังทิศตรงกันข้ามตามจุดหมายที่ต่างกัน

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ช่างเผือกพากันยืมทั้งสามมุ่งหน้าไปทางเหนือโดยไม่หยุดพัก หลายสิบลิ้นต่อมาก็พ้นเขตทะเลทราย ทางเบื้องหน้า มีภูเขาสูงขวางอยู่ ฟ้าก็ใกล้มืดสนิท จึงแยกแ่การเดินทางข้ามเขา ในที่สุดก็พบหมู่บ้านริมเชิงเขา ช่างเผือกผาดตรงไปยังบ้าน หลังใหญ่ท่าทางมีฐานะที่สุดในหมู่บ้าน ทั้งสามลงจากหลังช้างซึ่งมาหยุดอยู่หน้าประตูบ้านก็ได้พบชายชราวัย ๘๐ เศษนั่ง อยู่ตามลำพังสีหน้ามีความวิตกกังวลอย่างที่สุด ช่างเหลียนคำนับแล้วเอ่ยถามว่า "ท่านผู้เฒ่ากำลังวิตกถึงสิ่งใดอยู่หรือ" ท่านผู้ เฒ่าอยู่ในภวังค์ครั้นได้ยินเสียงก็สะดุ้งเฮือก "พวกท่านเป็นใคร มาที่นี่ทำไม" ได้ชื่อจึงกล่าวขอพักแรมดังเช่นทุกครั้งแต่ผู้เฒ่า ปฏิเสธอย่างอ่อนใจ ได้ชื่อสงสัยยิ่งนักจึงถามว่า "เหตุใดจึงกล่าวเช่นนั้น" ผู้เฒ่ายอมเล่าความให้ฟังอย่างระบายนความอัดอั้นว่า

"...ท่านผู้เฒ่าเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ เดิมทีท่านผู้เฒ่าเป็นคนมีศีลสัตย์ยึดถือความดี ชอบช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก มาเป็นสิบๆ ปี ฟ้าจึงบันดาลให้คุณชายน้อยมาเกิดเป็นทายาทเพียงคนเดียวของตระกูล แต่เมื่อไม่กี่เดือนก่อนนี้เอง ทารกน้อย มีอาการท้องเสียรุนแรง ไม่ว่าหมอกี่คนๆ ก็รักษาไม่หาย หมอทุกคนบอกตรงกันว่าเป็นเพราะมีลมอ่อนแอ จึงไม่รับยาที่ รักษา ไม่ว่าจะป้อนไปเท่าไรอาการก็ไม่ดีขึ้น จำเป็นต้องใช้ข้าวเหนียวสามถ้วยชามมาเคี้ยวให้กินแทนยา

ความจริงน่าจะรักษาคุณหนูได้นานแล้ว แต่เป็นเพราะหมู่บ้านเราไม่มีข้าวเหนียว ต้องข้ามไปเมืองหลิวสี โดยใช้ เส้นทางป่าเถียนมาเผิง และข้ามแม่น้ำจี ไปไกลร้อยลี้ และที่สำคัญป่าเถียนมาเผิงนี้มีเสือร้ายคอยดักจับผู้คนเป็นอาหารมา นานนับปีแล้ว หมู่บ้านเราจึงเหมือนถูกตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง ทารกน้อยก็อาการทรุดลงทุกวัน ท่านผู้เฒ่าก็ไม่ กินข้าวกินปลาจะตายตามลูกไปเสียให้ได้ เหตุการณ์เช่นนี้แล้วใครจะมีกำลังใจต้อนรับนักบวชอยู่อีกเล่า..." เมื่อยชานี้ได้ชื่อฟัง แล้วอุทานด้วยความยินดี "ดีจริงๆ พระธรรมบันดาลให้เราผ่านมาทางนี้โดยแท้ ท่านผู้อาวุโสโปรดรับข้าวเหนียวที่อยู่ในย่าม นี้เถิด อย่างไรก็ดีสามถ้วยชามมากกว่านั้นเราก็ให้ได้"

ผู้เฒ่าฟังแล้วก็ยินดียิ่ง "ท่านคงไม่หลอกเราเพราะต้องการที่พักรอกนะ" ช่างเหลียนซักจะโมโหกล่าวว่า "ได้ชื่อผู้ เมตตาไม่กระทำการไร้เหตุผลเช่นนั้นหรอก" ผู้เฒ่าดีใจยิ่งวิ่งเข้าบ้านตะโกนเสียงดังลั่น "ท่านผู้เฒ่า คุณหนูรอดตายแล้ว มีคน นำข้าวเหนียวมาแล้ว โชคดีจริงๆ" ขณะนั้นผู้เฒ่ากำลังเป็นทุกข์สาหัสอยู่ในบ้าน เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็ไม่อยากปิดใจเชื่อจึง ว่า "ลู่อ้อ ท่านพินเพื่อนไปแล้วหรือ ค่อยๆ พุดมาสิ" เมื่อผู้เฒ่าเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังแล้ว ท่านผู้เฒ่าก็รีบออกมาต้อนรับได้ ชื่อทั้งสามทันที ได้ชื่อเมื่อยชานี้จึงกล่าวว่า "เราทราบจากผู้เฒ่าว่าทารกน้อยต้องการใช้ข้าวเหนียวเป็นยา ขณะนี้เรามีข้าว เหนียวอยู่จำนวนหนึ่งขอท่านจงรับไว้ด้วยเถิด" ท่านผู้เฒ่ารู้สึกมีหวังขึ้นมาทันที

ก่อนรับไปได้ชื่อกล่าวว่า "ข้าพเจ้าควรดื่มโดยไม่ต้องล้าง แร่ธาตจะได้ไม่ถูกชะล้างออกไปโดยเปล่าประโยชน์ ขณะ ดื่มควรใช้ไฟอ่อนๆ อย่าใจร้อน จึงจะได้ข้าวที่พอเหมาะ" ท่านผู้เฒ่ากับแม่ครัวตามคำชี้แนะของได้ชื่อแล้ว จึงไปตามหมอมารักษาอาการของบุตรด้วยตัวต่อ

แม่ครัวนั้นดื่มข้าวด้วยไฟอ่อนๆ ถึงครึ่งชามจึงได้ที่ แล้วนำไปให้ทารกน้อยกิน ทารกนั้นนอนหายใจราวขริน อย่างน่าสงสาร แม่ครัวป้อนข้าวดื่มแล้วจึงให้ทารกนอนต่อ ส่วนตนกลับมาล้างทำความสะอาดครีวตามปกติ ทว่าเมื่อกลับมา ดูแลทารกอีกครั้ง ก็พบว่า ทารกนั้นตัวเย็นเฉียบไม่มีสีเลือด เธอก็ร้องไห้โฮดังลั่นบ้าน พอดิกับท่านผู้เฒ่าพาหมอมายังบ้านพอดี เมื่อได้ยินว่าทารกตัวเย็นเหมือนคนตายแล้วก็รีบ ไปดูอาการทันที

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

หมอเข้าตรวจชีพจรของท่านแล้วหันมาแจ้งแก่ท่านว่า "ยินดีด้วยท่านปู่ บุตรชายของท่านจะหายดีในอีกไม่ช้า เพราะน้ำข้าวไปประสานกับเลือดลมตัวจึงเย็นคล้ายคนตาย แต่อีกสักครู่ตัวคุณชายน้อยก็จะอุ่นและหายใจคล่องเหมือนคนปกติ" ทุกคนฟังแล้วจึงถอนใจอย่างโล่งอก หันไปขอบคุณสวรรค์ ขอขอบคุณได้ชื่อเมื่อยชานตามๆ กัน ส่วนได้ชื่อเองนั้นรู้สึกยินดีที่หนูน้อยปลอดภัย จึงหันมากล่าวกับท่านว่า "พื้นที่ว่างในหมู่บ้านของท่านนับว่ามีความอุดมสมบูรณ์ น่าเสียดายหากจะทิ้งร้างไว้ เราจะมอบข้าวเปลือกทั้งข้าวเหนียวและข้าวเจ้าหลายชั่งไว้ให้ประสกทำพันธุ์เพาะปลูก ลู่เวียนเว่ยและคนในบ้านรีบการวะ ได้ชื่อด้วยความยินดี

เช้าวันรุ่งขึ้นอาการท้องร่วงของท่านก็หายเป็นปกติทั้ง คนในบ้านตระกูลก็กลับมาใช้ชีวิตชีวาอีกครั้ง โดยเฉพาะท่านปู่เจ้าบ้านใหญ่ ขณะที่คณะเดินทางของท่านได้ซื้อกำลังอาลาเพื่อออกเดินทางต่อนั้น ท่านปู่ได้ชี้แจงว่า "หนทางในป่าเถียนมาฝั่งนั้นเต็มไปด้วยพญาคมรภัยสัตว์ คงเป็นการยากที่ภิกษุผู้อ่อนแอจะฝ่าฟันอันตรายไปได้" ดังนั้นผู้เฒ่าจึงว่าจ้างชายฉกรรจ์และพรานป่าสามสิบสองคน มีอาวุธครบมือคอยติดตามคุ้มภัยจากเสือร้าย ขอได้ชื่อจงอย่าปฏิเสธความหวังดีและต้องการตอบแทนบุญคุณของข้าผู้เฒ่าเลย" ได้ชื่อมีอาจขัดได้ จึงตอบตกลงและอาลาท่านปู่ขึ้นหลังช้างเผือกพร้อมสองผู้ติดตาม และเหล่าผู้คุ้มครอง ออกเดินทางสู่ป่าเถียนมาฝั่ง โดยท่านปู่และเหล่าชาวบ้านตามมาส่งจนสุดเขตหมู่บ้าน

ตอนที่ ๒๐ การเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายแห่งป่าเถียนมาฝั่ง

คณะเดินทางมุ่งหน้ามาทางตะวันออกซึ่งเป็นป่าโปร่งเพื่อหลบเลี่ยงการปะทะกับเสือร้าย การเดินทางเป็นไปอย่างรีบเร่ง เพื่อให้ทันเขตชายป่าก่อนตะวันตกดิน เมื่อเดินทางมาได้ประมาณสิบสี่ถึงสะพานหินงอกรูปกากบาท รอบด้านเป็นป่าเบญจพรรณที่รกทึบ นายพรานผู้นำทางกล่าวขึ้นว่า "ทุกคนจงเตรียมอาวุธให้พร้อมอย่าประมาทเด็ดขาด" ทันใดนั้นที่ปลายสะพานด้านหนึ่งได้มีเสือกระหายเลือดตัวหนึ่งยืนจังก้าอยู่ ภิกษุทั้งสามตกใจผวา พลาดตกจากหลังช้างลงมากองรวมกันที่พื้น กลุ่มชายฉกรรจ์ป้องกันแข็งขันมิให้เสือนั้นเข้ามาในวงล้อมได้

แต่ทว่าอีกฟากหนึ่งของสะพานเสือตัวที่สองกระโจนมาหมายจะคว้าเมื่อยชานได้ชื่อเป็นอาหาร นาทิแห่งความตายนั่นเอง เจ้าช้างเผือกเข้ามายืนคร่อมปกป้องภิกษุทั้งสาม ไช้วงคว่ำร่างเจ้าเสือหัวโชนร้าย แล้วเหวี่ยงไปด้วยกำลังมหาศาล ร่างเจ้าเสือลอยลี้วไปปะทะกับโขดหิน เสียงกระดูกหลังหักดังกร๊อบ คืบอยู่พักหนึ่งก็สงบลง กลุ่มชายฉกรรจ์เห็นดังนั้นแล้วก็ฮึกเหิม ระดมอาวุธใส่เสือตัวแรกจนร้องคำรามก้องป่า นกกาบินแตกตื่นขึ้นฟ้า เป็นนатиเดียวกับที่เสือชะตาขาดนั้นหมดลม

เสียงร้องคำรามของเสือปลุกให้สองพญาคมอีกด้านหนึ่งของป่าตื่นขึ้นและรู้โดยสัญชาตญาณว่าเพื่อนร่วมฝูงของมันกำลังได้รับเคราะห์ มันจึงวิ่งทะยานออกจากถ้ำมุ่งไปยังทิศทางต้นเสียงโดยเร็ว ชั่วครู่ก็ถลันสาบเสือได้โขมมาปะทะจมูกของนายพรานผู้ชำนาญการ "ระวังให้ดี พวกมันกำลังตรงมาทางนี้ มีมากกว่าหนึ่งตัวเสียด้วย" ทุกคนจึงกระชับอาวุธในมือนั้นรอ

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

นาที่ตัดสินชะตาระหว่างมนุษย์และพญักษ์ร้าย ทันใดนั้น เสือตัวที่สามกระโจนมาทางเหล่าภิกษุณีอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกัน วงอันทรพลังก็ได้คว้าร่างของสัตว์ร้ายฟาดลงกับโขดหินจบชีวิตเจ้าแห่งขุนเขาเทียนหม่าผิงไปอีกด้วย

เสือตัวที่สี่นั้นเห็นเพื่อนของมันอนอนนิ่งไปถึงสามตัวก็คำรามก้อง ฟุ้งเข้าตะปบที่ขาหลังของเจ้าช่างเผือกจนเขากลุ่มชายฉกรรจ์รุกกันเข้ามาช่วยช่างรับมือกับเสือป่าคั่งต่างถูกลูกหลงจากเงี้ยวเล็บบาดเจ็บกันไม่น้อยแต่ในที่สุดมันก็ต้องพบจุดจบเช่นเดียวกับพญักษ์กระหายเลือดสามตัวก่อนช่างเผือกหวนหวางพาร่างได้ชื่อและผู้ติดตามขึ้นหลังอีกครั้งเพื่อเดินทางต่อไป ส่วนผู้คุมครองบางคนที่ได้รับบาดเจ็บนั้นขอแยกกลับไปรักษาตัวที่หมู่บ้านเหลือน้ำพรานและชายฉกรรจ์จำนวนหนึ่งอาสาไปส่งได้ชื่อจนพ้นแดนพญักษ์ร้ายที่คงเหลือแต่ชื่อจนกระทั่งสุดเขตแดน

ตอนที่ ๒๑ ภัยร้ายครั้งใหม่ที่กำลังคืบคลานเข้ามา

บัดนี้เหลือแต่เมียวซ่าน ได้ชื่อและสองภิกษุณีบนหลังช่าง เดินทางมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก ผ่านป่าเขาที่มีทิวทัศน์แปลกตา ผ่านหมู่บ้าน ชุมชน และเมืองใหญ่ ซึ่งมีผู้คนต้อนรับคณะได้ชื่อเป็นอย่างดี ด้วยอาหารเจและที่พักสะอาดเงียบสงบ หากวัดจากจุดเริ่มต้นผนวกกับนับระยะเวลาการเดินทางของได้ชื่อรวมทั้งหมดแล้วถือว่ามากกว่าพันลี้ทีเดียว และบัดนี้ยอดเขาละลานตาแห่งเทือกเขาชิมี่ซานก็ได้ปรากฏอยู่ต่อหน้าของผู้แสวงหาทั้งสามแล้ว กำลังใจ ความเข้มแข็งและความหวังที่ไถ่รับหรือก็ได้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง

นักบวชทุกคนได้พากันเดิน เดิน และเดิน จนถึงจุดหมายยังดินเขาชิมี่ซานอันตระหง่านเสียดฟ้าดังยากจะไขว่คว้า แต่นั่นก็ไม่สามารถทำลายความบากบั่นในจิตใจของสามนักบวชลงได้

ทั้งสามหารือกันว่าดอกบัวหิมะต้องอยู่บนยอดโดยยอดหนึ่งในบรรดายอดเขาทั้งเจ็ดสิบสองลูกนี้ และต้องสุ่มเฉพาะยอดเขาที่สูง ๆ เท่านั้น แม้จะต้องค้นจนทั่วทุกเขาก็คงต้องหา ขณะค้นหาก็ต้องสวดภาวนาขออำนาจพระธรรมบันดาลให้บัวหิมะปรากฏขึ้นอยู่ตลอดเวลา ทั้งสามเริ่มต้นที่ภูเขาลูกหนึ่งตั้งอยู่กลางเทือกเขาชิมี่ซาน พิจารณาดูแล้วนับว่าลูกนี้มีขนาดสูงจนมองไม่เห็นยอด ทางขึ้นก็ราบเรียบดูไร้ซึ่งอุปสรรค ทั้งสามจึงขึ้นสู่เขาเบื้องหน้าทันที

แต่ทว่าช่างเผือกพาหะคู่ใจเกิดหุคป็นเสียดื้อ ๆ ไม่ว่าจะกระตุ้นอย่างไรเจ้าช่างก็ไม่ยอมก้าวขาแม้เพียงน้อย ซึ่งเป็นอาการที่น่าประหลาดยิ่งเพราะก่อนหน้านี้ช่างเผือกไม่เคยคือคิงฝ่าฝืนคำสั่งของได้ชื่อเลย แม้ยังเหลียนและพระน้านางจะให้อาหารหรือปลอบโยนอย่างไรเจ้าช่างก็ยังไม่ขยับนานเกือบชั่วยาม อาการที่บ่งบอกมีเพียงเสียดใจและครางในลำคอ ดังจะบอกอะไรบางอย่าง บุคคลจากรั้ววังทั้งสามไม่อาจรู้ได้เลยว่า อาการเหล่านั้น บังเกิดเฉพาะในสัญชาตญาณของสัตว์ป่าเท่านั้นที่รู้ถึงภัยจากสัตว์ป่าด้วยตนเอง กลิ่นสาบสาบที่โชยมาและจุกเจ้าช่างเตือนว่าภัยครั้งนี้จะหนักหนาสาหัสยิ่งกว่าครั้งใดที่ได้พบมา

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ได้ชื่อเมียชานค้อยๆ ปลอดภัยโลมอย่างอ่อนหวาน อธิบายให้เห็นว่าสิ่งที่พวกเราทำกำลังจะสำเร็จอยู่แล้ว
แล้วจะมาพังทลายเสียอย่างนี้ข่มขู่เสียดาย ชี้แจงเช่นนี้หลายเที่ยวเจ้าช้างก็ส่ายหัวคล้ายกับจะบอกว่ามันไม่ได้เกิดจากรัน
หรืออยากฝ่าฝืนคำสั่งแต่มันพูดออกมาไม่ได้เท่านั้น

ในที่สุดความพยายามของได้ชื่อก็เป็นผล ช้างเผือกยอมก้าวเดินต่อไปแม้จะเชื่องช้าเต็มที่ ห้าสิบสี่ผ่านไปภิกษุณีทั้ง
สามก็ได้กลิ่นสาบสาบจนกึกเข้ามุก ย่งเหลียนทนไม่ไหวต้องบ่นออกมา ได้ชื่อเมียชานกล่าวให้วางเฉยในทวารทั้ง
๖ เพราะนักบวชผู้สละโลกจักต้องสงบ ตำรวม ทนได้นั้นกลิ่นสาบก็รุนแรงขึ้นสะกดช้างเผือกให้หยุดจั้งจ้งตั้งต้องมนต์

ภิกษุณีทั้งสามลงจากหลังช้างอย่างแปลกใจ พร้อมกันนั้นป่าไม้รอบด้านก็สะเทือนด้วยแรงแห่งมหาศาลของสิ่งหนึ่ง
เคลื่อนตัวอยู่ในแนวป่า ลมพัดคลื่นเหม็นอย่างร้ายกาจและฝุ่นผงคุ้งจนแทบลืมตาไม่ได้ แล้วเงาของสัตว์ร้ายขนาดมหึมา
พาดผ่าน แสดงความใหญ่โตโอฬารของมันให้คณะเดินทางเห็นเต็มตาและตกใจสุดขีด ภาพที่เห็นนั้นคือพญายักษ์ อสูร
แห่งป่าลึกดวงตาของมันจ้องเขม็งยังเจ้าช้างเผือก อ้าปากพูดเขี้ยวพิษขว้างขว้างทั้งคู ขนาดของปากมันไม่ผิดอะไรกับปาก
แห่งมรณะลิ้นสองแฉกยาวใหญ่เท่าดาบเพชรขนาด เกือบเป็นลายเล็กๆ หัวตัวน่าขยะแขยงยิ่งนัก ขนาดลำตัวใหญ่เกือบเท่า
ต้นไม้อายุร้อยปี ส่วนความขวนั้นไม่รู้ว่าจะทำไคร้เพราะมัน โผล่มาเฉพาะช่วงบนถึงกลางลำตัว ส่วนปลายของมันซ่อนอยู่
หลังแนวป่า

ได้ชื่อรวบรวมสติร้องเตือนให้ทุกคนวิ่งหนี ทั้งสามต่างพากันวิ่งหนีเข้าไปในชายป่าด้านข้าง ส่วนเจ้าช้างนั้นเกร็ง
จนก้าวขาไม่ออก ยืนโงนเงนและสั่นลง พญายักษ์จึงอ้าปากฟุ้งเขี้ยวลงบนร่างเจ้าช้างผู้นำสงสารจนถึงแก่ความตาย แล้วจึง
อ้าปากกางขากรรไกรขยอกร่างเจ้าช้างกลืนลงท้องก่อนพาร่างโมหะพารเลื้อยหายไปหลังมืออาหารอันโอชะ ได้ชื่อ พระ
นางและย่งเหลียนสัมผัสสมรรถนของเจ้าช้างเต็มสองตา ต่างนั่งงุนพุดอะไรไม่ออก ด้วยรู้สึกว้าวุ่นเสียมิตรแท้ในยามยาก
ไปโดยไร้หนทางช่วยเหลือ ทั้งหมดจึงร่วมกันสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้แก่ช้างเผือกผู้ซื่อสัตย์ขอให้เจ้าช้างไปสู่สุคติด้วย
ความ โศกเศร้า

ตอนที่ ๒๒ มารในนิมิต และเงาพิศหน้าหมิงชา

แล้วทั้งสามจึงออกเดินไปตามทางวถวน ขรุขระ เดี่ยวขึ้นเนิน เดี่ยวลาดชันลงต่ำ ทำให้ต้องใช้สมาธิอย่าง
มาก จนกระทั่งพบถ้ำซึ่งพอจะเป็นที่บำเพ็ญสมาธิได้ จึงตกลงใจเข้าพักปฏิบัติธรรม แม้ภาพของยักษ์อันน่าสยดสยอง
เมื่อกลางวันยังติดตา แต่ผู้มีธรรมย่อมไม่มีนิเวศมากล้ากลาย ได้ชื่อและพระนางจึงนั่งสมาธิเจริญสมาธิได้อย่างสงบ

คงมีแต่ย่งเหลียนเท่านั้นที่ขณะนี้จิตใจฟุ้งซ่านร้อนรนคั่งนั่งอยู่ในเตาไฟครันลืมตาขึ้นดูก็พบว่าหินและผนังถ้ำถูก
โชนด้วยเปลวไฟร้อนระอุล้อมรอบและเปลวของสองภิกษุณี แต่ทั้งทั้งสองมิได้รู้สึกหวั่นไหวอะไร ย่งเหลียนจึงรู้ว่าตนเอง
ควบคุมจิตใจไม่มั่นคงพอเหล่ามารเลยมาผจญ เธอจึงสวดความคิดอย่างอื่น แน่วแนในทางภาวนา ชั่วครู่จิตก็สงบ แต่
ต่อมาย่งเหลียนกลับหนาวสะท้านเหมือนแช่อยู่ในทะเลน้ำแข็ง เมื่อลืมตา ก็พบว่าทั้งสามจมอยู่ในน้ำสกปรกโสโครก คลื่น

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ซัดสาดกระทบผนังหิน ได้ชื่อและพระน้านางยังคงสงบนิ่ง เธอจึงรำพันว่า "วันนี้มารจ้องผจญเราเสียจริง" แล้วจึงมุ่งจิตภาวนาอย่างแน่วแน่อีกครั้ง

ในที่สุดภาพหลอนนั้นก็มลายหายไป ช่างเหลือขนสงขจิตใจได้พักหนึ่ง พลันมีเสียงฟ้าผ่าเปรี้ยง ! ดังสนั่น เธอตกใจลืมหูลืมตาขึ้นก็พบกับเทวดาสวมกระเบื้องทองเหลืองทองเป็นอาวุธ จ้องมองเธออย่างโกรธเกรี้ยว ถมึงทิ้งเทวดาคงนั้นเหาะเข้ามาเงื้อมมือฟาดหมอนทองลงกลางศีรษะเธอ ช่างเหลือขนควบคุมจิตไม่อยู่ร้องขึ้นเสียงดัง "ไอ้ย !" ได้ชื่อเมี่ยวซ่านและพระน้านางรู้สึกตัวหลุดจากภวังค์ ถามช่างเหลือขนว่า "เป็นอะไรไปช่างเหลือขน"ช่างเหลือขนจึงเล่านิมิตทั้งหมดให้ฟังทำให้ได้ชื่อทราบว่าศิษย์นำเหตุการณ์เมื่อกลางวันมาคิดวิตกกังวล จึงกล่าวว่า "ทั้งหมดที่เจ้าเล่ามาเป็นนิมิตชั่วขณะ บัดนี้เจ้าได้ล่วงพ้นจากมารผจญแล้ว เพราะเทวดากระเบื้องมาช่วยเตือนสติ" แล้วจึงให้ช่างเหลือขนบำเพ็ญกรรมเพิ่มมากขึ้น"

เมื่อตะวันพ้นขอบฟ้า คณะของได้ชื่อก็ถูกขึ้นเก็บสัมภาระออกเดินทางต่อ พบผลไม้ป่าที่สัตว์ป่ากินได้จึงเก็บกินประทังชีวิต จนกระทั่งเที่ยงวันทั้งสามได้พบหมีขาวตัวใหญ่เดินง่วนหาอาหารอยู่เบื้องหน้า ได้ชื่อรีบบอกให้ทุกคนนอนลงกับพื้น กลืนลมหายใจหรือหายใจให้น้อยที่สุดเสมือนเป็นคนตาย เพื่อหลบภัยจากหมียักษ์ พร้อมกันนั้นเจ้าหมีเริ่มได้กลิ่นคนจึงตามกลิ่นมาถึงที่ทั้งสามแกล้งนอนตายอยู่ มันยืนดมซ้ายขวาพิจารณาร่างของทั้งสามเป็นเวลาเกือบชั่วยาม เมื่อเข้าใจว่าเหยื่อตายแล้วก็คารามคิดหวังอยู่ในลำคอแล้วเดินคุบคุบเข้าชายป่าไป ทั้งนี้เป็นเพราะธรรมชาติของหมีจะเกลียดซากศพคนตายที่สุด เมื่อพบแล้วจะไม่กินหรือเข้าไปใกล้เด็ดขาด

หลังจากแก้วิกฤตหมีขาวแล้วทั้งหมดจึงพากันเดินทางต่อไปอีกหกสิบสี่ปีพบลำธารใสสะอาด จึงนั่งพักผ่อนดื่มน้ำแก้กระหาย ระหว่างนั้นได้หยิบก้อนหินเล็ก ๆ ขึ้นมาโยนลงน้ำเล่นกัน เห็นสายน้ำกระเซ็นเป็นฟองผอยดูเพลิดเพลิน เมี่ยวซ่านได้ชื่อเทศนาธรรมไปพร้อมกันนี้ว่า "ธรรมชาติของน้ำนั้นสงบนิ่งแต่เราโยนหินลงไปให้น้ำกระเจายายเป็นฟอง กระเพื่อมเป็นวงแล้วก็กลับสงบนิ่งเช่นเดิม นี่คือนิยามที่เรียกว่า ความเปลี่ยนแปลง จากเคลื่อนไหวสู่ความสงบและสงบสู่เคลื่อนไหวอันเป็นวัฏจักร" ช่างเหลือขนยังไม่ค่อยเข้าใจ พลันก็มีหินก้อนหนึ่งลอยมาถูกศีรษะเธอ ธรรมะคราวนั้นจึงกระจ่างแจ้ง สงบสู่เคลื่อนไหว เคลื่อนแล้วก็สงบอีก พระน้านางเองก็พยักหน้าเข้าใจ ได้ชื่อยิ้มพึงพอใจศิษย์ทั้งสองคน

ตอนที่ ๒๓ พบฝูงลิงจอมเล่ห์เหลี่ยม การเผชิญความหนาวเหน็บ

ทันใดนั้นได้มีฝูงลิงกว่าห้าสิบลูกกระโดดเข้ามาหาเหล่านักบวช ชูไม้ซุ่มมือล้อเลียน ขว้างหินลงน้ำแล้วปาหินใส่นักบวชทั้งสาม เมื่อถูกตัวคนก็กระโดดโลดเต้น กริรร้องอย่างชอบใจ ช่างเหลือขนรู้ทันทีว่าก้อนหินที่ลอยมาโดนศีรษะเธอ นั้นเป็นฝีมือของเจ้าลิงพวกนี้ เธอและพระน้านางจะวิ่งหนีแต่ได้ชื่อห้ามไว้พลางว่า "ลิงพวกนี้กระทำความเล่ห์แบบพวกเราที่ป่าหินลงน้ำ แต่กลับนำมาปาดคนแทน ถ้าพวกเราวิ่งหนีพวกมันต้องวิ่งไล่ตามอย่างแน่นอน และเราคงไม่มีทางหนีพ้นความว่องไวของพวกมัน ดังนั้น ทุกคนจงพนมมือ เดินไปตามทาง ก้าวครบสามก้าวก็ล้มลงกราบหนึ่งครั้ง พวกลิงย่อมเล่ห์แบบเรา และไม่ทำอันตรายใดๆ" พระน้านางและช่างเหลือขนจึงทำตามที่ได้ชื่อกล่าว

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

(หมายเหตุ: การเดินสามก้าวถูกเขาลงไว้ครั้งหนึ่งนี้เป็นกลอุบายที่จะหลบเลี้ยงพวกลิงที่ได้ชื่อเมื่อวานคิดขึ้น ต่อมาภายหลังคนที่นับถือพุทธศาสนาก็ยึดเอาเป็นแนวทางที่ต้องทำ ไม่ว่าจะขึ้นเขาถูกไหนักก็จะเดินสามก้าวไว้หนึ่งครั้งจนกว่าจะถึงยอดเขาด้านานเกิดจากตอนนี้อง)

เพราะความรักสนุกโดยสัญชาตญาณ อุบายครั้งนี้พวกลิงจึงหลงกลอย่างง่ายดาย ทั้งมนุษย์และฝูงลิงเดินสามก้าว ก้มกราบทีหนึ่ง ขึ้นเขาอย่างไม่ย่อท่าหลายถึงจนถึงบนเขา ฝูงลิงก็ยังคงคิดตามกลุ่มนักบวชไม่ลดละเช่นกัน เพียงแต่ไม่ทำอันตรายผู้ใดอีก ปล้นก็มีลมพัดกรร โขกวนใหญ่พาดผ่าน เงามดำมินของสัตว์ปีกทาบลงมาจากท้องฟ้า เมื่อมองขึ้นไปทุกคนก็ได้พบกับอินทรียักษ์ สยายปีกบินร่อนอยู่เหนือเขี้ยวอันโอชะอย่างจจจ ฝูงลิงรู้ได้ทันทีถึงชะตากรรมระหว่างเขี้ยวกับผู้ล่า

แต่ฝูงลิงก็ไม่หลบหนี แยกเขี้ยวข่มขู่กษัตริย์เสียงก้องป่า นกอินทรียักษ์หาได้เกรงกลัวไม่ กลับบินโฉบลงได้ตัวหนึ่ง แรงจิกและพลังของกรงเล็บทำให้ลิงนั้นดิ้นรนต่อสู้ได้เพียงชั่วขณะก็สิ้นใจตายคากรงเล็บแหลมคม จากนั้นเจ้ากษัตริย์ปล่อยลิงให้ตกลงกระแทกพื้นแล้วลงมาจิกกินมันสมองของลิงโซคร้ายนั้นอย่างเมามัน ลิงป่าตัวอื่นเห็นชะตากรรมของเพื่อนร่วมฝูงแล้วก็หวาดกลัววิ่งหนีกระเจิดกระเจิง ส่งเสียงเจี๊ยกจ๊าก กลับเข้าแนวป่าไป คณะของได้ชื่อเห็นพวกลิงแล้วก็ได้แต่เวทนากลับมาเดินตามปกติ พร้อมกับสวดแผ่เมตตาให้ลิงเคราะห์ร้ายแทน

ยิ่งเดินทางขึ้นเขาสูงทัศนียภาพก็เริ่มเปลี่ยนไป หิมะจับตัวหนานบนทางเดิน ผลไม้ก็ไม่มีกิน พืชชนิดเดียวในขณะนี้คือต้นสนที่มีหิมะเกาะพราว ลมหนาวพัดบาดผิวจนเส็บเหลือทน ใบหน้าตึงร้าวคล้ายถูกใบมีดกรีดเป็นริ้วๆ ย่งเหลียนและพระน้านางแสนทุกข์ทรมานจากพิษความหนาว คงมีแต่เมี่ยวชานได้ชื่อเท่านั้นที่มั่งม้นอยู่กับการเดินทาง แม้สองเท้าจะเปลือยเปล่าท่านก็ไม่ปรียากบ่น ตกค่ำจึงพบผลไม้ที่กินได้ ย่งเหลียนเก็บมาถวายได้ชื่อและพระน้านางได้ฉันทน์จันฉิมจึงหาถ้ำเข้าอาศัยพักแรมอากาศยามค่ำยิ่งหนาวจนปวดกระดูก ย่งเหลียนคิดจะหาฟืนมาก่อไฟไล่ความหนาว แต่ได้ชื่อรีบห้ามไว้เพราะเกรงว่าความอบอุ่นจะพาสัตว์ป่าเข้ามาหาและอาจเกิดอันตรายได้

ได้ชื่อแสดงธรรมว่า "จงอย่าลืมว่าขณะนี้พวกเรากำลังแสวงหาธรรมอันวิเศษ จำเป็นต้องมีจิตใจซื่อตรง แน่วแน่ ด้วยสติสัมปชัญญะอันสมบูรณ์ แม้ร่างกายต้องทนทุกข์ทรมานเพราะความหิวโหย ความร้อน หรือความหนาวเหน็บ อันถือเป็นความทุกข์เพียงน้อยนิดเมื่อเทียบกับความลำบากที่เราผ่านมาแล้วไม่น้อย พึงระลึกไว้ว่าความลำบากนั้นๆ จะหล่อหลอมจิตใจให้แข็งแกร่งรวมเป็นหนึ่งโดยไม่แตกสลาย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วการบรรลุธรรมอันวิเศษก็จะอยู่แค่เอื้อม และความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ต้องผ่านความล้มเหลวมาก่อน" พระน้านางและย่งเหลียนฟังธรรมข้อนี้แล้วต่างรู้สึกเกิดปัญญาสว่างไสวขึ้นในใจ ความหนาวเย็นใดๆ จึงไม่อาจต้านทานความมุ่งมั่นแห่งฉันทน์จันฉิมของได้ชื่อและศิษย์ทั้งสองได้อีกต่อไป

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ตอนที่ ๒๔ (สี่) อดเขา พบเทพเจ้าทาง

สามวันต่อมา คณะเดินทางก็ขึ้นสู่ยอดเขาได้สำเร็จ พบป้ายศิลาตั้งตระหง่านอยู่เหนือศิรยะ มีตัวหนังสือสลักว่า แคนชนะ ทั้งสามปีติยินดียิ่ง ก้มกราบป้ายศิลาคนละครั้งแล้วเดินต่อไปอีกประมาณหนึ่งลี้ ก็พบพระงอนหินโค้งคล้ายหลังคา ให้ร่มเงาแก่ลานหินกว้างด้านล่างอย่างดี บนลานหินนี้มีผู้เฒ่าคิ้วยาว หนวดขาวสีชาวดั่งปุยสำลี ผู้เฒ่าทอดแววตาแจ่มใสและเมตตาตามยังคงเดินทาง เมื่อชาวบ้านได้ซื้อคิดว่าผู้อาวุโสนี้หากมิใช่พระพุทธรูปที่แปลงกายมาโปรดก็ต้องเป็นผู้สำเร็จธรรมชั้นสูง จึงพาศิษย์เข้ากราบคารวะขอคำชี้แนะแนวทางแห่งการหลุดพ้น ผู้เฒ่าคิ้วยาวกล่าวว่า "ดีจริง ๆ พวกเจ้าลำบากสาหัสในการเดินทางก็ยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ เราคือเทพไท้ไป มารอเพื่อจะบอกว่า ธรรมอันวิเศษแท้จริงแล้วมีได้อยู่ที่นี่"

เมื่อชาวบ้านได้ซื้อถามว่า "ขอผู้อาวุโสโปรดช่วยชี้ทางหลุดพ้นจากกิเลสเถิด เพราะแต่เดิมมีท่านนักพรตนามโล้วนาปูเขียนกล่าวว่า ต้องมาขอพรต่อดอกบัวหิมะในดินแดนแห่งนี้จึงจะพบผลสำเร็จที่แท้จริง" ผู้เฒ่าคิ้วยาวจึงว่า "เขาเล่นทั้งปริศนาไว้พวกเจ้าจึงต้องคั่นคั่นมาจนถึงเขาลูกนี้เราจะไม่แจ้งให้รู้ก็ได้ว่า ปางก่อนเจ้าเป็นพระผู้เมตตาผู้ช่วยชาวโลกให้พ้นทุกข์ กระทั่งจุติในอาณาจักรซึ่งหลังก็ยังไม่ทิ้งความตั้งใจเดิม ทั้งยังสร้างบารมีเต็มเปี่ยม ไม่ช้านี้เจ้าจะบรรลุธรรม ส่วนดอกบัวหิมะนั้นมีคนนำไปยัง เกาะ โปตละ โลก เพื่อสร้างแดนอันสงบสุขสำหรับเจ้า ซึ่งเจ้าจะได้สัมผัสในอีกไม่นานนี้ ส่วนศิษย์ผู้ติดตามทั้งสอง บารมียังไม่ถึงขั้นต้องบำเพ็ญธรรมอีกระยะหนึ่งก็จะบรรลุเช่นกัน"

เทพไท้ไปก็กล่าวต่อไปว่า "หลังจากนี้เจ้าจงเข้าใจหลักธรรมด้วยตนเองเพราะเราเพียงช่วยสะท้อนให้เจ้าเข้าใจหนทางเท่านั้น" ครั้นแล้วเทพไท้ไปจึงหยิบแจกันหยกขาวยื่นให้เมื่อชาวบ้านได้ซื้อ พลังว่า หากพบว่าในแจกันนี้มีน้ำขิงและมีกิ่งหลิวโผล่ขึ้นมา แสดงว่าวันนั้นคือวันที่เจ้าจะบรรลุธรรม ได้ซื้อรับแจกันมาแล้วจึงคารวะอำลาเทพไท้ไป

หนทางกลับในคราวนี้มีได้ลำบากเลยติดกับขามาลิบลับ ทั้งสามเพียงแต่มุ่งหน้าขึ้นเหนือ ไม่หลงทาง ไม่พบอุปสรรค เมื่อชาวบ้านได้ซื้อกล่าวว่า "เพราะบัดนี้เราสงบแล้วทั้งกาย ใจ ประกอบกับความกระจำแจ้งแห่งธรรมว่า ธรรมอันวิเศษสามารถช่วยให้หลุดพ้นจากวิภวสงสารสู่นิพพานได้"

ในที่สุดคณะเดินทางก็กลับมาถึงเชิงเขาเยี่ยมือซานในอาณาจักรซึ่งหลังบรรดาชาวบ้านร้านตลาดต่างเปล่งเสียงไชโยดังกระหึ่ม เหล่าภิกษุณีศิระฆัง และตั้งขบวนรับอยู่ที่เชิงเขา ต่างเข้ามาห้อมล้อมต้อนรับอย่างยินดีเมื่อสู่ลานประชุมทุกคนซักถามถึงการเดินทางจากเมื่อชาวบ้านได้ซื้อ ต่างฟังเรื่องราวเหตุการณ์อย่างตื่นตื่น อุทานอมิตตาพุทธรูปไม่ขาดปากบ้างก็กล่าวว่า พุทธบารมีคุ้มครองขบวนนักเดินทางให้ปลอดภัย

ครั้นแล้วได้ซื้อได้นำแจกันหยกขาวออกมาวางใกล้ ๆ พระพุทธรูป ทุกคนที่ฟังรู้ทันทีว่าแจกันนี้คือของวิเศษล้ำค่า ต่างเฝ้ารอกอยอย่างจดจ่อว่าเมื่อใดที่จะมีน้ำทิพย์เต็มเปี่ยมและกิ่งหลิวโผล่ขึ้นมา อันหมายถึงจะเป็นวันที่ได้ซื้อเมื่อชาวบ้านจะบรรลุธรรมแห่งความหลุดพ้น

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ระหว่างที่ได้ชื่อเล่าเรื่องราวการเดินทางอยู่นั้น มีคนภายนอกมาขึ้นอโพงเป็นจำนวนมาก หนึ่งในนั้นมีเด็กน้อยเจ้าปัญญาแต่ซุกซนและดื้อรั้นจนเป็นที่เลื่องลือนามว่า เซ็นอิง หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า เด็กผีจอมซน ได้ฟังด้วย เซ็นอิงติดตามประสาเด็กฉลาดว่าแจกันเปล่า ๆ ตั้งอยู่อย่างนั้นย่อมไม่มีทางที่จะมีน้ำเต็มได้ ดังนั้น ได้ชื่อยอมไม่อาจบรรลุผลได้จริง พลันเขาก็คิดแผนขึ้นมาอย่างหนึ่งโดยไม่ปรึกษาบอกใคร เซ็นอิงมาเที่ยวเล่นในวัดบ่อย ๆ จนสืบรู้ว่าแจกันหยกขาวอยู่หน้าพระประธานในห้องวิปัสสนา เวลากลางวันก็จะมีคนนั่งเข้ามาอยู่เต็ม ตกค่ำประตูหน้าต่างก็ปิดสนิทหากที่คนนอกจะเข้าไปได้ จอมเสบรายนี้จึงรอวันเวลาที่เอื้ออำนวยต่อแผนการของตนอย่างจดจ่อ

ตอนที่ ๒๕ เด็กรักษาไร่๑๑ และ การบรรลุธรรม

วันหนึ่งเซ็นอิงคิดหาวิธีเข้าไปแอบในวัดโดยไม่ให้คนล่วงรู้ แอบเก็บน้ำสะอาดและกิ้งหริวไว้ในที่ลับตา จากนั้นก็ซ่อนตัวอยู่ในห้องเก็บฟืน จุดไฟขึ้นเผาฟืนกองหนึ่งแล้วตนเองก็แอบออกมา ชั่วครูไฟก็ลุกไหม้ห้องเก็บฟืนควันโขมง ภิกษุณิลูกวัดต่างร้องตะโกนให้มาช่วยกันดับไฟ ทุกคนรีบคว้าถังตักน้ำมาช่วยกันดับไฟ ห้องวิปัสสนาจึงว่างเปล่า เด็กจอมซนรีบแอบเข้าไปปีนขึ้นโต๊ะบูชากรอกน้ำใส่ในแจกันและปักกิ้งหริวอย่างบรรจงเซ็นอิงพึงพอใจในผลงานของตนมาก รีบเข็ดรอยเท้าไม่ให้เหลือรอยก่อนจะกระโดดแผ้วหนีหายไป

ขณะนั้นชาวบ้านและสานุศิษย์ที่เชิงเขาต่างกรูกันมาช่วยดับไฟคนละไม้ละมือ เซ็นอิงฉวยถังไม้ได้ใบหนึ่ง เข้ามารวมกลุ่มช่วยชาวบ้านดับไฟเช่นทุกคน ในใจก็คิดรอเวลาเยาะเย้ยได้ชื่อที่ชาวบ้านชื่นชมบูชา หลงคิดว่าแจกันมีน้ำทิพย์และกิ้งหริวเกิดขึ้นเองแล้ว โอ้อวดว่าตนบรรลุผล เซ็นอิงคนนี้จะเปิดโปงความลวงโลกของได้ชื่อเอง อนิจจา ! เด็กน้อยผู้ไม่รู้ประสา ไม่รู้ตัวเลยว่าสิ่งที่ตนได้กระทำนั้นจะบังเกิดผลอันใดตามมา...ครั้นไฟสงบลงทุกคนก็แยกย้ายกันไปพักผ่อน ไม่มีใครได้เข้าไปหรือเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงของแจกันในห้องวิปัสสนาเลย

จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น ภิกษุณีผู้ทำความสะอาดโต๊ะบูชาพบความผิดปกติในแจกันหยกขาว ก็ดีใจจนลืมหน้าที่เช็ดถู รีบวิ่งออกมาจะรายงานพระผู้ใหญ่จนชนกับข่งเหลียนที่สวนทางมา เมื่อบอกเหตุที่ตนดีใจจนผิดปกติแล้ว ข่งเหลียนยินดีเป็นอันมากรีบเข้ามาหาได้ชื่อที่กุฏิ เมื่อพบหน้ากัน ได้ชื่อกลับเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อนว่า "ข่งเหลียนเอ๊ย เจ้ามาพอดีเรากำลังจะเรียกเจ้ามาบอกว่า เมื่อคืนนี้ขณะที่นั่งสมาธิอยู่เรารู้สึกว่ามีดอกบัวขาวบานอยู่ในใจ จึงคิดว่าวันนี้น่าจะเป็นวันที่เราสำเร็จมรรคผล" ข่งเหลียนขุ่นลุกวาทด้วยความตื่นเต้นและปลาบปลื้มกล่าวว่า "หม่อมฉันรีบมาที่นี่ก็เพื่อจะบอกว่าบัดนี้แจกันหยกขาวมีน้ำอยู่เต็มปริ่มและปรากฏกิ้งหริวปักอยู่อย่างน่าอัศจรรย์เพคะ" ได้ชื่อและพระนางฟังอย่างยินดีแล้วจึงให้จัดห้องปฏิบัติธรรมปลีกวิเวกเพื่อปลงสังขารในวันนั้นเอง (ปลงสังขาร หมายถึง การละจากร่างมนุษย์ หรือการตาย)

ได้ชื่ออาบน้ำด้วยแก่นจันทร์หอม เปลี่ยนผ้ากาสาพัศตร์ พร้อมสำหรับการนั่งสมาธิมรณภาพปลงสังขาร เมื่อเข้ามายังห้องปฏิบัติธรรมก็พบเหล่าภิกษุณิลูกวัดเกาะทะโลกไม้สวดมนต์อยู่ก่อน ได้ชื่อเมื่อยขานเข้าประจำที่เริ่มนั่งวิปัสสนาตั้งแต่ปฐมฌานสู่วิมุตติฌาน เวลานั้นชาวบ้านที่อาศัยอยู่แถบนั้นต่างรับรู้ข่าว ได้ชื่อจะสำเร็จเป็นพุทธะต่างมานมัสการรอดูความสำเร็จของได้ชื่อที่พวกตนเคารพเป็นจำนวนมาก หนึ่งในนี้มีเจ้าเซ็นอิงจอมซนรวมอยู่ด้วย เด็กน้อยแปลกใจมากเบียด

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

แทรกเข้าไปเป็นคู่อย่างถนัดตา ในใจก็รู้สึกขบขันได้ซื้อที่ทำเหมือนเคลิ้มหลับ เพราะบทสวดมนต์ยืดยาว จึงคิดจะแกล้งให้ได้ซื้อโกรจนตะแบก เหมือนที่เคยแกล้งผู้ใหญ่คนอื่นๆ สำเร็จมาแล้ว

คิดแล้วเขินอิงก็แทรกมาขึ้นตรงหน้าได้ซื้อพอดี ร้องตะโกนใส่หน้าเสียงดังแล้วกระโดดขึ้นก็ถือ คว่าไม้เคาะสวดมนต์ฟาตลงไปกลางศิระะได้ซื้อดังเปรี้ยง ! คนรอบข้างต่างตกใจหน้าซีด แต่ไม่อาจมีใครขัดขวางเหตุการณ์อันรวดเร็วนี้ได้เสียงอุทานร้องตกใจดังขึ้นพร้อม ๆ กัน จับปล้นได้มีสายสีแดงคล้ายเลือดพุ่งขึ้นจากศิระะของได้ซื้อ ทุกคนคิดว่าได้ซื้อหัวแตกเสียแล้ว ทว่าแสงสีแดงนั้นเปล่งรัศมีลอยสูงขึ้น ๆ และรวมตัวเป็นรูปธรรมของได้ซื้อเหนือร่างกายเนื้อเบื่องล่าง ได้ซื้อเมี้ยวชานุ่นผ้ากาสาวพัสตร์ เท้าเปลือยเปล่า มือถือแฉกที่มีกิ่งหลิวโผล่มา ทุกคนต่างเปล่งเสียงสาธุในความอัศจรรย์ครั้งนี้

ทั้งนี้เป็นเพราะความซุกซนของเขินอิงเป็นเหตุแท้ ๆ เนื่องด้วยจิตวิญญาณของได้ซื้อบรรลุนิพพานแล้ว แต่ไม่สามารถละสังขารเดิมได้เพราะวัณรูปและฝูงชนปะปนมากมาย กระทั่งมีสิ่งภายนอกมากระทบนั้นคือ ไม้ของเขินอิงทำให้ทวารเปิดออกในทันที จิตจึงละสังขารได้เหตุการณ์ดังกล่าวอาจเป็นความบังเอิญแต่ก็มีเหตุผลในตัวของมัน เนื่องมาจากเขินอิงนั้นจริง ๆ แล้วเป็นประทีปแห่งกุศลทางทิศใต้ มาจุติเป็นผู้มีบุญและเขาวนปัญญาดีเลิศ และครั้งนั้นเขินอิงก็รู้สึกสว่างไสวในธรรมภายในเวลาอันสั้น สำนึกตนและเครื่องอยู่ในศีลธรรมมากกว่าใครในบัดดล

ตอนที่ ๒๖ การเลิกผู้รับใช้เบื่องช่ายงว

ฝูงชนและภิกษุณีในวัดกัมมถรรพารูปธรรมของได้ซื้ออย่างเลื่อมใสศรัทธา กายละเอียดของได้ซื้อก็ลอยขึ้นหายลับไปในหมู่เมฆขาว ส่วนสังขารเดิมของได้ซื้อนั้นเย็นคูลน้ำแข็ง ภิกษุณีจึงสวดสังวัธยายพุทธมนต์อย่างพร้อมเพรียงกัน ย่งเหลียนและพระน้านางเตรียมเข้าวังกราบทูลพระเจ้าเมี้ยวจวง พอดีกับมีม้าเร็วถือพระราชโองการมาว่า พระเจ้าเมี้ยวจวงทรงทราบการปลงสังขารของได้ซื้อเมี้ยวชานุ่นแล้ว เพราะได้ซื้อเสด็จไปอำลาพระบิดาถึงในค้ำหนักเมื่อครู่ที่ผ่านมา

พระเจ้าเมี้ยวจวงจึงทรงมีพระราชโองการว่าให้ลงรักปิดทองสังขารกายเนื้อของได้ซื้อจุดกำยานอบตลอดเวลา เก็บรักษาไว้ในห้องวิปัสสนาและเปลี่ยนชื่อจากห้องหลังหลงเป็นห้อง กวนอิมเมตตา วัดจินกวงหิมจึงมีงานใหญ่อีกครั้งคือ การบูรณะวัด จัดการตกแต่งห้องวิปัสสนาตามพระราชโองการของพระเจ้าเมี้ยวจวง มีโคมประทีปแขวนประดับงดงาม ส่วนร่างเดิมของได้ซื้อได้ให้ช่างลงรักชนิดพิเศษฉาบทาพระศพปิดทองทั่วองค์ มีการจุดธูปกำยานหอมอบอยู่ตลอดเวลา และแล้วในที่สุดป้ายชื่อห้องกวนอิมเมตตา ก็ได้รับการติดตั้งสมบูรณ์

ฝ่ายได้ซื้อเมี้ยวชานุ่นนั้น เมื่ออำลาพระบิดาแล้วก็เหาะลอยไปยังทะเลใต้สู่เขาไปดละโลกา ไม่นานจึงถึงจุดหมาย เกาะแห่งนี้เป็นดินแดนแห่งเขาพระสุเมรุ มีพันธุ์ไม้แปลกไปจากโลกมนุษย์ปกคลุมทั่วสารทิศ สัตว์ต่างๆมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากที่ซึ่งพระองค์จากมา ถัดไปคือป่าไผ่สีม่วงสูงชะลูดเทียมเมฆ กลางคองไผ่นั้นมีวังดอกบัวขาวตระการตาส่องแสงฉัพพรรณรังสีทั่วทิศทาง กลางบึงมีดอกบัวชมพูบานดั่งบัลลังก์รอคอยการมาเยือนของพระองค์ เมี้ยวชานุ่นได้ซื้อลอยเหนือบัลลังก์บัวลงประทับเป็นครั้งแรก

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

๕ ปีต่อมา คืบหนึ่งหลังจากทรงบำเพ็ญภาวนาติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายวัน พระองค์ก็สัมผัสได้ถึงหนทางสีขาวบริสุทธิ์สุขสงบ ครั้นแล้วดวงจิตก็สามารถเพ่งมองทะลุไปทุกแดนทั่วพิภพ นับเป็นหนทางสู่นิพพานอันเป็นสุข แต่ทว่าพระองค์ทรงสลับเสียงคร่ำครวญปริเวทนาการของสัตว์โลกที่รับทุกข์ทรมานอยู่ในทุกๆ แห่ง จึงทรงตั้งปณิธานมุ่งมั่นว่า เราจะไม่เข้าสู่ภูมิอันสันติโดยลำพังเป็นอันขาด เราจะอยู่เพื่อช่วยสรรพสัตว์ในโลกให้พ้นทุกข์ภัย แม้จะใช้เวลานานนับโกฏิล้านปี ดังสวรรค์รับรู้ความตั้งใจของพระองค์คือไม่มีแห่งสวรรค์ล้วน โปรยปราย เสียงทิพยดนตรีพิณสังคีตบรรเลงขับขาน แสงทองสาดส่องร่วมเป็นสักขีพยาน บรรดาพระอรหันต์ ได้ยินสังคีตดนตรีต่างเปล่งวาจาว่า ดีจริงเมียวช่านได้บรรลุเป็นพระโพธิสัตว์กวนอิมแล้ว จารึกไว้ในวันที่ ๑๕ เดือน ๖ ตามตำนานในพระสูตร

ในการนี้ได้มีการเลือกผู้รับใช้เบื้องซ้ายขวา ซึ่งยังเหลือผู้ติดตามมาถึงแดนทะเลใต้ได้รับเลือกเป็นคนแรก ต่อมาภิกษุหนุ่มนาม ช่านไฉ่ หรือเจ้าเด็กฝอยขน เช่นอึง เมื่อ ๕ ปีก่อนได้อาสารับใช้พระโพธิสัตว์โดยกราบทูลว่า "เดิมทีข้าพระองค์มาในความสนุกสนานอย่างมีขอบครั้นเมื่อหันมาศึกษาพระธรรมอย่างมุ่งมั่นและออกติดตามหาพระองค์จนมาถึงดินแดนแห่งนี้ก็เพราะความกตัญญูเป็นที่ตั้ง ครั้นนี้ข้าพระองค์จึงขอก็คือรับใช้พระองค์ตลอดไป" พระกวนอิมต้องการพิสูจน์ความมั่นคงของช่านไฉ่จึงสั่งให้ไปรอที่ยอดเขารอคำพิจารณา ช่านไฉ่ขึ้นเขาไปรอตามรับสั่ง แต่แล้วก็ต้องตกใจสุดขีด เมื่อท้องทะเลเบื้องหน้ามีกองเรือโจรสลัดมหาศาลจอดอยู่ริมฝั่งและกำลังยกทัพขึ้นมบบนเกาะแห่งนี้

ขุนโจรคนหนึ่งกระซากร่ำพระกวนอิมออกมาจากป่าไผ่สีม่วงได้พระองค์รีบสละแขนจนหลุดแล้วปีนขึ้นมายังหน้าผา โจรสลัดตามขึ้นมาเป็นพรวน พระกวนอิมถูกอาวุธบาดเจ็บพลัดตกลงเหวไป ช่านไฉ่คว้าร่างของพระองค์ไม่ได้ จึงตัดสินใจกระโดดลงไปหมายจะขอตายตาม และแล้วช่านไฉ่ก็ฟื้นขึ้น เบื้องหน้าไม่มีโจรสลัด ไม่มีความตาย คงมีแต่แนวตาศิษย์ภรรยาของพระโพธิสัตว์กวนอิมทอดมายังเขา แล้วกล่าวว่า "นี่คือข้อพิสูจน์ความกตัญญูของเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ร่างเก่าของเจ้าเป็นธุลีอยู่ในเวลานี้แล้ว ขณะนี้เจ้ามีร่างอันเกิดใหม่อันเป็นอากาศธาตุ สามารถจำแลงกายล่องลอยในอากาศไปถึงแดนแห่งพรหมโลกได้ เป็นการตอบแทนที่เจ้าพลีชีพบูชาอย่างกตัญญู" จากนั้นเป็นต้นมายังเหลือและช่านไฉ่จึงเป็นสาวกเบื้องซ้ายขวา คอยรับใช้พระโพธิสัตว์กวนอิมเรื่อยมา

ตอนที่ ๒๗ พระเจ้าเมี่ยงจวงจวงล้มป่วย

จนกระทั่งวันหนึ่ง พระกวนอิมทรงทอดพระเนตรไปยังอาณาจักรชิงหลิงก็พบว่าบัดนี้พระเจ้าเมี่ยงจวงทรงทุกข์ทรมานจากโรคมะเร็งร้าย ทว่าพระวรกายเต็มไปด้วยแผลพุพอง น่ากลัว ทั้งนี้เป็นเพราะผลแห่งกรรมที่ทรงทำไว้ พระกวนอิมทรงทราบดีว่าหากพระบิดาสืบพระชนม์ไปในยามนี้ย่อมต้องตกรกภูมิสุขุมสุดท้าย หนทางเดียวที่จะช่วยเหลือได้คือ ใช้แขนและดวงตาแห่งพระโพธิสัตว์ทำเป็นยารักษา คาริแล้วก็ทรงมอบหมายให้ภิกษุช่านไฉ่ไปยังอาณาจักรชิงหลิงและบอกวิธีการรักษาแก่พระเจ้าเมี่ยงจวง เมื่อหายแล้วจงเกลี้ยกล่อมให้สละราชสมบัติ เดินทางมาที่เกาะโปดละโลกาแห่งนี้

ภิกษุช่านไฉ่หายตัวมาปรากฏกายขึ้นที่อาณาจักรชิงหลิง ซึ่งขณะนั้นกำลังมีทหารประกาศข่าวร่ำว่า "ขณะนี้พระมหาจักรพรรดิทรงประชวรจากโรคประหลาด ถ้าใครสามารถรักษาพระองค์จนหายจะได้รับพระราชบัลลังก์เป็นการตอบแทน

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

แทน" ชานไฉ่เห็นเป็นโอกาสเหมาะจึงออกมาหน้าฝูงชน รับอาสารักษาอาการของพระเจ้าเมียงจวง เมื่อภิกษุชานไฉ่มาถึงห้องบรรทมก็พบว่ามียมอหลวงหลายคนยืนล้อมรอบเตียงอยู่ พระธิดาสองพระองค์ยืนเฝ้าอยู่ห่าง ๆ อย่างเกรงโรคร้าย ที่มุมห้องโศเฟงและเจ้าไควราชบุตรเขยยืนกระซิบกระซาบส่งสายตาดูถูกมายังภิกษุชานไฉ่พระเจ้าเมียงจวงนั้นนอนไว้เร็วแรงอยู่บนพระที่ ทรงมีแผลหนองทั่วพระวรกาย

ครั้นทอดพระเนตรเห็นภิกษุแปลกหน้าจึงตรัสด้วยเสียงอันแหบแห้งว่า "ท่านนักบวชท่านมารักษาเราหรือมาเพื่อเยาะเย้ยเรา ผู้เคยเกลียดชังศาสนาของท่าน" ชานไฉ่ทูลว่า "ความโกรธหรือพยาบาทจะถูกแทนที่ด้วยความเมตตาเสมอ มหาบพิตร อาตมาเดินทางมาเพื่อบอกว่าอาตมารู้วิธีลับในการรักษาอาการป่วยของพระองค์" พระเจ้าเมียงจวงคุณลูกขึ้นนั่งอย่างมีหวังขึ้นมาทันที ทุกคนในห้องเงิบกริบรอฟังคำของภิกษุหนุ่มอย่างจดจ่อ พระเจ้าเมียงจวงตรัสว่า "ท่านจงว่ามาโดยเร็วเถิด" ชานไฉ่เอ่ยขึ้นว่า "การรักษาฉันนั้นไม่ยากอะไรเพียงแค่ด้วยน้ำขากที่จะเสาะหาได้เพราะต้องใช้น้ำมันที่ทำด้วยแขนและดวงตาของผู้ปราศจากความโกรธเท่านั้น"

พระเจ้าเมียงจวงไม่เชื่อว่าจะมีบุคคลเช่นนั้นอยู่ในโลกจนกระทั่งชานไฉ่ทูลว่า "ท่านคิดแล้ว มหาบพิตร ไกลออกไปทางทะเลใต้มีเกาะชื่อ โปตละ โลก เป็นที่สถิตของพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง ซึ่งยอมสละอวัยวะอินทรีย์ให้แก่ผู้ใดก็ได้ที่ต้องการ" พระเจ้าเมียงจวงฟังดังนั้นก็รีบสั่งการให้แม่ทัพเจาเจินและองครักษ์หลินจิน เดินทางไปยังเกาะโปตละโลกาทันที จากนั้นจึงรีบสั่งให้จัดการรับรองชานไฉ่ภิกษุอย่างดีภายในพระราชฐานชั้นใน โศเฟงและเจ้าไควกระซิบกระซาบอย่างมีเลศนัย แล้วพากันเดินออกมาจากห้องพระบรรทม

ทั้งสองมาปรึกษากันภายในเทวสถานเทพแห่งสงครามอันลับตาคน โศเฟงกล่าวว่า "น้องรอง หากเป็นดังที่ภิกษุว่ามีผู้ยอมสละแขนและดวงตาให้แก่ผู้อื่นจริง ๆ แล้ว แผนการของเรามีล้มเหลวหมดหรือ" เจ้าไควจึงว่า "เรื่องพระโพธิสัตว์อะไรนั้นอาจเป็นพระธิดาสามเี่ยวชานไฉ่ก็เป็นได้ และถ้าเป็นนางจริง นางก็ต้องยอมสละอินทรีย์เพื่อรักษาพ่อตัวเองอยู่แล้ว ดังนั้น หากเราขอให้เสด็จพ่อตายตามธรรมชาติก็ป่วยการเปล่า เราควรกำจัดเสี้ยนหนามเสียดังแต่ตอนนี้ทั้งเสด็จพ่อ ทั้งภิกษุ บ้าๆ นั้น"

ตอนที่ ๒๘ แผลงหัวโองการราชบุตรเขย

แผนการของสองราชบุตรเขยมีอยู่ว่า จะให้โศหลิคนสนิทของเจ้าไคว นำยาผสมพิษร้ายขึ้นถวายโดยบอกว่าเป็นยาที่ภิกษุชานไฉ่ผสมให้มาเสวยระหว่างนี้คนสนิทของโศเฟงชื่อชูต้า จะลอบเข้าไปฆ่าชานไฉ่ หากแผนนี้ลุล่วงด้วยดี โศเฟงและเจ้าไควจะได้เป็นจักรพรรดิและผู้กุมอำนาจทางการเมืองแล้ว โศหลิและชูต้าจะได้รับตำแหน่งเจ้าเมืองเป็นการตอบแทน คนชั่วทั้งสี่ปฏิญาณตนร่วมกันต่อหน้าเทพแห่งสงครามในเทวสถานแห่งนั้นเอง โดยทั้งสี่หารู้ไม่ว่าอุบายของพวกเขาจะถูกเทพอารักษ์ลวงรู้จนหมดสิ้น

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ครั้นตกค่ำโฮ่หลินนำด้วยยามาถวายพระเจ้าเมี่ยวจวง โดยบอกว่ากิกษุชานไฉ่ให้นำมาถวาย เทพอารักษ์หน้าศาลูร้าย ก็ปรากฏตัวขึ้น คราวด้วยชานไฉ่สว่างแตกกระจาย ยาพิษก็คร่อนพื้นจนควันขึ้น เทพอารักษ์บอกหุร้ายแก่พระเจ้าเมี่ยวจวง แล้วหายตัวไป พระองค์รับสั่งให้ทหารจับกุมตัวโฮ่หลินไว้

ขณะเดียวกันชูต้าซึ่งแอบเข้าไปในห้องพักของชานไฉ่ เห็นเงาตะคุ่มนั่งอยู่บนเตียงก็คิดว่าป็นชานไฉ่ จึงวิ่งแทบไม่ยั้ง แต่ปรากฏว่าเงานั้นเป็นเพียงผ้ากาสาวพัสดร์และผ้านั้นได้พุ่งเข้ามัดตัวชูต้าไว้แน่นจนขยับไม่ได้ ชูต้าร้องลั่นด้วยความกลัวตาย "ว้าก! พระผี กลัวแล้ว! ใครก็ได้ช่วยด้วย"ทหารยามพุ่งเข้ามาจับตัวชูต้าพร้อมอาวุธได้ทันทั่วทั้ง

เช้าวันรุ่งขึ้น โฮ่เฟงและเจาไคว่ได้ถูกจับกุมตัวถึงตำหนักแต่เช้าตรู่ ทั้งสองถูกมัดมือไขว้หลังลากมากุยกเข้าหน้าพระพักตร์ ภายในห้องบรรทมมีเหล่าขุนนางเข้าเฝ้ารายล้อมอยู่ พระเจ้าเมี่ยวจวงตรัสขึ้นว่า "ท่านทั้งหลายคงคิดว่าในบรรดาจักรพรรดิทั้งหลาย เราคือผู้โศกเศร้าที่สุดใช่ไหมทั้งเรื่องเทพเจ้าซึ่งเราจึงประทานโรคร้ายมาให้ ห้องบรรทมของเราก็มีผู้นำยามรณะมาให้ดื่ม แม้แต่กิกษุผู้นำวิธีรักษาบอกเราก็ถูกปองร้ายไปด้วย" เจาไคว่รีบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ทรงเข้าพระทัยผิดแล้ว พวกหม่อมฉันเป็นถึงราชบุตรเขยมีทรัพย์สินสมบัติมากมายแล้วเหตุใดจึงต้องปองร้ายพระองค์ด้วย นี่ต้องเป็นความคิดตำหนามของกิกษุบ้านั้นแน่ ๆ" ขาดคำทหาก็นำตัวชูต้าและโฮ่หลินเข้ามาพร้อมเสียงวิงวอนว่า "ทรงพระกรุณาด้วย ไว้ชีวิตพวกหม่อมฉันเถิด หม่อมฉันจะสารถาพทุกเรื่อง"โฮ่เฟงและเจาไคว่เห็นพยานทั้งสองปากโป้งก็หน้าซีดเหลืองแตก เพราะเห็นลางมรณะมาใกล้แค่เอื้อม พระเจ้าเมี่ยวจวงตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจงดูไว้ ข้ายกพวกมันไว้ในตำแหน่งสูงสุด แต่พวกมันกลับคิดคดทรยศเข้าได้ ทหาร ! จับโฮ่ผู้บงการใหญ่ไปประหารชีวิตเสียทั้งคู่ ส่วนลูกน้องมันให้จงจำไว้ในคุกมิด ลูกสาวของข้าเออแต่รักสนุกไปวัน ๆ ไม่รู้ว่าจะเห็นชอบกับแผนชั่วของสามีหรือเปล่า สั่งการลงไปให้ถอดยศจากเจ้าหญิงเป็นสามัญชน แล้วขังไว้ในคุกเย็นไม่ต้องให้เสพสุขเช่นเดิมอีก"

รับสั่งจบก็ทรงองค์ลงมพระอุระอย่างรวดร้าว ได้แต่ทรงรำพึงว่า "เมี่ยวชานลูกรัก ไม่มีใครทุกข์ใจยิ่งกว่าพ่ออีกแล้ว ในตอนนี้ กรรมสนองให้พ่อทนทุกข์ตั้งอยู่ในกองไฟ เป็นเพราะสงครามองเลือดที่พ่อก่อไว้ใช้หรือไม้อีกไม่นานพ่อคงได้รับทุกข์ในนรกจริงๆ" ทุกคนในที่นั้นมององค์จักรพรรดิด้วยแววตาโศกสลดอย่างที่สุด

ขณะนั้นเองเจาเจงและหลินก็ได้เดินทางกลับมาจากเกาะศักดิ์สิทธิ์พอดีสิ่งที่ทั้งสองนำมาด้วยนั้นคือ ดวงตามนุษย์ และมืออีกคู่หนึ่ง ทำให้พระเจ้าเมี่ยวจวงทรงมีความหวังว่าจะหายจากโรคร้าย รีบรับสั่งให้ชานไฉ่ปรุงยารักษาพระองค์ทันที

ตอนที่ ๒๙ การรักษาพระเจ้าเมี่ยวจวง และการเสวยราชสมบัติ

ชานไฉ่ผสมตัวยาเข้าด้วยกัน กลั่นเป็นน้ำมันสำหรับทาพระวรกาย หลังจากนั้นพระเจ้าเมี่ยวจวงก็ทรงหายวันหายคืน พยุงตัวขึ้นนั่งและเริ่มเดินได้คล่อง แต่บาดแผลนั้นหายเฉพาะร่างกายซีกซ้ายเท่านั้น เมื่อถามชานไฉ่ด้วยความสงสัย จึงได้คำตอบว่า "ข้าพระองค์ผสมตัวยาเฉพาะตาซ้ายและแขนซ้ายเท่านั้น พระวรกายของพระองค์จึงหายแค่ซีกเดียว เมื่อหม่อมฉันทำน้ำมันจากมือและตาขวา ร่างกายซีกขวาของพระองค์ก็จะหายได้ดี เป็นเพราะบารมีของพระโพธิสัตว์ที่ขอมสละอวัยวะให้สัมพันธ์กับวรกายของพระองค์โดยแท้"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ชานไฉ่นำน้ำมันอีกขวดมอบให้หมอหลวงท้าวพระวรกายซึกขวา ก็ปรากฏว่าบาดแผลค่อยๆ จางหายไปเป็นปลิดทิ้ง พระเจ้าเมี่ยวจวงยินดีเป็นที่สุดมีรับสั่งให้เรียกประชุมขุนนางทันที พระเจ้าเมี่ยวจวงเล่าความคิดความชอบของภิกษุชานไฉ่ให้เหล่าเสนาฟัง ต่างสรรเสริญพระชานไฉ่ทั้งสิ้น แต่ชานไฉ่กล่าวว่า "ความสำเร็จครั้งนี้เป็นเพราะพระผู้เมตตาทางเกาะทะเลได้ อาตมาไม่อาจรับคำยกย่องใดๆ ได้" พระเจ้าเมี่ยวจวงจึงว่า "เอาเถอะ ใดๆ อย่างไม่เสียท่านก็เป็นผู้รักษาเราจนหาย เราจะแต่งตั้งท่านเป็นรักษาพยาบาลแห่งอาณาจักรชิงหลิง" ชานไฉ่ทำความเคารพอย่างสงบนิ่งแล้วกล่าวว่า "อาตมาไม่อาจรับข้อเสนอนี้ได้ ธรรมคำสั่งของกระเรียนป่าย่อมไม่บินดำเหมือนเต่าว่ายในปลักโคลน เช่นเดียวกับผู้เป็นสาวกแห่งพุทธศาสนา ย่อมต้องการความสุขสงบตลอดกาลมากกว่าสิ่งอื่นใด"

ชานไฉ่กล่าวว่า "สิ่งที่อาตมาต้องการมีเพียงขอให้พระองค์ทรงปกครองไพร่ฟ้าราษฎรอย่างเที่ยงธรรม มีเมตตา กรุณาและรักษาคุณธรรมเหล่านี้ไว้ตลอดไป" พระเจ้าเมี่ยวจวงแปลกพระทัยมาก ตรัสว่า "เราอยากรู้เหลือเกินว่าเกาะทางทะเลใต้ที่ท่านจากมานั้นเป็นที่สถิตของบุคคลเช่นไร ท่านจึงได้ยึดมั่นในความเมตตาและเสียสละถึงเพียงนี้ หากเรามีประสงค์จะเดินทางไปทีนั้นเพื่อส่งท่านให้ถึงที่หมาย และนมัสการผู้มอบดวงตาและแขนซ้ายขวาให้แก่เรา ท่านจะขัดศรัทธาหรือไม่" ภิกษุชานไฉ่การะวะดั่งน้อมรับบัญชา พระองค์จึงกล่าวต่อว่า "ท่านทั้งหลาย เราขอขอบใจที่พวกท่านทำงานให้แก่อาณาจักรด้วยความจงรักภักดี เราขอสละราชสมบัติลาไปยังเกาะลิบกลับทางทะเลใต้ เพื่อชัชชนะที่แท้จริงแห่งชีวิต"

เหล่าขุนนางกัมภีระรับบัญชาอย่างเศร้าโศก ผู้ที่จงรักภักดีหลายคนขอตามเสด็จไปด้วยพระองค์ก็ไม่ขัดข้อง หลังจากนั้น พระองค์มักจะสนทนารวมกับภิกษุชานไฉ่ เปลี่ยนพระทัยที่ลุ่มหลงในการสงความเป็นความรักความเมตตา ทรงคืนอิสรภาพให้แก่ทาสเชลยศึก ทรงนำทรัพย์สมบัติมาบริจาคให้แก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก จนคนทั้งเมืองกล่าวขานกันว่าเสื่อร้ายกลายเป็นหงส์ เพราะไม่คิดว่าจักรพรรดิผู้สังหารชีวิตนับไม่ถ้วนในสงคราม สั่งประหารแม้แต่คนในครอบครัวของตนเอง จะหันมาทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาช่วยเหลือราษฎรให้อยู่ดีกินดีเช่นนี้ วันหนึ่งพระเจ้าเมี่ยวจวงก็ประกาศสละราชสมบัติอย่างเป็นทางการ มอบให้คณะอำมาตย์คัดเลือกผู้ที่เหมาะสมต่อไป ส่วนพระองค์ได้พาสองพระธิดาผู้พันโทษและขุนนางผู้ภักดีอีกจำนวนหนึ่งติดตามภิกษุชานไฉ่ออกเรือสู่เกาะศักดิ์สิทธิ์

ตอนที่ ๓๐ พระกรรมเสด็จอุทิศ และปาฏิหาริย์แห่งการตั้งจิตภาวนา

เมื่อแรกในระหว่างการเดินทาง ซึ่งมีแต่น้ำกับฟ้าเป็นทิวทัศน์อันไร้จุดสิ้นสุด ทำให้ทุกคนรู้สึกเบื่อหน่าย ชานไฉ่จึงเทศนาธรรมให้คณะเดินทางหลุดพ้นจากเครื่องพันธนาการทางโลก ปราศจากคำสรรเสริญเยินยอ ละจากโลก โกรธ หลง ทั้งปวง ทุกคนจึงตั้งมั่นในพุทธธรรม ปฏิบัติวิปัสสนาอยู่เป็นนิจ

เมื่อไกลห่างจากอาณาจักรชิงหลิง อุกุศลกรรมที่พระเจ้าเมี่ยวจวงเคยก่อก็ส่งผลทันตาเห็น เมื่อท้องฟ้าอันสงบกลับดำมืดก่อกลุ่มเป็นพายุขึ้นที่ขอบฟ้า พัดพุงเข้าหาเรือสำเภาของคณะเดินทาง ท้องทะเลปั่นป่วนอย่างบ้าคลั่ง ในที่สุดลมก็พัดเรือมาติดยังเกาะร้างแห่งหนึ่ง

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

ชาววังซึ่งเคยออกทะเลเป็นครั้งแรก หวาดกลัวเป็นอย่างมากพากันลงจากเรือมาหลบภัยจากทะเลยังเกาะร้าง แต่ทว่าความวิปริตแปรปรวนของเกาะนี้ก็สร้างความตื่นตะลึงให้ไม่แพ้กัน

เมื่อเกาะนี้เป็นจุดบรรจบของความร้อนจัดและหนาวเย็นเชื่อมมาประสานกัน กลางเกาะมีภูเขาไฟที่ปกคลุมด้วยหิมะ แต่ภายในมีความร้อนระอุพร้อมระเบิดอยู่ทุกเมื่อ ไม่มีสิ่งมีชีวิตชนิดใดอาศัยอยู่เลย ภิกษุชานไฉ่เดินนำด้วยกิริยาอันสงบ พาทุกคนเข้าพักในถ้ำกว้างแห่งหนึ่ง ทันใดนั้นภูเขาไฟกลางเกาะก็ระเบิดขึ้นเสียงดังสนั่น กองหินมหึมาถล่มลงมาปิดปากถ้ำพอดี ทุกคนกลัวจนตัวสั่น ภิกษุชานไฉ่ปลอบใจและเดินนำพาทางออก

ในถ้ำมีแสงสว่างเพียงอย่างเดียวคือคบเพลิงในมือคนนำทาง ตามมาด้วยภิกษุชานไฉ่ พระเจ้าเมี่ยวจวง พระธิดาและผู้จงรักภักดี ลึกเข้าไปในถ้ำความร้อนก็ยิ่งเพิ่มขึ้น รอบด้านเต็มไปด้วยบ่อนหินหลอมเหลวร้อนระอุบางบ่อมีควันพิษพุ่งขึ้นมา ทุกคนเริ่มหายใจติดขัด ต่างคิดว่านี่เป็นหนทางสู่ความตายโดยแท้ พระเจ้าเมี่ยวจวงรำพึงถึงความสุขสบายสมัยอยู่ในราชวังจนเกือบเปลี่ยนใจไม่เชื่อถือนิพพาน เพราะขณะนี้ทรมานไม่ต่างจากขุมนรก ชานไฉ่จึงกล่าวว่า "ทั้งหมดนี้เป็นเพราะผลกรรมที่พระองค์เคยกระทำความชั่วสุขบนความทุกข์ของราษฎร พระองค์จึงตั้งมั่นถึงพระพุทธรูปด้วยจิตอันภักดีเถิด ความทุกข์จะกลายเป็นสวรรค์ แม้ปีศาจเวทลือมอยู่ก็มีอาชญาอะไรพระองค์ก็ได้"

พระเจ้าเมี่ยวจวงได้รับการชี้แนะก็ทรงรู้สึกเหมือนมองเห็นทางสว่าง ตั้งจิตมั่นถึงพระพุทธรูปว่า "ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยใจเคารพ โปรดช่วยคุ้มครองให้ความทุกข์ตั้งอยู่ในอเวจีของข้าพเจ้าทั้งหลายจงหายไป เพื่อจะได้เดินทางไปยังเกาะศักดิ์สิทธิ์ให้สำเร็จด้วยเทอญ" ลึกลับสิ่ง ผันถ้ำด้านหนึ่งก็แยกออกเผยให้เห็นเทพนักรบกวัดแกว่งง้าวเหล็กผ่าผ่น้ำถ้ำออกอย่างง่ายดาย ทำให้เหล่านักเดินทางหลุดออกมาจากถ้ำมรณะแห่งนั้นได้ แต่ทว่ามีมังกรตัวหนึ่งพุ่งทะยานออกมาจากปากถ้ำโดยพร้อมกัน มังกรยักษ์นั้นลอยอยู่ในอากาศอ้าปากคำรามก้อง เมื่อเห็นว่าเหยื่อของตนหลุดออกไปเพราะฝีมือแห่งเทพ

มังกรยักษ์ทะยานเข้าต่อสู้กับเทพถือง้าว แต่เพียงชั่วพริบตาของมังกรก็ถูกฟันขาดเป็นแนวยาว ตกลงพื้นเสียงดังสนั่น เกิดเพลิงลุกไหม้ทั่วร่างเป็นต้นกำเนิดฝูงปีศาจจำนวนมากผุดขึ้นมาอย่างไม่หยุดยั้งปีศาจน่าขยะแขยงกระโดดมารายล้อมกลุ่มมนุษย์อย่างกระหายเลือด ทุกคนต่างหวาดกลัวยิ่งนัก ยกเว้นภิกษุชานไฉ่ที่ยังคงสงบนิ่งพนมมือภาวนาอย่างมีสมาธิทุกคนจึงทำตาม ต่างระลึกถึงพระพุทธรูป วิงวอนให้ตนรอดพ้นจากภัยอันตราย ทันใดนั้น บนท้องฟ้าได้ปรากฏกองทัพเทพทรงเครื่องรบพร้อมอาวุธ เปล่งแสงสว่างอยู่บนท้องฟ้าที่มีดมิด ปีศาจทั้งหลายเหาะขึ้นไปต่อสู้เกิดเป็นสงครามกลางท้องฟ้าอันน่าสะพรึงกลัว

ในที่สุดเหล่าปีศาจก็สิ้นชีพด้วยฤทธิ์แห่งเทพ ท้องฟ้าและท้องทะเลอันวิปริตแปรปรวนได้กลับสู่ความสงบอีกครั้ง ชานไฉ่และคณะเดินทางกราบคารวะดวงเทพผู้ปราบมารอย่างนบเนียน เหล่าเทพก็เหาะคืนสู่ชั้นฟ้าดั้งเดิม คงเหลือแต่เทพผู้ถือง้าวได้เนรมิตเรือแก้วเจ็ดประการอันแข็งแกร่งให้แก่คณะเดินทาง สร้างความยินดีให้แก่ทุกคนเป็นอย่างมาก เมื่อขึ้นเรือหมดทุกคนแล้ว เทพถือง้าวกล่าวขึ้นว่า "นาวาลำนี้สร้างขึ้นเพื่อให้สัตว์โลกอาศัยข้ามความเกิดและความตาย ทุกคนจงมีจิตศรัทธาละทิ้งความกลัวเสีย นาวานี้จะนำพวกเจ้าออกจากเกาะแห่งทุกข์ระทมที่พลัดหลงเข้ามาเพราะบ่วงกรรม พระเมตตาแห่งพระโพธิสัตว์จะเป็นเครื่องป้องกันอันตรายมิให้อับปางด้วยพายุเด็ชขาด จงไปเถิด"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

นานวันนำทางทุกคนมาสู่ท้องทะเลอันสงบ เมฆขาวลอยฟุ้งดังปุยนุ่นบนท้องฟ้า แสงอาทิตย์มิได้แผดกล้า ร้อนแรง แต่กลับเป็นแสงทองอันอบอุ่นส่องนำทาง ฟุ้งนภโอบบิณอย่างมีชีวิตชีวา กลิ่นหอมของมวลบุปผาจากแดน ไกลลอย มาอย่างประหลาด เป็นสัญญาณให้รู้ว่าใกล้ถึงเกาะศักดิ์สิทธิ์แล้ว

ตอนที่ ๓๑ สุตินแดนศักดิ์สิทธิ์พบพระโพธิสัตว์กวนอิม พาที่องนรกภูมิเปรตภูมิ เทวภูมิ

ในที่สุดทุกคนก็ถึงที่หมายในเวลาเที่ยงตรงของวันหนึ่ง ชานโล่นำทุกคนเดินเท้าผ่านทิวทัศน์อันสวยงาม แปลกตา ปลอดภัย และสุขสบายอย่างหาสัมผัสได้ยากบนแดนที่ตนจกมา จนกระทั่งเข้าสู่ป่าไผ่สีม่วง ก็พบปราสาทกลางบึงบัวอัน วิจิตรงดงาม ทุกคนต่างก้าวเดินอย่างลึบหนืดหนือย เพราะมีความปรารถนาจะพบพระผู้ศักดิ์สิทธิ์อยู่เต็มหัวใจ

ครั้นแล้วทุกคนก็ได้พบกับพระโพธิสัตว์กวนอิมประทับอยู่กลางบัลลังก์บัวอย่างสง่างาม แต่พระองค์กลับไม่มีพระ เนตรและพระกรเหลืออยู่เลย ทุกคนได้แต่มองอย่างตกตะลึงและซาบซึ้งในความเสียดสีของพระองค์พระเจ้าเมี่ยวจวงและ พระธิดาทั้งสองเพียงแรกเห็นก็จดจำได้ว่านี่คือพระธิดาเมี่ยวชานอย่างแน่นอน เพราะแผลเป็นจาง ๆ กลางหน้าผากบ่งบอก ได้เด่นชัด พระเจ้าเมี่ยวจวงและสองพระธิดาครัครวญถึงการสูญเสียอย่างไม่อาจหวนคืน พระธิดาสามต้องเป็นผู้พิการไร้มือ และดวงตามีคอบอดตลอดกาลเป็นเพราะช่วยบิดาแท้ ๆ

แต่พระโพธิสัตว์กวนอิมตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดาและพระพี่นางที่รัก การสละอินทรีย์เพื่อช่วยผู้ทนต์นับเป็น ความยินดียิ่งแห่งเราอย่าได้เสียใจไปเลย" พระเจ้าเมี่ยวจวงยังคงเสียพระทัยที่พระธิดารักต้องอยู่ในสภาพเช่นนี้ พระโพธิสัตว์ กวนอิมจึงว่า "หากพระบิดาโศกเศร้าอยู่ในห้วงทุกข์เพราะเราไว้ดวงตาและแขนซ้ายขวา เราก็ขอตั้งสัจจะอธิษฐานขอให้ ร่างกายเรากลับบริบูรณ์ดังเดิมเทอญ" สิ้นคำตรัส แขนซ้ายขวาสิทธิของนับพันได้ปรากฏขึ้นบนร่างของพระองค์พร้อมดวงตา งามกว่านางอัปสรบนชั้นฟ้า ทุกคนในที่นั้นต่างปีติยินดียิ่งว่าให้สวมกอดกันอย่างไม่มีคิดจะเลิกรา

พระโพธิสัตว์กวนอิมชี้ทางสว่างด้วยการเทศนาธรรมแก่ทุกคน ทรงแสดงภาพนิมิตถึงภพภูมิแห่ง เปรตอเวจี ให้ เห็นว่าผู้ก่อกรรมทำบาปทุจริตของสาธุชนมาเป็นประโยชน์ส่วนตน จิตใจคับแคบ ห่วงกังวลในสมบัติที่ได้มาโดยมิชอบ ก็จะกลายเป็นเปรต หนทางเดียวที่จะหลุดพ้นไปได้คือ ได้รับแสงแห่งพระโพธิสัตว์บรรเทาความทุกข์ให้มลายหายไป ทรง เทศนาพระอริยสัจสี่ประการอันเป็นวิถีแห่งบุญ ผู้เปรตที่ฟังแล้วเกิดปัญญาก็ได้เกิดใหม่ในภพที่รุ่งเรืองกว่าในเท วโลก เปรตตนใดที่ยังหลงมัวเมาก็คงอยู่ต่อไปในเปรตภูมิ

ต่อมาพระองค์ได้พาทุกคน ไปยัง นรกภูมิ เห็นภาพแม่น้ำเดือดพล่านต้น ไม้ลุกเป็นไฟ มีใบเป็นดาบคมกริบ มีแขน ขาลอยฟุ้งอยู่ในแม่น้ำ นำสขคของ พระเจ้าเมี่ยวจวงถามว่า "คนบาปชนิดใดจึงตกอยู่ในภพนี้" พระกวนอิมตอบว่า "มนุษย์ ผู้กระทำชั่วมหันต์ จำพวกฆ่าชีวิต ข่มขืนคนจน ถักทอเป็นขี้ หยาบกระด้างด้วยโทสะ โมหะ เผลอลาญจนที่แห่งนี้ลุกเป็นไฟ ตลอดกาล ต่ำลงไปเป็นขุมนรกแห่งผู้ก่อศึกสงคราม จะต้องรบราฆ่าฟันกันเองนานชั่วกัลป์ ส่วนผู้กระทำความ โลก เลือดเย็น

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

อำมหิต วางยาพิษ คนพวกนี้ต้องอยู่ในความมืดมิดน้ำแข็งห่อหุ้มทรมาน และพวกวางอุบายใช้ธรรมะเป็นเครื่องมือหาประโยชน์ใส่ตน จะไปเกิดแต่ลำพังคนเดียวในโลกมีคอบอดไร้ทางออก"

พระเจ้าเมี่ยวจวงถามถึงหนทางหลุดพ้นของสัตว์นรกเหล่านี้ พระกวนอิมจึงว่า "ภาพเหล่านี้สร้างขึ้นจากมโนญาณ เมื่อจะออกไปได้ต้องละจากบาป ไฟทรมานจึงจะดับลง และกรรมดีจะพาไปสู่ภพภูมิที่สูงกว่านี้" ทุกคนต่างอยากเห็นภพที่ดี ดังกล่าวจึงขอให้พระโพธิสัตว์กวนอิมทรงพาไปครั้นแล้วปราสาททิพย์วิมานอันวิจิตรตระการตาก็ปรากฏต่อสายตาของทุกคน เทียบกันแล้วพระราชวังของพระเจ้าเมี่ยวจวงกลายเป็นเพียงกระท่อมหญ้าพื้นที่ ส่วนความงามของสองพระธิดาก็ต้องมัวหมองลงเมื่อเปรียบกับความงามของนางอัปสรบนแดนนี้ และ ณ ที่แห่งนี้เองทุกคนก็ได้พบกับพระนางเป่าเต๋อ พระมเหสี และพระมารดาผู้เป็นที่รักของทุกคน พระนางเป่าเต๋อจึงติดตามคณะท่องแดนสวรรค์ เสด็จเคียงข้างพระเจ้าเมี่ยวจวง สร้างความยินดีให้กับทุกคน

พระกวนอิมตรัสว่า "หากต้องการขึ้นมาอยู่ในเทวภูมินี้ ต้องบำเพ็ญบารมีด้วยการกตัญญูคุณเวทิต่อบิดามารดา เคารพผู้แก่ชรา สุภาพอ่อนหวานทั้งกาย วาจา ใจ ปราศจากความเห็นแก่ตัว หมั่นบริจาคทาน กล่าวแต่คำสัจย์ และอดกลั้นความโกรธ" คณะท่องดินแดนนรกและสวรรค์เห็นตรงกันว่า ต้องการเสวยสุขในดินแดนแห่งนี้ พระโพธิสัตว์กวนอิมเยี่ยม สรวลอ่อนละมุนแล้วตรัสว่า "แท้จริงแล้ว ชาวสวรรค์เหล่านี้รับความบันเทิงในผลบุญจากปางก่อน แต่ยังมีมาหลงงมงายในความสนุกแห่งรูปไม่ว่าอนาคตก็น่าจะเสื่อมด้วยอำนาจแห่งความหลง สวรรค์ก็จะมลายหายไป เทวดาเหล่านี้ก็จะตกสู่บาปภพ เพื่อชดใช้กรรม ไม่ต่างจากคนบาปเมื่อครู่..."

ตอนที่ ๓๒ (ตอนจบ) พระโพธิสัตว์กวนอิมพาเหล่าพรหมโลก และแดนนิรวาณ (นิพพาน) พบองค์อมิตตาพุทธเจ้า

"...ทางที่ถูกต้องสำหรับทะเลในชั้นฟ้านี้ คือ ปีนป่ายสู่ภูมิที่เหนือขึ้นไป แม้หนทางจะอันตรายยิ่งนัก ทั้งต้องฝ่าฟัน ป่าแห่งความหลง บึงแห่งความโลภ ผาสูงแห่งความโกรธพยายาม จนกว่าจะถึงแดนนิรวาณ ซึ่งเป็นที่สถิตแห่งพระ โพธิสัตว์ อันรอกการจุติยังพิภพโลกเพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธรองค์ ฉายแสงความรักความเมตตาบริสุทธิ์ไปทั่วพิภพจักรวาล" ทวยเทพบน สวรรค์ได้ฟังเทศนาธรรมของพระกวนอิมแล้วต่างรู้สึกเหมือนมีกระจกส่องปัญญาแผ่ซ่านไปทั่ว เปล่งแสงเรือง ๆ ไร้อริ ราคะครอบงำตั้งแต่ก่อน กลายเป็นดวงดาวพวยพุ่งสู่ภพภูมิที่สูงขึ้นไปทุกองค์

คณะเดินทางมาปรากฏร่างในอีกดินแดนหนึ่งซึ่งสดใสแสงสว่างจ้าจนแทบลืมนึกไปทั้งหมดต่างรับรู้ทางจิตว่า ภพแห่งนี้คือ พรหมโลก มีองค์ท้าวมหาพรหมและพรหมเทพรายล้อม ทุกองค์มีแสงเรืองอยู่ในตัว มีความงามอันหาเปรียบ ไม่ได้ในเมื่องมนุषย์ ทัศนียภาพโดยรอบงดงามอย่างน่าพิศวง พระเจ้าเมี่ยวจวงรำพึงว่า "เราสำนึกผิดในความโหดร้ายทารุณ อันอาบด้วยโลหิตของผู้บริสุทธิ์ที่เราเคยก่อกรรมเอาไว้แล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งละอายใจนัก ทำอย่างไรจึงจะได้เข้าสู่เขตแดนอัน รุ่งเรืองและบริสุทธิ์นี้หรือ"

ตำนานเจ้าแม่กวนอิม

พระกวนอิมกล่าวว่า "เมื่อได้เสวยผลบุญในดินแดนสวรรค์ที่ผ่านมา และรู้แจ้งในความหลงอันลวงตา ประกอบกิจโดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน จะได้บรรลุเป็นพระโพธิสัตว์ นำสรรพสัตว์ผู้รับทุกข์ไปสู่แดนแห่งนิรวาณ มั่นคงในความเที่ยงธรรมดุจเขาพระสุเมรุ มีบุญอันประกอบด้วยเมตตากรุณา ปราศจากอริใด ๆ พวกท่านก็จักได้เข้าสู่อาณาจักรสูงสุดแห่งจักรวาลเช่นนี้" ทันใดนั้น ทุกคนก็ให้เห็นแสงสว่างแพรวพราวนำทุกคนลอยลิ่วขึ้นสู่หอฉนิเพชรรัตน์สูงขึ้นไปหลายอึดใจเผยให้เห็นหมู่เมฆดอกไม้สวรรค์แผ่ไพศาลสุดสายตา เบื้องหน้าปรากฏแสงสว่างเรืองรองพร้อมพระวรกายขององค์อมิตตาพุทธเจ้าประทับบนแท่นปัทมาสน์ สูงจนเหลือคณานับ พร้อมพระโพธิสัตว์บริวารรายล้อมลดหลั่นลงไปตามผลบุญ

พระอมิตตาทรงเปล่งสุรเสียงแสดงธรรมกะหิมฟ้าว่า "เราจักแสดงธรรมเพื่อนำทางให้สรรพสัตว์ชนะมูลเหตุแห่งความพินาศทั้งปวง การกระทำเลวร้ายในกรรมต่าง ๆ นั้นใด เป็นเหตุย่อมเกิดผลตามมาในสัตว์ผู้ทุกนาม ทว่าพระธรรมนี้เปรียบเสมือนฉัตรซึ่งฝังอยู่กลางโลก ไม่มีผู้ใดเห็นด้วยตาเนื้อจนกว่าจะเพียรแสวงหา และนำตนไปสู่โพธิญาณ หลุดพ้นจากสังสารวัฏ สู่แดนนิรวาณบรมสุข อันหาที่สุดมิได้"

ครั้นแล้วคนเหล่านั้นก็บังเกิดความรู้แจ้งพ้นจากกิเลสและความหลง ตั้งจิตเป็นสมาธิเฝ้าราศีที่ติดตัวมาจากโลก มนุษย์จนหมดสิ้น ปรากฏรูปใหม่เป็นกายอันเรืองรองบรรลุแล้วซึ่งความสุข

พระพุทธองค์ทรงแยมพระโอบอุ้มละมุนละไมตรัสว่า "นับจากนี้ให้เมียชานผู้ประกอบด้วยมหากรุณย์ ดับทุกข์แก่ชาวโลก ให้มีฉายาว่า พระอวโลกิตศวร หมายถึง ผู้ได้ยินเสียงร้องปริเวทนาแห่งสัตว์โลก เป็นเทวีศักดิ์สิทธิ์แห่งเกาะทะเลใต้ เมี่ยวอิมและเมี่ยวเวียนพระพี่น้องของเจ้าได้ชำระด้วยไฟแห่งสมาธิเข้าสู่ทางอันสมบูรณ์ให้มีฉายาว่า พระโพธิสัตว์บริสุทธิงามพร้อม และ พระโพธิสัตว์ผู้รุ่งเรืองปราศจากมลทิน ส่วนจักรพรรดิเมี่ยวจวงได้สละความหยิ่งทะนงฝ่าฝืนอันตราด้วยตะบะ อดทนและสำนึกบาปที่ทำได้ไว้อธิให้เป็น โพธิสัตว์ผู้ทรงชนะแล้ว ทำหน้าที่สำรวจหมู่ชนตามลักษณะความหาญกล้าของท่าน และพระนางเป้าเตอมารดาของพระกวนอิม จงได้รับแต่งตั้งเป็น พระโพธิสัตว์ทรงความดี ทำหน้าที่สำรวจสตรีที่ลือชื่อด้วยเกียรติแห่งความกักตุนเช่นเดียวกับตัวท่านเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์"

ทั้งหมดได้เสวยสุขในแดนนิรวาณนานชั่วกัลป์ ยกเว้นพระโพธิสัตว์กวนอิมผู้ทรงกรุณย์ เพราะทรงไม่ยอมเข้าสู่แดนนิรวาณเช่นคนอื่น ยังคงประทับอยู่ ณ เกาะศักดิ์สิทธิ์ คอยสดับเสียงร่ำร้องของสัตว์โลกเมื่ออยู่แสนไกล เพื่อช่วยเหลือสรรพสัตว์ให้รอดพ้นจากความทุกข์ทน ปรากฏพระเมตตากรุณาแผ่ไพศาล ไปรยปรายความสุขสบายแก่สากลจักรวาลด้วยความรักและเมตตา ประหนึ่งทรงไปรยสายน้ำค้ำจากกิ่งหลิวในแฉกนทิพย์ผู้ผืนดินที่แห้งผาก ให้จิตใจอันหยาบช้าด้วยไฟราคะของมนุษย์ชุ่มชื้นขึ้นด้วยแสงแห่งธรรม เรื่องรองสู่หนทางอันประเสริฐตราบนิรันดร์